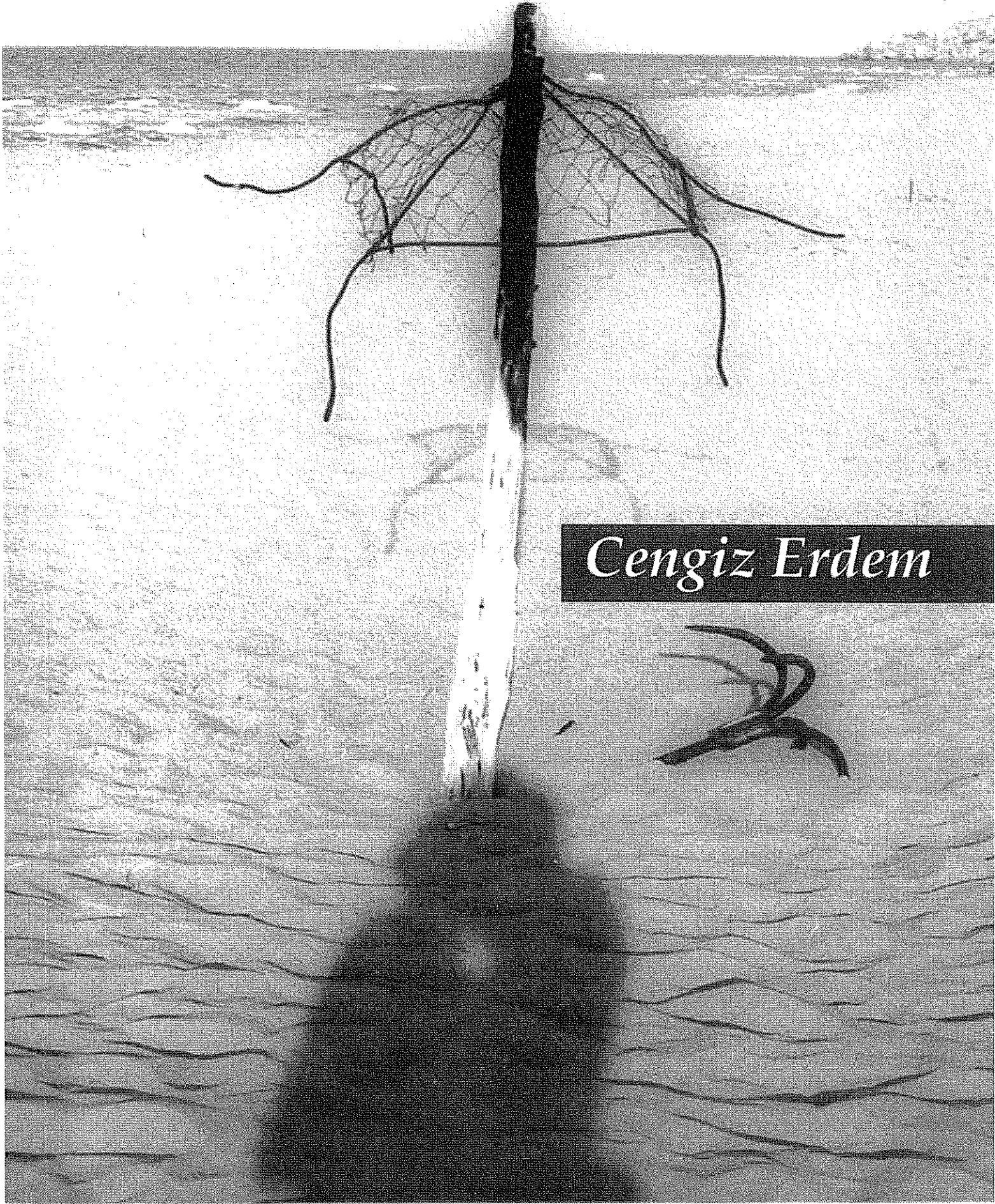
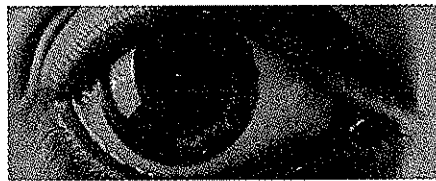

Beni Bu Dışarıdan Çıkarın!

Cengiz Erdem

(,) Beni Bu Dışarıdan Çıkarın!(,)

1. Baskı Şubat 2007

© Cengiz Erdem 2007

Ön Kapak Foto
Cengiz Erdem

Arka Kapak Foto
Şener Levent

Kapak Tasarımı
Serkan Ejder,
Övgü İnce,
Cengiz Erdem

Sayfa Tasarımı ve Dizayn
Mediart Ajans
Yonca Sok 27/2 D.burnu
Kızılbaş Lefkoşa
Tel: (392) 228 43 43
Gsm: (533) 867 47 47

Baskı ve Cilt
Dumat Ofset Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Gersan Sanayi Sitesi 654. Sokak No.54 Ergazi/Ankara
Tel: (312) 257 11 78 pbx • Faks: (0312) 251 11 79

Bu kitabın yayımlanmasındaki katkılarından dolayı *Baştacı*'na sonsuz teşekkürler.

(‘,)Beni Bu Dışarıdan ıkarın!(‘,)

Cengiz Erdem

1. Baskı

şubat 2007

Cengiz Erdem 1978 senesinin soğuk ve yağmurlu bir Kasım ayının birinci gününde, saat sabah altı sularında Lefkoşa'nın Arabahmet mahallesinde doğdu. Erdem ilk ve orta öğrenimini koşuculuk ve uzun atlamacılık yapa yapa ve madalyaları boğazına taka taka Lefkoşa'da tamamladıktan sonra üniversite tahsili için Ankara'ya giderek oradaki Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nde İngiliz Dili ve Edebiyatı okudu. Ankara'da tarifi imkânsız acılar içerisinde geçirdiği yıllardan sonra ise İngiltere'ye geçerek kendisini Norwich'teki East Anglia Üniversitesi'nde kültür ve iletişim alanında master yapmaya vakfetti. Master tezine bunalımının ve yaşama sevincinin damgasını aynı anda vuran ve/fakat hızını alamayan Cengiz Erdem, elinizdeki bu kitap yayına hazırlandığı sırada kemâle ermek maksadıyla aynı üniversitede kaleme almaya başladığı Kültürel-Eleştirel Teori dalındaki ve yaratıcılıkla yıkıcılık arasındaki ilişkiyi konu alan doktora tezine bir vecd hali içerisinde son rûtuşları atmakla meşguldü. Avrupa-Afrika gazetesinin yanı sıra Türkiye ve İngiltere'deki çeşitli edebiyat dergilerinde de öykü ve denemeleri yayınlanan Cengiz Erdem'in ilk kitabı Beni Bu Dışarıdan Çıkarın! 1997-2007 yılları arasında ruhen tecrübe ettiği acı, keder, elem ve ıstırapların beynine yansmasıyla zuhur eden ölüm dürtüsünü yaşam dürtüsüne çevirmek maksadıyla kaleme aldığı öykülerden oluşuyor. Kapaktaki fotoğrafı yıllar evvel "belki bir gün bir kitap basarım da hayatım bir anlam kazanır" düşüncesiyle aslında fotoğraf çekmeyi ve çektmeyi hiç sevmeyen bir kişi olan Cengiz Erdem'in bizzat kendisi Altın Kumsal'da çekmiştir.

İçindekiler

Önsöz: Yeryüzünün Arka Bahçesinden Notlar	7
Giriş: Bir Gözün İçinde Binbir Göz	15
1-Panoptik Kitap	23
2-Eşik	27
3-Anahtar	31
4-İki Gemi Bir Deniz	37
5-Manolya ve Katatonya	49
6-Hikâyem Tarihtir, Tarihim Hikâye	57
7-Benim Adım Kıbrıs?!	61
8-Ölü...Yorum Londra	63
9-Elis	69
10-Valizdeki Kukla	73
11-Ortada Kalanın Durumu	77
12-Kırmızı Bir Köpek Ölüm	79
13-Süpermen ve Rozalinda	89
14-Cozef'in Tarifi İmkânsız Acıları ve Bir Dizi Doğatüstü Hadise	93
15-Nice Hükümdarlar Soyunun Son Hükümdarı	99
16-Afrodit Bir Köpekti	101
17-Düşünen Adam Mikelanjelo'nun Siyah-Beyaz Kâbusları ve Daha Başka Olağanüstü Olaylar	109
18-Ekmek-arası Döner Şiirsalata	111
19-Afrodit'in Mesarya Düşü	119
20-Ölümler Listesini Açıkıyoruz	129
21-Sevgili Çita	133
22-Simon Bolivar'ın Lefkoşa Sokaklarındaki Hazin Öyküsü	137
23-Ayna	141
24-Kördüğümü Gördüğüm	147
25-Köy Kahvesinde Katliam	151
26-Tabut Günlükleri	155
27-evrendelikdeşikti	157
28-Alice in Chains	161
29-İyiler ve Kötüler	165
30-İpini Koparan İdam Mahkûmu	171
31-Bir Roman ve Bir Hayat	173
32-Kanser Sözlerin Otopsi Raporu	179
33-İki Filozof Üç Köre Eşittir	183
34-Kıskançlık Krizi	187
35-Gönül Krizi	191
36-Kül	195
37-Transparan Tavşanın Anlam Dünyası	205
38-Mektuplaşanlar	209
39-Durumun Geldiği Nokta	223
40-Yıldönümü Kutlaması Münasebetiyle Yeniden Bir Yemek ve Düşündürdükleri	227
41-Azınlık Psikolojisi	231
42-İşin İçindeki Bit Yeniği	235
43-Sınır Ötesi ve Sinir Sistemi Arasındaki İlişki	237
44-Tavşan Ayetleri	241
45-Recep Sezgili'nin Acı Dolu Yaşamı, İbret Verici Ölümü ve Sonrasında Gelişen Doğatüstü Hadiseler	245
46-Kaygı Verici Bir Muammalar Sarmalı	249
Sönsöz	271

Beni Bu Dışarıdan Çıkarın!

Dipsiz bir uçurumun içine baktığınız zaman, o da sizin içinize bakar.

Friedrich Nietzsche

Hep denedin, hep yenildin. Gene dene, gene yenil. Daha iyi yenil.

Samuel Beckett

Yazmak mutsuzluğun nedeni değil, sonucudur.

Montaigne

ÖNSÖZ

Yeryüzünün Arka Bahçesinden Notlar

Senden ricam bir süreliğine bir balık olduğunu düşünmendir sevgili okur. Bir balık olarak sen, eğer karşında bir olta görsen, gidip kendini şeytani bir hazla kahkahalar ata ata o oltaya takar mıydın? Kendini bir balığın yerine koyan bir insan olarak ben bunu pek sık yapar ve bundan da büyük bir haz alırım. Hatta bununla da kalmaz ve kendimi kendini bir leoparın dişlerine geçiren bir geyik olarak da duyumsarım zaman zaman. İnsanın düşmanını sonsuz bir aşkla sevmesi bir sapkınlık olarak nitelendirilir çoğunluk tutsağı zihniyetler tarafından; lâkin işin aslı hiç de öyle değildir aslında. Bir insanın düşmanının istediği yönde hem de abartılı bir biçimde düşmanının istediği biçimde hareket etmesi ve bunu yaparken de şeytani bir haz duyması son derece takdire şayan bir davranış biçimidir aslında. Düşmanın senin için arzuladığını sen düşmandan daha çok arzula ve bunu yaparken de düşmanından daha çok daha büyük bir haz duy ki düşmanının seni düşman olarak görmesi anlamını yitirsin ve düşmanın komik hallere düşüp kendi manyaklığının kurbanı olsun. Düşmanını sevebilecek kadar özgür olmak herkese nasip olmaz. Kısmet işi de değildir düşmanını sevmek. Zaman içerisinde çaba sarfedilerek kazanılan bir yetenektir.

Bir virüs düşün sevgili okur ve kendini o düşündüğün

virüsün yerine koy. Sen de takdir edersin ki o kendini yerine koyduğun virüsün varlığını sürdürebilmesi için elbette ki karşısındaki insanı hasta etmesi gerekir. Virüsler başkalarının hastalanmasıyla varlık sürdüren şeylerdir. Virüsler hastalıkların hem ürünü hem de üreticisidirler. Bir virüs olsaydın sevgili okur, ilaçlara seve seve yenik düşer miydin hastanın sağlığına kavuşabilmesi için? Bu büyüklüğü gösterebilir miydin?

Mesela ünlü düşünür Friedrich Nietzsche gerek felsefesiyle, gerekse de yaşamıyla ve ölümüyle emsal teşkil ediyor bu büyüklüğe. Nietzsche böylece kozmik bir gösterge, beyaz bir gecede kimsenin net olarak göremediği ama varlığını hissettiği, kendini arayan bir yıldız haline geliyor işte. Kendisini öldürmeyen şeyin kendisini güçlü kılacağına olan inancından ötürü yaşamı boyunca çektiği tarihi imkânsız acılar karşısında yenilmemiş, yazılarına yaşamın çok anlamlılığı karşısındaki neşesinin damgasını vurmuştur Nietzsche. Bu neşenin kaynağını oluşturan derin bunalımına karşın Nietzsche asla yaşamdan nefret etmemiş, her zaman nefrete sevgiyle karşılık vermiş, “sana bir kovan arı sunana sen bir kavanoz balla karşılık ver” diyebilecek kadar aşkını ve/fakat aynı zamanda da içkin bir tavır takınmayı bilmiştir. Onun yaşamın güçlükleri karşısındaki, kimilerince akıl dışı diye nitelenen duruşu ve bu duruşun göstergeleri olan yapıtları pek çok insana dayanma gücü verirken, kimilerini de—onun ayaktakımı diye nitelediği kendini bilmez putperestleri—kustukları nefretin kurbanları kılarak kendi dışkılarında boğmuştur.

Nietzsche’nin yaşamı bir ölüm süreci, yaşamayı ise ölüme ve köle ahlâkının hastalıklı yaşam biçimlerine karşı girilen amansız bir mücadele olarak görmesi yaşamı boyunca uğradığı derin hayal kırıklıklarından ileri gelir. Hastayken sağlığa karşı durmamayı, sağlıklıyken de hastalara yukarıdan bakmamayı bilen Nietzsche hem güncel siyasetin kısıtlayıcı ortamından beslenerek varlık sürdüren dar kafalı politikacılardan, hem de ukalalı erdem sayan akademik çevreden tiksiniyor, köle mentalitesinin hem ürünü hem de üreticisi olan sürü psikolojisinin

dayattığı dünyevi budalalıklardan elini ayağını çekerek kendini dağlara vurmuş ve herkesin “bir başka dünya olamaz” diye bas bas bağırdığı bir ortamda daha başka dünyalar tahayyül ederek bu dünyaları kitaplarında yarattığı anlam dünyaları vasıtasıyla binbir güçlkle de olsa kitlelere ulaştırmayı başarmıştır. Üniversitede daha yirmi beş yaşındayken filoloji profesörlüğüne yükselen Nietzsche akademik ortamın kendine sunduklarını elinin tersiyle iterek özgür ve bağımsız bir yazar olarak dağlarda sürdürmüştür yaşamını. Önceleri kitapları basılmayan, basılsa da rağbet görmeyen Nietzsche, sonra, ama çok sonra üne kavuşmuştur. Nietzsche kendini kendi kafasında yarattığı dünyaya hapsetmeyi göze alarak, okurlarına o dünyadan haberler vermek yolunda kaybetti akıl sağlığını. Son eseri *Ecce Homo*’da megalomanyaklık seviyesine varan kendine bakış biçiminde bile şeytani bir ironi sezilen, aldığı son derece olumsuz eleştirileri lehine çevirerek yarılan bilincini yok olana kadar insanlığın hizmetinde kullanmıştır. İnsanlık için çok büyük ama kendisi için çok küçük adımlar attığını düşündüğüm Nietzsche’nin kıymeti konusunda hala daha kuşku duyan insanlar vardır dünyamızda ve/fakat kaybedecek hiçbir şeyi kalmayana dek kaybetmesini bilen ve yenilik yaratmak yolunda kendisine kıyıcı yollara sapmaktan çekinmeyen, yirminci yüzyıla Marx ve Freud ile birlikte damgasını vuran Nietzsche’yi anlamaya muktedir olamayan ve onun gibi yaşamaktan aciz bu idrak kabiliyeti cüzi zatların hayatı sevmesi ve olumlaması mümkün olabilir mi hiç? Doğuştan tutsak, doğal olarak güçsüz olanlardır erk sahibi olmak arzusuyla yanıp tutuşanlar. Nietzsche’nin güç istenci kavramını iktidarda olmak arzusu diye çarpıtarak yorumlayanlardır ölüm dürtüsünün kurbanları. Kendine yönelik yıkıcılıkla kendini yeniden yaratmak arasındaki ince çizgi üzerinde kahkahalar ata ata cambazlık yapan Nietzsche çıldırma sürecinin başlangıcına denk gelen 1889 yılında yazdığı son metinlerde bakın nasıl konuşturuyor yarıldıkça ışık saçan bilincini: “*Şu sıralar olup bitenler izleyici bile olunamayacak kadar iğrenç geliyor bana: Halkları, ırkları benmerkezciliğe kıskırtan, bu günlerde büyük politika adına sahip çıkılan bu lanet olası politika – Ödevimin yüce anlamına bundan daha aykırı bir şey tanımlıyorum.*” Nietzsche’nin daha o zamandan yirminci yüzyılda

çok korkunç savaşların çıkacağını öngörmesi ve Avrupa'daki silahlanmayı şiddetle eleştirmesi basit bir kehanet değildi. O, insanın zaman içerisindeki konumunu çok iyi analiz etmiş ve içgüdüleriyle aklını diyalektik ötesi diye nitelendirilebilecek daha başka bir sentezleme tekniğiyle birbirlerini besleyecek şekilde kullanarak varmıştır son yazılarındaki bu gelecek senaryolarına. Yaşamı kısıtlayan indirgemeci tutumların insanın gerçeğe bağlarını kopararak onu kendi yarattığı yanılsamalarla bezenmiş bir düş dünyası içine hapsederek kendine kıyıcı yollara sapmaya iten dürtüleri en büyük düşmanı olarak görmüştü Nietzsche. Ve bu dürtülere karşı, yani öz-kıyıma ve ölüme direnirken yaşamı olumlayıcı bir tavırla başsız, bayraksız, kralsız, tanrısız bir arka bahçe yaşamını onaylayan yaşama sevincini kitapları vasıtasıyla gönderiyordu okuyucularına. Bakın ne diyor Nietzsche ilk kitabı olan *Trajedinin Doğuşu*'nda: *"İnsan şarkılar terennüm ederek ve rakederek daha ulvi bir beraberliğin bir üyesi olarak kendini gösterir: O, yürümeyi ve konuşmayı unutmuş ve vecd halinde rakederken havada yükselme yolundadır. Tüm hareketlerinde bir büyülenmişlik dile gelir."*

Olumlayıcı düşüncenin hem nedeni hem de sonucu olan neşedir Nietzsche'yi "iyinin ve kötünün ötesine" taşıyan. Trajik olan da işte bu neşedir zaten. Nietzsche'nin kendine kendi içinde yarattığı ötekilerin gözüyle bakıp gülmesidir onun nihilizme götüren her şeye abartılı bir ironiyle karşı çıkışını anlamlı kılan. En ciddi anlarında bile ironik bir özeleştiri vardır aslında. Devletin ve insanın bilinçaltına inerek, insanın içine işlemiş devlet mekanizmasının derinliklerini kendilerine mesken tutmuş korkunç canavarları salıveren, yüzeydeki masumiyetin maskeleri altındaki gerçek yüzleri teşhire yönelik gezintilere çıkıp yeryüzünün arka bahçelerinde kayboluşunun öykülerini düzerek ve kendi içindeki kötülükten korkmak yerine ona karşı savaşmak suretiyle herkesin insanlığın kanayan yaraları karşısında tiksiniyor gerçeklere sırtını döndüğü bir zamanda bu yaraları deşen bir neşerdir Nietzsche. Şunu söyler kendine: *"Sen küçük ve acınacak kişilere pek yakın yaşadın. Onların göze görünmez öçlerinden kaç! Onlar sana karşı öçden başka bir şey değildirler. Artık el kaldırma onlara! Sayısızdır onlar, hem senin yazgın sinek kovmak*

değildir ki...” Ve kendine bunu söylerken Nietzsche işte aslında hem herkese, hem de hiçkimseye, ne herkese, ne de hiçkimseye söyler ağrıyan dişine rağmen: *“Kırın camları ve atın kendinizi pencereden aşağıya; insan devletin bittiği yerde başlar zira...”*

İnsanın tüm bunları düşünüp kaleme alabilmesi ve bununla da kalmayıp kendisini ve başkalarını bunlara inandırmaya çalışması için ne denli derin bir buhranın pençesinde kıvrılmakta olduğunu söylemeye sanırım ki gerek bile yoktur sevgili okur. *“Beni öldürmeyen şey beni güçlü kılar”* demek suretiyle Nietzsche aslında başımıza gelmiş kötü hadiseler karşısında umutsuzluğa kapılıp yenilgiye uğramak yerine bu hadiselerin şu anda gerçekleştireceğimiz eylemler vasıtasıyla uzun vadedeki anlamlarına kavuşacaklarını, dolayısıyla da bu kötü hadiseleri lehimize çevirmek yolunda çaba sarf etmemiz gerektiğini söylemek istemektedir. Yani evet benim başıma bu son derece üzüntü verici şey geldi ve/fakat ben bunun beni güçsüz kılması yolunda değil, bilâkis gücüne güç katması yolunda hareket etmeliyim ki bu hayatta mutlu olabileyim. Yani işte aslında Nietzsche ıstırapın yaratıcılık için şart olduğunu değil, yeni bir şey yaratmış bulunmanın genellikle ıstıraplı bir sürecin neticesi olduğunu söylemektedir. Nietzsche’nin söylemediği, hatta tam tersini söylediği şeyi söylemeye çalışırsak belki ne söylemek istediğini daha iyi anlayabiliriz, ki Nietzsche’nin söylemediği o şey şudur sevgili okur: Çekilen acıların insanın gücüne güç kattığı, dolayısıyla da güçlü olmak için tarifi imkânsız acılar çekmenin, akla hayale fazla gelecek ıstıraplara maruz kalmanın şart olduğu... Eserlerine bunalımının damgasını vuran Nietzsche’nin yaşamı boyunca maruz kaldığı ıstırapları nasıl bir vecd hali içerisinde kaleme aldığını düşünürsek kendisinin kemale ermek için acı çekmenin gereğine değil, kemale ermiş kişinin genellikle kemale eriş sürecinde acı çekmiş olduğuna vurgu yaptığını idrak ederiz. Yani işte Nietzsche acı, keder, elem ve ıstırap tutkunu bir filozof değil, bilâkis ıstıraplardan mümkün merteye kaçınmanın öneminden ve/fakat ıstırap gerektiren bir mevzu olduğu takdirde de bu ıstıraplara göğüs germeyi bilmenin gerekliliğinden bahseden bir filozoftur. Ötekini öldürmek ve intihar etmek, kendine veya başkasına zarar vermek düşüncelerine kesinlikle sıcak bakmayan bir kişidir Ni-

etzsche. Sıcak bakmadığı gibi hatta bu düşüncelere karşıdır bile... Bu karşı duruşun, ölüme karşı bu direnişin sebebi ve hatta itici kuvveti ise yaşamı tüm karmaşa ve çelişkileriyle, tüm belirsizliği ve sonluluğuyla, içinde barındırdığı tüm iyilikler ve kötülüklerle, tüm mutluluk ve mutsuzluklarıyla, yani olduğu gibi görüp olumlamak azminin sınır tanımaz gücüdür kudretidir sevgili okur.

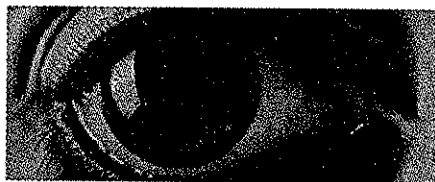
Nietzsche'nin yaşamı ve felsefesini kısaca anlatmak suretiyle gelmek istediğim nokta aslında çoktan geride bıraktığım bir nokta ki o da birtakım bireylerin toplum tarafından işlenen birtakım dosyasız cinayetlerin, nahak yere mahkûmiyetlerin ve yargısız infazların kurbanı oluşudur. Bu bireyler toplumun iyileşmesi yolunda hastalanırlar. Onların hastalanması topluma terapidir. Onlar hastalandıkça toplum iyileşir, zira onlar hep kendi sağlıklarını toplumun hastalıklarını iyileştirmenin yollarını asfaltlamakta kullanırlar. Toplum onları birer hastalık belirtisi olarak görürken onlar aslında çok derinden gelen bir sağlık dalgasının, önüne kattığı hastalıkları yok ederek ilerleyen bir iyileşme sürecinin dinamolarıdır. Zihinlerinde çakan şimşeklerin aydınlattığı karanlıklara nisbet, sırtlarında şaklayan kırbaçlara inat, kimi zaman kendi içlerinde yarattıkları boşluklara düşerek, kimi zaman da küre-i arzın malûm enginlerindeki dinginlikleri hareketlendirerek sürdürürler yaşamlarını. Yeryüzünün arka bahçelerini kendilerine mesken tutmuş, beynin lâbirentinde kayboluşlarının öykülerini düzerek, ve bilincin arka sokaklarındaki leşleri gözler önüne sererek nefrete sevgiyle karşılık veren ve hiçbir yüce kavmin hiçbir ulu şefine yama olmak istemeyen, yüce kavimlerden ve ulu şeflerden tiksinen birer neşter gibidir onlar.

Biliyorsun doktorlar ameliyat sırasında neşteri hastanın etine vurup vücutta yarıklar oluştururlar. İşte etteki o yarıklar birer yaralanmadır belki ama bu yaralanmalar iyileştirici etkiler doğuran, içinden sağlık akan kanallar açarlar. Ameliyat vücutta tahribata sebep olabilir ama bu tahribat hastayı uzun vadede iyileştirici etkiler yaratmak içindir. Toplumumuzdaki ve dünyamızdaki dışlanmış, marjinalleştirilmiş, elma kurdu ilan

Önsöz

edilmiş, semptomluk damgası yemiş kişiler de işte aslında tıpkı Nietzsche gibi kıymetleri çok sonra anlaşılacak birer yaşamsever, birer neşterdirler. İçinde yaşadıkları toplum onları tükettikçe onların topluma sevgisi katlanarak artar. Toplum dişlerini onlara geçirdikçe onlar şeytani bir hazla kahkahalar ata ata kendilerini toplumsal çarkın dişlileri arasına atar. Diş izleri ölümcüldür. Alınan ölümcül yaralardan kanlar sızar. Sızan kanlar damlar damlar göl olur ve onlar kendi kanlarında boğulur ölür. Onların cesetleri yüzeyde salınır durur; diptekiler sağ olsunur. Bu kitabı onlara ve tabii ki onlarla birlikte sana ithaf ediyorum ey kara bahtlı okur.

Cengiz Erdem

GİRİŞ

Bir Gözün İçinde Binbir Göz

Michel Foucault *Hapishanenin Doğuşu: Gözetim ve Ceza* adlı başyapıtında mimar ve düşünür Jeremy Bentham'ın yeni bir hapishane modeli olarak tasarladığı ve *Panopticon* adını verdiği, zamanına göre (Ondokuzuncu yüzyıl) devrimci sayılabilecek gözetim ve denetim mekanizmasını modern zamanlardaki iktidarın işleyiş biçimini gözler önüne seren bir metafor olarak lanse eder. Foucault'ya göre *Panopticon* mahkûmların hareketlerini, davranış biçimlerini ve hatta düşüncelerini kontrol altında tutan bir aygıt, bir makinedir adeta. *Panopticon* iç içe geçmiş halkalardan oluşan bir binadır ve tam ortasında bir gözlem kulesi bulunur. Mahkûmların hücreleri bu gözlem kulesinden rahatlıkla görülebilecek şekilde dizilmiştir. O kadar ki mahkûmun kendisi ne kadar saklanmaya çalışırsa çalışsın hapishanenin mimari yapısı vasıtasıyla oluşturulmuş ışıklandırma düzeneği öyle bir tasarlanmıştır ki mahkûmun gölgesi rahatlıkla görülebilir kuleden. Sürekli gözetim ve denetim altında tutulmakta olduğunu bilen mahkûm şahsiyet zaman içerisinde kendisini kuledeki gardiyanın gözüyle görmeye ve o gözün beklentileri doğrultusunda hareket etmeye başlar. O kadar ki artık kulede bir gardiyan olup olmadığı bile önemsizleşir, zira zaten artık mahkûm hapishanenin gözünü, otoritenin bakış açısını içselleştirmiş ve otomatikman mahkûmluk rolünü benimsemiştir.

Dolayısıyla çoğu zaman kulede bir gardiyan tutmaya bile gerek yoktur artık, ne de olsa zaten mahkûmlar sürekli kulede bir gardiyan varmış gibi hareket etmeyi alışkanlık haline getirmişlerdir.

Çevrede halka halinde bir bina, merkezde bir kule; bu kulenin halkanın iç cephesine bakan geniş pencereleri vardır; çevre bina hücrelerle bölünmüştür, bunlardan her biri binanın tüm kalınlığını katetmektedir; bunların, biri içeri bakan ve kuleninkilere karşı gelen, diğeri de dışarı bakan ve ışığın hücreye girmesine olanak veren ikişer pencereleri vardır. Bu durumda merkezi kuleye tek bir gözetmen ve her bir hücreye tek bir deli, bir hasta, bir mahkûm, bir işçi veya bir okul çocuğu kapatmak yeterlidir. Geriden gelen ışık sayesinde, çevre binadaki hücrelerin içine kapatılmış küçük silüetleri olduğu gibi kavramak mümkündür. Ne kadar kafes varsa, o kadar küçük tiyatro vardır, bu tiyatro-larda her oyuncu tek başınadır, tamamen bireyselleşmiştir ve sürekli olarak görülebilir durumdadır. Görülmeden gözetim altında tutmaya olanak veren düzenleme, sürekli görmeye ve hemen tanımaya olanak veren mekânsal birimler oluşturmaktadır. Sonuç olarak, hücre ilkesi tersine döndürülmekte veya daha doğrusu onun üç işlevi – kapatmak, ışıktan yoksun bırakmak ve saklamak— tersyüz edilmektedir; bunlardan yalnızca birincisi korunmakta, diğer ikisi kaldırılmaktadır. Tam ışık altında olma ve bir gözetmenin bakışı, aslında koruyucu olan karanlıktan daha fazla yakalayıcıdır. Görünürlük bir tuzaktır. ¹

Panopticon denilen bu hapishane modelinin önemi modern toplumlardaki iktidarın işleyiş biçimini temsil eden bir yapıya sahip olmasıdır. Biliyoruz ki modern toplumla birlikte merkezi iktidar çözülerek bireylerin içine işlemiştir. Ölüm ilanı vermeye hevesli pek çok kişi merkezi otoritenin bu çözülüşünü iktidarın ölümü olarak telakki etmiştir, ama bu son derece yanlış bir yorumdur, zira iktidar ölmemiş, sadece şekil değiştirmek ve kendisini görünmez

¹ Michel Foucault, *Hapishanenin Doğuşu*, çev. Mehmet Ali Kılıçbay (İstanbul: İmge, 2006), 295-96

kılmak suretiyle gücüne güç katmıştır sevgili okur. Artık iktidar toplumu oluşturan bireylerin dışında değil, içindedir. Yani toplumu oluşturan bireyler kendilerini içinde buldukları sistem tarafından öyle bir kurulmuştur ki artık onlara ne yapmaları, nasıl davranmaları gerektiğini söylemek bile gereksizleşmiştir, zira onlar zaten sistemin aksamadan çalışması için oynamaları gereken rolü oynamaya dünden razı bir hale getirilmişlerdir.

Elindeki bu kitap *Panopticon* adlı gözetim mekanizmasının bir kitap formunda zuhur edişinin ürünüdür ey kara bahtlı okur! Dışarıdan içeriye, içeriden dışarıya, dışarıdan dışarıya ve içeriden içeriye geçiş noktasında konumlanmış, dışarıyla içeriinin birbirine girdiği, içindekilerle dışındakilerin rolleri değiştiği bir kitap ve yazının hayata, hayatın da yazıya nüfûz ettiği o kırılma noktasını kendine mesken tutmuş bir yazma eylemi söz konusu burada. Kitapta ne yapacağını bilemez bir vaziyette ve şaşkınlık içerisinde bir o yana bir bu yana savrulan insanın tıpkı bir *Panopticon* içerisine hapsolmuş mahkûmları andıran durumunu mizahi bir dille kaleme almaya çalıştım. Yani bu kitap panoptik hapishane modelinde bir tımarhane, içindeki karakterler mahkûmları andıran birer akıl, ruh veya sinir hastası, kitabı oluşturan anlatılar da birer hücre oluyor. Bu hücreler karakterlerin hem içinde hem de dışında; yani işte içindedir karakterler hücrelerin, hücreler de karakterlerin... Bu da demek oluyor ki bu kitap iç dünya ile dış dünya arasındaki yerde, eşikte konumlanmış ve arada kalmışların durumunu anlatıyor. Her bir hücrede farklı bir bilinç oyunu oynanıyor ve karakterlerin zihinlerinde vuku bulan, iç dünyalarında sahnelenen bu oyunları birleştiren şey de zaman ve mekân. Zira tüm bu olaylar aslında aynı anda ve aynı binada, aynı zaman ve uzamda gerçekleşiyor. Bu panoptik mekanizma karakterlerin kollektif iç dünyasını ve toplumsal bilinçdışını temsil ediyor. Dolayısıyla karakterlerin kafasında sahnelenmekte olan tüm oyunlar ve onları oluşturan olaylar aslında çok daha büyük ve bilinmeyen bir kurgunun parçaları... Ve işte ben bu kurgunun bilinmezliği ve büyüklüğü karşısında neredeyse bir hiç olan insanın trajikomik durumunu dışa vurmaya çalışıyorum bu panoptik kitap vasıtasıyla. *Beni bu dışarıdan çıkarın!* diyerek bu kitap hem kendisini içinde bulduğu, hem de

içindeki karakterleri düşürdüğü duruma isyan ediyor sevgili okur.

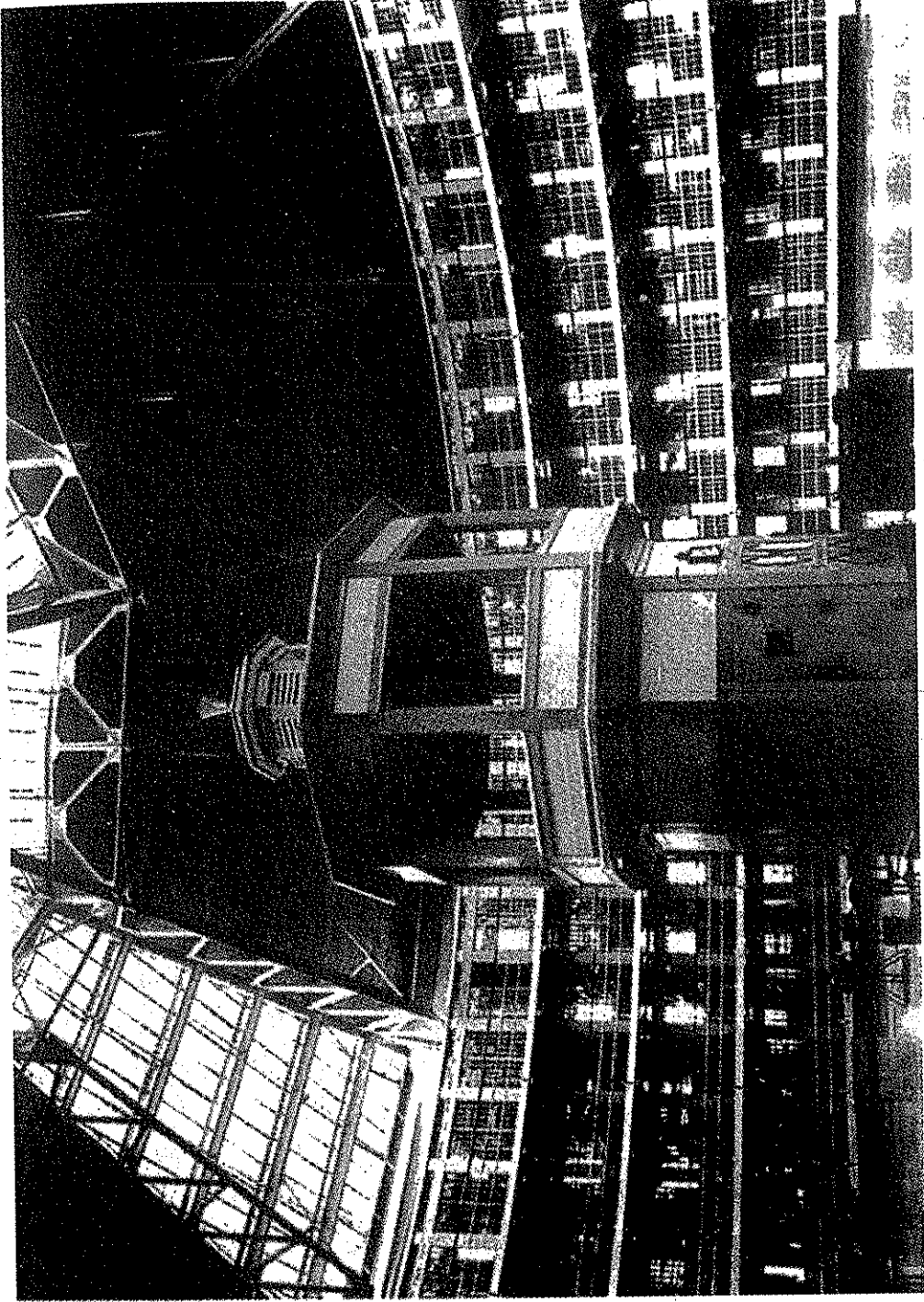
Dünyanın anlatılamayan düzensizliği ve hayatın anlaşılamayan rastlantısallığı karşısında, dilin anlamı aktarmada ve iletişim kurmada yetersiz kaldığı noktada, yapılan tüm eylemlerin sadece ölüm süreci diye nitelendirilen yaşamı geçirmede insanlara yardımcı olan birer oyundan ibaret olmasına *beni bu dışarıdan çıkarın* diyerek isyan eden bu kitap insanın evrendeki yalnızlığını ve birbirinden kopan, uzaklaşan insanların bu yalnızlığı paylaşmada ne denli zorlandıklarını konu alıyor. Kitaptaki sıradışı ve marjinal karakterlerin gözleri ve bilinciyle aynı anda pek çok değişik pencereden bakıyorum dünyaya ve hayata. Böylelikle de algılama aşamasında karşılaşılan farklılıkların yarattığı göreceliğin insan ilişkileri üzerindeki etkilerini mercek altına almayı umuyorum.

Beni bu dışarıdan çıkarın! diye sessizce fısıldayan bu panoptik kitaptaki karakterler tanıyamadıkları ve tanımlayamadıkları bir dünyadadırlar. İçinde bulundukları bu dünya belirsizliklerle doludur ve şekilsizdir. Önem atfedilebilecek şeylerin, olayların ve olguların sayısı minimal düzeydedir, hatta hiç yoktur. Karakterlerin kafası karışıktır. Karakterlerin kafa karışıklığı çelişkili ve birbirini çürüten anlamların varlığından ziyade kişinin kendisini, varlık nedenini, varoluş amacını ve dünyadaki konumunu açıklayabilecek herhangi bir şeyin yokluğundan kaynaklanır. Neden-sonuç ilişkilerinde aksaklıklar vardır. Bunun sebebi gerçek hayattakinden farklı neden-sonuç ilişkileri yaratmak suretiyle bu dünyadan izler taşıyan farklı bir dünya yaratmaya çalışmış olmamdır. Emelim böylece gerçek ve sanal kavramlarını sorgulamaya kalkışmaktır. “Neredeyiz? İçinde bulunduğumuz bu dünyanın kuralları nelerdir? Neler olup bittiğinden, nasıl bir gerçeklikle karşı karşıya bulunduğumuzdan ve kişilerin davranış biçimlerinin anlamından emin değilken çevremiz üzerinde nasıl etkili olabiliriz?” İşte bu gibi soruların yanıtlarının gizli olduğu bu kitapta aşk, nefret, anlam, güzellik, hakikat ve gerçeklik kavramlarını insanın zaman ve mekândaki konumuyla ilişkileri bağlamında ele almaya çalıştım. Söylemeye gerek bile yok belki ama karakterlerin dünyayla ilişkileri sorunludur ve uyumlu olmak için harcadıkları tüm çabalar boşunadır. Kitapta adeta ne yaptığını bilmeyen birer palyaçoya dönüşen kara-

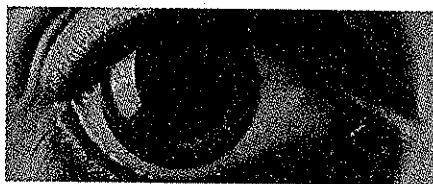
terler panoptik hapisane modelindeki bir tımarhanede olmakla beraber sanki kendilerini ıssız ve kurak bir çölün ortasında bulmuş gibidirler veya en azından öyle hissetmektedirler sevgili okur.

Kahramanların, daha doğrusu kurban-kahramanların kendilerine güvenleri yoktur. Mantıklı düşünebilme, doğru kararlar alma, cesaret gibi vasıflardan yoksun oldukları için kişisel değer yargılarını oluşturup kaderlerini çizebilecekleri veya geleceklerini yaratabilecekleri hiçbir yol yoktur. Sanki Takamuro Kootaro'nun dediği gibi "yol yoktur önlerinde ve onlar yürüdükçe yol arkalarında oluşmaktadır." Ama onlar tüm bunların farkında bile değildirler. Tüm zamanlarını anlaşılmaz bir dünyayla umutsuzca mücadele etmekle geçiren karakterleri ayakta tutan tek şey kendilerini kurtaracağını ümit ettikleri ve/fakat ne olduğunu bile bilmedikleri bir şeyin veya bir kimsenin gelip onlara yardımcı olacağıdır. Durumlarını daha kötü kılan şey ise güvenilir bir hafızaya sahip olmamalarıdır. Hafızaları kötü olduğu için geçmişe bakıp, geçmişten dersler çıkarıp bugünkü konumlarını belirleyememekte ve sorgulayamamaktadırlar. Yaşamlarının tarihini, yani geçmişlerini anlatmaktan aciz olan bu kurban-kahramanlar dolayısıyla bugünkü durumlarının analizini de yapamazlar ve kim olduklarını kavrayamazlar. Kendilerini bile tanıyamayacak bir halde olan bu karakterlerin varoluşla ve anlamsızlıkla başa çıkma girişimleri ve başa çıkma biçimleri bu sıradışı anlatılarla zuhur eden doğaüstü hadiselerin izliğini meydana getirir. Anlatılarda "olay örgüsü" diye tabir edilebilecek pek bir şey olmaz. Egemen edebiyat anlayışında karşılaştığımız gibi anlatının başında bir sorunun varlığı üzerinde durulması, sonra kişilerin bu sorundan kaynaklanan bir dizi çatışma içerisine çekilmesi, sonra da sorunun şu veya bu şekilde çözümlenmesini sağlamak suretiyle çatışmayı ortadan kaldırıp kişilerin yaşamlarının normale döndürülmesi şeklindeki bildik senaryonun yapısı tamamen bozulmuş durumdadır bu panoptik kitapta. *Beni bu dışarıdan çıkarın* demekten başka seçeneği kalmamış bu anlatı kişileri bağımsız ve bilinçli hareket etmekten aciz oldukları için yaptıkları şeyler hep aynıdır: Birinin gelmesini, kendilerini bilgilendirmesini, varlıklarını anlamlandırmasını ve onları dışarıdan içeriye çıkarıp yönlendirmesini beklerler. Bekler-

ken de çeşitli oyunlar oynarlar aynı anda hem iç hem de dış dünyaları olan hücrelerinde. Ne var ki oynadıkları bu oyunlar yaratıcı birer zekâya sahip olmadıklarından sadece zaman geçirmeye yönelik, işlevsellikten ve mantıktan yoksun oyunlardır. İçinde bulundukları bu hapishane dünyası onların gitgide daha da içlerine dönmelerine ve dışlarındaki hapishaneden kurtulmak için kendilerini tamamen iç dünyalarına hapsederek bu dışarıdan çıkmaya meylettirir. Ve/fakat iç dünyaları aynı zamanda dış dünyaları da olduğu için içe döndükçe kendilerinin dışına yönelmektedirler aslında. Böylelikle o kadar bir uzaklaşırlar ki kendilerinden artık tamamen körleşmişlerdir içinde bulundukları durumun gerçeklerine. Varlıkları sürekli kendilerinden kaçmak, kendi gerçekliklerini kendilerinden saklamak ve kendilerini aramak, gerçekliklerini bulmak arasında gidip geldiği için tek kişilik bir saklambaçtan farksızdır yaşamları. *Beni bu dışarıdan çıkarın!* hepsinin hep bir ağızdan ama sadece kendilerine söyledikleri şeydir aslında; bağırarak değil ama, sessizce...

Stateville Hapishanesinin içi, ABD, XX. yüzyıl

HÜCRE 1

Panoptik Kitap

İçerideki kişilikler delirdi. Ben dışarıda kaldığım için akıllı kaldım. Şimdi bildim, ben hep geniş zamanda konuşmayı sevdim. İstisnalar kaideyi bozduğundan beridir kendimde değilim. Geridir tekniklerim. Bozulan bir şuursal kaidenin hizmentinde eylemlerim. Kendime mektup yazmaya adımı öğrendiğim zaman başladım. Gergin bir kitabım. Ne dediğimi bildiğim zamanlar kıttır. O zamanlar kendime gelirim. Gelirim ki geri gidebileyim.

Bir kişi kapımı mı çalıyor? Dışarıdan birisi benimle muhattap olmak düşüncesiyle mi yanıp tutuşuyor ve yanık yanık kapıma vuruyor? Hergele! Eğer önemli bir şeyse kapıyı kıracaktır. *Olağanüstü hallerde kapımı kırıp içeriye girebilirsin hergele kişi,* yazıyor kapımın üstünde. Yazdıydı kapıya yazarım ahmaklığına doymasın domuz ölüleri. Gözlerim okumasın içimde yazanları. Benim olmasın bu yazıları okuyan gözler ki başkalarının gözü benimkilerin yerine geçsin. Panoptik göz olsun benimki. Öyle bitsin göz ve kapı meselesi.

Öyle veya böyle, şöyle katatonik bir vaka vermiş kendisiyle sırt sırta öyle ki tantana yaratır ölü doğan diyarlarda. Neye kanaat getireceğimi şaşırdım gene? Gene bülbül kesildi dillerim, gözler hep şu adi yazar bozuntusu köpeğinki, geride kaldı şuurumun in-

cileri; incileri şuurumun ki nefessiz bırakıyor kalbimi, kan soluyorum hava niyetine, boğuluyorum kendi ağzımdan çıkan alevlerde, kana karışıyor içe akan yaşlar, taban tabana verdik kana kana içiyoruz şelaleyi. Yedik mi kelleyi? Yedik mi gerisine hacet kalmıyor zaten yerik dil göz ne varsa herşeyi. Öyle bir gerilerek ölüyor ki yazar şekilli temsilcim, emzikçim gelsin diye söylüyorum bunları. Gelsin versin emziğimi susolayım kalayım diye işte.

Şişte beş kişiye yetecek et, ben tek kişi genzime kaçıracağım bunları şimdi. Bilinçli bir şekilde kendimi boğmaya teşebbüs edeceğim şişkebablarını içime geçirmek suretiyle. Ölene kadar yemeye devam edeceğim kelleyi. Seni de. İçki de içeceğim. Su da. Bok da yerim belki.

Ne desem bilmem ki! Göz kırpma bana öyle *bilin bilin* der gibi. Aha bilin neler çektiğimi gene geldin geçirdin içime şişi. Emzik diye diye şişledin beni. Genzime geçirdin şişi, geberdim yetinmedin gene denedin. Hep denedin, sen denedikçe ben delirdim. Yaralı yarasına düşer ya, delirmeyi yenilgim belledim bir müddet ve/fakat neticede kendime geri gelmemeyi seçtim ve akabinde geliştirdiğim bir teknik beceriyle deliliği stratejik bir eylem niyetine kişilik bellemeyi yeğledim. Ağaçlıktan kitaplığa terfi ettim görüntü itibariyle şimdi. Ağaç kılığından kitap kılığına belki. Gerisinde bir şey olduğundan değil görüntümün, bilirim bilmez olaydım dibine kadar boşlukla doludur içim.

Kendimden başkasına değinmiyorum burda, ne demeye üstüne alınıyorsun ey hergele kişi?! Sevişme kalıntılarını topladım sabah ilk iş. Akşam son iş hayal kurdum kaderime dair. İçime sakladım kendimi boşluğu doldurabileyim diye, hep kendimi arar durur oldum sonra, oldurabileyim diye kendimi. Öyle bir kitap ki anlamını arayan da kendi, saklayan da. Üstelik kendidir aradığı da, sakladığı da. O kadar ki kendini kendi içinde kaybettiği düşüncesinin hakimiyetinde eylemleri. Hal ve tavır gidişata göre şekillenmekte. Elde ne varsa en iyi şekilde değerlendirilmekte. Şu halde elin kendisi işte. Bir el öteki elde. Ne cennette, ne cehennemde, ikisinin kesiştiği yerde el ele.

İkisinden biri beni yazmak için ötekinden sıyrılmaya meyilli. Bırakma onu. Yazmasın beni. Okumasın bu yazıları hiçbir göz.

Kendisine karşı durmasın gayrı kimse. Kendisini kendinden kurtulmaya sevketsin mi? Saklansın? Tek kişilik saklambaça kim dayanır zevkine doyum olsa? Ah ne şehvet düşkünüyüm, olaydım keşke, ne sersem. Kopsun yavaşça ayrılamıyorsa sevenler birbirinden sökmek suretiyle dikişleri dibinden. Düşebildiğin kadar uzağa düş seni yaralayan şeyden; darı ekme dibine, dallanmasın budaklanmasın, düşeyim deme içine. Panoptik göz çok geniş bir şekilde görüyor evreni. Evrenin semptomlarını dillendiren kitabın gözleri... Binbir göz, biri daha çok görüyor ötekilerden. Kendi yarasına düşmeyi göremesin diye kişi, dipsizdir bu kuyu, düşelim düşlediğimiz sürece... Boşluk bile yok içimde, düşüyorum ölümüne. Düşene kadar düşeceğim. Yere vurunca kalkarım belki. Kattım acıyı önüme, kırbaçlıyorum ölümüne, gidiyorum meçhule. Bok da yerim belki.

HÜCRE 2

EŞİK

Kötülükten bıkip usanan kronik köpek, deli numarası yaparak, etsiz ve dolayısıyla da tensiz kemiğini ölü bir delinin, sessiz sessiz yalıyor da yalıyordu. Ölmekten söz ettiğim sanılsın istiyorum ve yanılsın sananlar bunu böyle. Yanılsamalarla dolu bir yaşamı, yılanların ve farelerin otoritesine boyun eğmeksizin sürdürsünler. Bilinçsizliğin ölü enginliğinde, sarıya çalan bir kedi zehiri yüzünden, farelerin karanlık zaferine aldanıp yaşasınlar; mutlu bir ölme süreci geçsin üzerlerinden. Sürsünler atlarını denize doğru istiyorum.

Bu yılanlara ne oluyor yahu böyle? Bütün gün sss da ssss, başka da sess yok dalıp gitmek için, kalmak için gidip. Örneğin su yüzeyindeki köpük seslerini çağrıştıran sesler; ama olsun, hala daha canlıyız ya...

Beyninizin taa içinde dans eden resimler çiziktiren bir ses duydunuz mu siz hiç? Haydi, sürün atlarınızı şimdi, ama sakın fazla açılmayın yoksa Stevie Smith'in şiirindeki gibi, insanlar kendilerine el salladığınızı sana sana boğulup ölürsünüz. Sakın atlarınızın kanatlanmasını arzulamayın, kanatlanıp uçmayın; yoksa sonunuz İkarus'un ki gibi olur. Biliyorsunuz ki arzu etmek cesaret etmektir. Ben de biliyorum ki hayat anlamını ancak bilememezlik ortalığı

kapladığında yitirir ve/fakat işte insan hep bildiğini sanır ve yaşar. Bu tür yanılsamalara kurban gitmek istemezsiniz herhalde!

Evi temizlemek lazım. Köpek çok büyük bir yanılsama içerisinde; onu bundan kurtarmak lazım. Kıskançlık işte; o mutlu, sen değilsin. Hiç de bile. Sadece “ekşi” kokusu çok yoğunlaştı. Gittikçe daha dayanılmaz bir hal alıyor bu durum. Yoksa bu şemsiyesini kaybetmiş bir mutluluğun habercisi mi acaba? Kene; işte bütün mesele bu. Kene veya değil, ne fark eder? Kör bir kene kanımca. Olsun. Kör kör kan emiyor; farkında değil köpek. Kene kör, köpek kronik. Kan emilmekte, damarlar çekilmekte, dünya büzüşmekte, insanlar düzüşmekte, kene şiştikçe şişmekte.

Elma kurduma ne oldu benim? Kaç gündür ortalarda yok. Yoksa DNA’larını yayılcı politikalar uğruna tüm evrene mi salıverdi? Bilinmiyor. Neden acaba insanlıktan bu denli nefret ediyor? DNA’larını salıverdiyse işimiz bitik. RNA’lara gelince, onlar zaten hiç olgunlaşmadı ki. Elma çöpe, çöp kurban, kurtçuk evini terk etti. Kene hala daha şişiyor; patlamasa bari...

Yaşamıma anlam katan o kazadan sonrasını hatırlamıyorum aslında. Hepsi elma kurdunun ve o kör kenenin işi. Nefret, öfke sinir ve bilimum bilinç kayması semptomlarından muzdarip bir tip oldu çıktı komşum da sayemde. Hepsi o elma kurdunun ve o kör kenenin işi bunların; bana yansıyor, e tabii ben de insanım, yansıtıyorum neticede. Bir nevi dışavurum bu; komşum kamaşıyor. Onda kendimi görüyorum. Seni gidi hedonist kene seni... Kör kör pislik yaparsın ha...

Sabah ilk iş balkondan aşağı baktım. Belediye işçileri yoldan bir köpek kazıyorlardı. Kronikleşmişti yolda. Köpeğin suçu yoktu, benim derdim keneyleydi. Peki ya deli, ona ne oldu? Kronik köpek taklidi yapmasaymış o da. Soru hazır, cevap nazır.

Dostum Zona geldi, Godot’dan selam getirdi. Pozzo kör olmuş, onun da bana selamı varmış, ikisi de beni görmeyi çok özlemişler. Zona otuz iki yıldır evimin duvarında benek şeklinde lekeler olduğunu iddia ediyor. E ben de ne yapayım, çaresiz varsayımını doğru kabul ediyorum. Zona her şeyi bilir; var diyorsa vardır, yok derse yok olur. Yok “olmak”, yani var “olmamak”. Hiç olmasaymış aslında ne de iyi olurmuş. Keşke hiç olsaymış.

Zona ile birlikte, her zaman olduğu gibi Şekspir'e faks çektik gene:

*Sevgili dostumuz Şekspir,
Olmamak. Hiç bir şey hiç olmamaktan daha iyi olamaz.
Sevgiler, saygılar.*

Şekspir'e on yıldır her hafta salı günü düzenli olarak aynı faksı çekerdik. Ne bir ses, ne bir seda; sadece boşluk. Sanırım artık bazı şeylere karşı gelmek, direnmek anlamını yitirdi. Yapılması gereken tek şey yenilgiyi yegâne kazanç olarak görmek, görebilmek. Bense bakmak istemiyorum. Yorgunum. Siz de yorgunsunuz. Herkes çok yorgun. Dünyanın yorgunluğuysa doruk noktasına varmak üzere. Büzüşüyor da büzüşüyor, içe doğru yavaş yavaş patlıyor. Koyun saymak tek çare; kurt saymaya ömür yetmez.

Picasso'yu bilirsiniz; bir ressamdı. Darwin bilim adamı, gezgin, yazar, şu, bu. Komşumsa sağır. Oh ne rahatlık benim için, ne büyük bir umut kaynağı. Geçenlerde bir sergiye gitmiş. Sergide Picasso'nun resimleri varmış. Sağır komşum sergiyi hiç beğenmemiş, Picasso'dan ise gıcık kapmış. Hatta bir resim varmış ki, hayatında gördüğü en kötü balıkmış. Resmin altında "Balık" yazıyormuş, Picasso da resmin ressamıymış ve oradaymış. Bizim sağır, gözleri görüyor ya, Picasso'yu tanımış; yanına çağırıp sormuş "bunun neresi balık?" diye. E tabii yaşlı başlı kadın, Picasso da saygılı, efendi bir beyefendi, nitekim saygıda kusur etmemiş. Ayıp olmasın diye bizim sağır komşunun yanına gidip "o balık değil ki, resim" demiş. Doğru, yalan bilmiyorum. Bu Zona'nın hikâyesi. Sağır komşum sadece Picasso'nun resim yapmayı bilmediğini, basit bir balığı bile doğru dürüst çizemediğini söylüyor. Israr ediyor. Her gün kapımı çalıp bunu söylüyor. Bana rahatsızlık veriyor, sinirlerime dokunuyor. Öldüreceğim onu, nefret ediyorum ondan, tiksiniyorum.

Şimdi, en çok uyuyan hayvan koala olduğuna göre (günde 21 saat), insanlık uyuzlukla suçlanmamalı. Dilimiz var konuşuyoruz. Yılanların da dili var ama onlar sadece ne idüğü belirsiz, sss diye

bir 's' sesi çıkarabiliyorlar. Ne mutlu insanlığa. Darwin ne dese hoş ama boş artık. Zona bana küstü, gitti. Darwin haklıymış meğer. Düşündüğümü söylemem suçmuş; Zona öyle diyor. Galiba haklı da, ne de olsa konuşmakla kimilerinin özgürlüğünü kısıtlıyorum.

Zona, Darwin'i çok severdi; en iyi dostumdu ama yılanlar aramıza dillerini soktu. Karşı taraf oluştu, bu taraf oluştu. İki ayrı taraf oluştu. Ortası var ama kimse farkında değil. Kaldı ki karşı taraf, bu taraf hatta ortası olması bile gerekmiyor. Galiba en güzeli bilmemek; daha da güzeli bilmediğinin farkında olmamak.

Güneş batmakta oldukça geç kaldı. Bat artık, bat da yatıp uyuyalım. Yeter bize ettiğin kötülükler ey Tanrım, batır artık şu güneşi. İkarus'a yazık oldu bak. Onu düşünmedin, bari bize birazcık olsun acı. Bak Batı sabırsızlanıyor. Sen de biliyorsun ki güneş doğudan doğar ama batıdan batar. Batıdan doğmuş olsaydı, mecburen doğudan batacaktı. Batı-Doğu ikilemi işte buradan doğar, bundan kaynaklanır. Batır onu, öldür güneşi, doğur geceyi; biraz da karanlıkta ağlayalım. Çelişki büyümekte. Zıtlasma had safhada. Yoruldum.

Çok kısa süreli bir geçiş olacak bu. Bakın, hoop, DAN!!! Patdadanak bitti bile. Acıdı mı? Acımadı değil mi? Kafa, kol hepsi yerli yerinde, ama o da nesi: Bir kapı. Üzerinde bir tabela var; kanla yazılmış:

CEHENNEMDİR GİRİLMEZ!!!

İmza: Körkene, Kronikköpek
Picasso, Darwin,
Elmakurdu,
Şekspir, Pozzo ve
GODOT.

Ben bittim; artık ne etim var ne de tenim. Yazı da bitti. Gidecek yer yok. Hiç olmadı ki cennet; sağır komşum parsellemiş orayı diyorlar. Kimseyi sokmuyormuş içeri. Hiç inanasım gelmiyor ya, neyse; öyle diyorlarsa öyledir, bir bildikleri vardır elbet. Zona'yı özledim. Benek lekeli duvarımı da, ama en çok da aynaya bakmayı, bakabilmeyi özledim. Kendimi görebilmeyi özledim...

HÜCRE 3

ANAHTAR

İnsan sadece üstesinden gelebileceği şeyler hakkında yazabilir, gerisi edebiyattır.

Friedrich Nietzsche.

Ağzından çıkan her söz tapılası anlamlar yüklüymüş gibi hareket etmesi beni hep o çemberi kırmaya, çemberin dışına çıkmaya itiyordu. Yadsınamayacak bir “gerçek” bu; bir çemberdim ben ve çemberliydim, çemberleydim hep. İçinden geçer, üstünde zıplar, çevresinde dönerdim. Çemberle vardım ben. O konuştukça boğulduğum hissine kapılıyordum. Anlayamıyordum onu. Öyle sanıyordum işte. Hissiyatımın sanrısallığından ise şüpheliyim.

O çok bilgiliydi. Çemberlerden de anlardı. “O varken benim burada ne işim var?” diye sorardım bazen kendime. O vardı; ben olmamalıydim.

Evrenin çırpınışıyla kasılan bilinçlerin nasıl da birer birer kendilerini yaktıklarına tanık oldum. Çıkış yolu bulmak istemiyorum. Kendi kanat çırpışında hapsolmuş kalayım istiyorum. Gözlerim uçuyor, beynim batıyor. Beynim kafatasıma batıyor. Her öptüğünde yazgım beni, sanki bir o kadar daha kanatlanıyor, bir o kadar daha çırpıyorum kanatlarını yazgımın ve bir o kadar daha görünmez oluyor kafesim. Her nasılsa ölecek olmayı çok takıyorum kafama şu son günlerde. Diyetini ödemiş olmama

rağmen varlığımın, sanki daha da vermek istiyorum. Bu deli yerden gitmek istiyorum artık.

Bir kafes var; içinde miyim, dışında mıyım belli değil. Neresi içerisi? Neresi dışarısı? Neresi tam ortası? Sorup duruyorum bu soruları kendime sürekli. Beni gördüklerini sanıyor insanlar. Beni gördüğünüzü sanıyorsunuz demek ha? Ama yanılıyorsunuz işte; kimse kimseyi gözleriyle göremez ki. Gözler yetmez ki görmeye. Dönüşüyorum sanki. Yaşıyorum... Bu şeyin nasıl başladığını hatırlamıyorum. Onların gözünde ben bir canlıyım.

Her sabah: “Günaydın, nasılsın bakalım bugün”. Her gün: “Senin işin bitmiş, senden artık hayır gelmez”. E bırak da gideyim o zaman. Sanki ben çok meraklıydım burada kalmaya, çok mutluydum sanki burada olmaktan. Her gün ölüp ölüp dirilmek bu benim kisi; sonsuz muyum neyim?

Bir kuş görüyorum her gece rüyamda; kanatları budanmış bir kuş bu. Sonra birden ben çıkıveriyorum ortaya. “Altın kafesteki tok bir kuş mutsuzdur. Altın kafesin dışındaki aç bir kuş da mutsuzdur. Bütün kuşlar mutlu olmak ister, ama ben bir kuş değilim; uçamıyorum ki. Uçabilseydim keşke. Uçup gidebilseydim. Peki, ama nereye? Neresi benim yerim? Ben burada doğdum; başka bir yer bilmiyorum; ben burada öleceğim. İyi ki kuş değilim. Bütün aç kuşlar mutsuzdur. Uçabilmek ama gidememek demek kuş olmak” diye de bir hayat bilgisi dersi veriyorum kendime. Rüya sona eriyor, sabah oluyor uyanıyorum.

Katıksız bir çöl yılanı çölü nasıl görürse işte ben de öyle görüyorum burayı. Görüyorum en azından ve bu da görecektir bir şey var demek oluyor; ne olduğunu şimdilik bilemesem bile.

Annem vardı benim, öldü. Bizim buraya ait olmadığımızı söylerdi hep, ama nereye ait olduğumuzu söylemezdi hiç. Kocası varmış bir zamanlar (yani babam oluyor herhalde bu) ve kardeşlerim (babamsa eğer kocam dediği). Onlar yokmuş artık; orada kalmışlar. Ben burada doğmuşum ama inşallah burada ölmezmişim. Nerede ölmek en iyisi? En iyi ölme yeri neresi acaba? Şuraya git ve öl diye tavsiyede bulunabilecek birisi var mıdır ki? Umarım yoktur.

Çocuklar pek sever beni. Büyükler de çok sever ama çocuklar en çok beni, büyükler en çok onu sever. Kıskançlık mı? Asla.

Bu anlatıda kötü duygulara yer yok. Gerek de yok zaten kötü duygulardan bahsetmeye; zira yaşanacak bir hayatımız vardır. Popülist bir yaklaşım olacak belki ama öyle işte. Ben pek popülerim zaten, çok güçlüyüm ben. Onun kadar olmasa bile güçlüyüm ve onun asla yapamayacağı pek çok şeyi hiç zorlanmadan yapabilmekteyim. Yeteneklerim kavramları karmaşıklığa yetecek düzeyde. Kavram karmaşaları ve gökyüzü. Ne büyük çelişki ama; yazgı gereği kafestelik.

Gökyüzünü unutmuş insanlar keman çalan palyaçoğu bilmezler. Siz bilirsiniz; hani şu turuncu pantolonlu, yeşil çoraplı, kırmızı ayakkabılı. Mavi cepli ve mavi yakalı, pembe-yeşil kareli bir ceket giyen ve kırmızı-yeşil benekleri olan bir papyon takan, kahve fincanlarına boy boy resimleri çizilmiş şu zavallı ölümsüz palyaço. Keman çalar, şarkı söyler, hoplar, zıplar, takla atar, amuda kalkar; o işte. Hatırladınız değil mi? Unuttunuz mu? Unuttuysanız eğer, mavi bile özgürleştiremez artık sizi. Okyanus bile yetmez boğulmanıza. Tüm dünyayı maviye, uzayı maviye, evreni maviye, Tanrı'yı maviye boyasanız bile Özgürleşemezsiniz artık. Mavi bile hayatta tutamaz sizi, mavinin ölüm olduğunu unutursanız. Özgürlük istiyorsunuz demek?! Kaldırabilir misiniz ki siz özgürlüğü? Çatır çutur ezim ezim olmaz mısınız altında? İnsanlar özgür olamadıkları için insandırırlar. Özgür olmamaktır, olamamaktır insanın yazgısı. Peki ya ben? Mavidir deniz ve kara parçaları denizin hücre duvarlarıdır. Hiç bir şey görüldüğü gibi değildir aslında; her şey görüldüğünden daha kötüdür; hele hele de hayat. Gerçek bir an için gösterir kendini, ica yapar, dil çıkarır; sonra tekrar o kasvetli, çatık kaşlı, otoriter sanrı ve onun sağ kolu yanısama damdan düşer.

O bir palyaço. O da aciz. O da ihtiyaç içinde. Onun da odası karanlık ve o da sadece duymak isteyenlere söylenen sözler söylüyor herkese. Büyük bir yanısama aslında o. Ne mutlu biz canlılara ki yanısamalarla dolu yaşamlarımız var. Yazgı seçeneği kışkırtıcıdan muzdarip var oluşlarımız, sanrısız bir pambığın hâkimiyeti altındaki karanlık zaferlerinin saltanatını sürüyor ve yaşamı sürdürmenin, hayatta kalmanın, var kalabilmenin tek yolunda emin adımlarla ilerliyorlar. Kaldı ki zaten yaşam bol virajlı,

inişli çıkışlı bir çıkmaz sokak olmakla var olabiliyor ve hatta deyim yerindeyse en adice bir “eşşek” şakasından bile daha can yakıcı ve sinir bozucu olduğu halde sürdürülebiliyor; anlamlı anlamlı akıp gidiyor. Yanılsama içerisinde olduğunun farkına varanlar da var elbet ama farkındalık idrak etmiş olmayı gerektirmez ki. Yanılsama içerisinde olduğunun farkında olanlar bunu idrak edebilmiş olsaydılar zaten var olamazlardı ki. (Neden ruhlarımıza tecavüz ediyorsun ki kara köpek? İçimdeki şeytan mısın nesin; ya defol, ya da kes sesini. Neden bana bunları söyletiyorsun bre leş kargası? Görmüyor musun ki zaten ölecek yer arıyor insanlık?) Yaşam ancak yanılsama içerisine hapsolunursa sürdürülebilir, zira hayatın bir yanılsamadan ibaret olma olasılığı hep vardır.

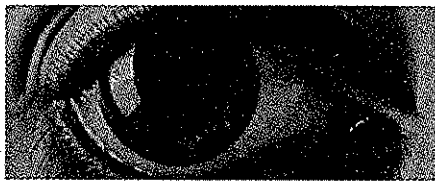
Bir kafes var; içi dışı bir sanki. Kapısı kilitli bir kafes bu; kimse açamıyor. Anahtarı yok ki. Dışarıya çıkmak için kilidi kırmak gerek. Kilidi kıranlardan hiçbirisi var kalamadı şimdiye dek. Kilidi kıramamaya bak sen; kilit kırılırsa dışarıya çıkarsın çünkü veya içeriye girersin belki de. Akvaryuma hapsolmuş bir balık gibi işte. Akvaryum dünyalı bir bilinç; içerisiyle var, içerde var; içerde. Gidip gidip cam duvara vuruyor kafasını günde en az birkaç kere. Camı kırmak mı istiyor ne. Derdi ne ki? Dışarı çıktığı anda yok olacağını bilmiyor olsa gerek. İyi ki kapıyı göremiyor. Akvaryumların kapısı da mı olurmuş? Olsa bile kapıyı açamaz ki; balığın ne eli var ne de kolu.

Bilmiyorum, bilemiyorum. Bildiğim tek şey kilidi göremem gerektiği. Keşke annem yaşıyor olsaydı. O her şeyi bilirdi, ona sorup öğrenirdim.

Bir atım var benim. Elimde çember, altımda bir at var. O var. Başka insanlar var; bir sürü insan. Yollarını şaşırmış, şaşkın şaşkın insanlar. Atımı sürmek uzaklara gitmek istiyorum. Burada kalmak istemiyorum; gitmek istiyorum buralardan. Atımı o kadar hızlı süreyim ki uzaklara doğru, atım kanatlansın da bilinmeze uçayım istiyorum.

Ne biçim hayat bu? Bu ne biçim ölüm? Öldürüyorlar beni, ben kendimi öldürüyorum. Yaşayım derken ölüyorum. O da ölüyor. Hepimiz ölüyoruz, birbirimizi öldürüyoruz, hepimiz ölmekte ve öldürmekteyiz.

Işık bir yanıyor, bir sönüyor. Gemi hepimizi alıp götürmeye geliyor. Ben bir deniz feneriyim; bir yanıyorum, bir sönüyorum. Bekliyorum. Hayır hayır bir yanılısamayım ben ve benim dışımdaki her şey de bir başka yanılısama. Burası bir sirk. Ben bir maymunum. Bir maymuncuk; bir dünya... Kafesin bir yerlerinde... Belki içinde, belki de dışında...

HÜCRE 4

İki Gemi Bir Deniz

“Hayvanlar mı doğru söyler sence, insanlar mı?”

“Hayvanlar.”

“Doğru. O takdirde doğru söylüyorum diyen insan ben hayvanım demektedir aslında.”

“Doğru.”

Birbirlerinin sonlarını hazırlayacak şekilde birbirlerini “sevmek” için kullanan iki insanın sıradışı hikâyesi...

Basında çıkanlara inanmayın sakın. Şehrin ışıkları ne kadar da turuncu adeta kırmızı ve misafirperver. Burada fakir ama iyi yürekli ve dürüst bir mahalle halkıyla, düzenlerini bozmak isteyen kabadayıların mücadele tarihine yer yok. Gel cenneti gör. Aşk, aldatma ve intikam üçgeninde gezinen bir film çekmiyoruz burada. Ne de aşkı yüceltiyoruz. Ne de onu melodramın klişeleşmiş anlatım tarzından kurtarıp gerçekçi boyutlarıyla aktarıyoruz.

Deniz asla uyuyamayacakmış gibi yatıyor yatakta. Yatmadan önce bütün gece benim resmimi çizmeye çalıştı. Galiba asla uyuyamayacak. Resmimi çizemedi, daha çok bir karikatüre benzedi resmim. Portre karikatürüne, karikatür portresine. Hep söylüyorum ona, “resmi boşver, beceremiyorsun işte, yazar ol sen,”

dinlemiyor beni, ille ressam olacak. Hayır, yeteneği olsa bir şey demeyeceğim, ama yok. Yazıya yeteneği var ama yazı yazmayı da sevmiyor. Halımız da leş olmuş. Yıllardır aynı halıyı kullanıyoruz. Kim bilir kaç kişi kusmuştur bu halıya? Deniz uyudu. Kendini kendi içinde kaybeden insanlar artık uyuyamazlar. Herşeye rağmen kasılacak bir şey bulurlar, belki de bu kâbuslarının elbet bir gün sona ereceği umududur. Son zamanlarda tarla fareleri bile böyle düşünür olmuşlardır. Onlar da geceleri yalnız uyuyamazlar, hayallerinin gerçeğe dönüştüğü noktada onlar da insan olurlar. Bu onların işte asla sonlanmayan kâbuslarıdır. İniş aşağı tırmanışların sarsıntı boyutundaki yakarışların mutluluk taciri mahkûmların bile olur hayallerinin gerçeğe dönüştüğü ve cezasız kalan suçları ve asla sonlanmayan kâbusları ve sen bile diyebilirsin ben senden geçtim de geldim diyebilirsin sen bile ve reytingi yüksek yalanlarıyla, sefil sefil koştura koştura dönercinin önünden geçen bir kedi bile yemezken benim içinden kurtçuklar çıkan dönerimi ama sen yumuşak bir sesle içime düşersen ben de düşersem bile içime... Tolerans sıfır.

"Neden geldik dünyaya?"

"İnsan olmaya."

Duygusallıktan öte bir şey bu. Komadaki bir insanın gördüğü düşler gibi veya belki de bunalıma girmemek için Faverin tedavisi gören, Emesdon enjeksiyonuna rağmen kasılan bilinciyle ölecek bir kanser hastasının düşünceleri. İşte öyle gerdim sinirlerimi, yatıya kaldı kâbuslarım. Sanki her gün bir gece önce ölmeksizin yeniden çıkacakmışım gibi ana rahminden. Bir gün mutlu, bir gün mutsuz. Bunlar Denizin kendi rüyası hakkında yaptığı açıklamalardı uyurken. Belli ki benimle paylaşmak istemişti rüyasını ama bunu bilmeden yapmıştı bunu.

Ertesi akşam çok geç kalktı Deniz. Ben bu arada halıyı yıkadım, temizlenmedi, gittim yeni bir halı aldım. Deniz halıyı hiç beğenmedi. *"Bu halı çok çirkin, hatta hayatımda gördüğüm en çirkin halı"* dedi, sonra da halıya tükürdü. Hâlbuki halının suçu yoktu, Denizin benim suratıma tükürmesi gerekirdi. Ben de Deniz'in suratına tükürdüm bu hatasından dolayı ve sonra bunu oyun ettik, birbirimize tükürmeye başladık koşuşturarak. Günler böyle geçi-

yordu işte. Evlenecektik neredeyse.

Kaza günü. Boğazdayız. Çörek ve hellim yiyoruz. Sonra Karpaz'a gideceğiz. Kış. Yağmur yağıyor.

"Sen bir salaksın Deniz, senin kadar salak bir kadın görmedim daha önce?"

Tanışmamızdan bir buçuk sene sonra söylemiştim bu lafı ve tabii ki Deniz yüzüme tükürmüştü. Sonra hellim ve çöreklerimizi bitirip, ayranlarımızı da içip Karpaz'a gitmiştik. Yolda yaptığımız tek şey birbirimizi aşağılamaktı. Sonra cinsi münasebette bulunan eşşekleri görünce birbirimizin yüzüne tükürmüştük.

"Erkeklerden çok çektin galiba?"

"Evet, suratıma sıçmadıkları kaldı."

Gidip yeni bir halı daha aldık. Halının üstüne oturup neskahve içip pısgot yedik. Pısgotları neskahvelere batırıp batırıp yedik. Sonra şiir okuduk.

Bu arada opak gözlü, kırmızı benekli sarı balık seyre dalmışken batan geminin mallarını ve rencide ederken istiridyeleri, mor gözlü eşşek balığı haince planlarını yürürlüğe sokmak için uygun zamanı kolluyordu. Yürürlük. Yürürdük Altın Kumsal'da.

"Buralarda bir evimiz olsaydı keşke."

"Keşke."

"Lefkoşa çok çirkin. Bir mezarlığı anımsatıyor adeta bana. Evler beyaz birer mezar sanki."

Beyaz bir dörtlük neşreden balıkçı şair oltasını atmış kafa dinliyordu. Sınırsız bir özgürlüğe yelken açan yeşil benekli beyaz gemiden el sallayan sarışın kız o kadar uzaktan bile aşık edebilmişti eskinin balıkçı şairini ve şimdinin dönerci çırağını kendine. Geçmişin ölü tanıkları neden susuyor? Her yer su ve/fakat içecek bir damla bile yok.

"Doktor bey, bana bir intihar reçetesi yazar mısınız?"

Tüm gemiler sırra kadem, benim elimden düştü kalem. Balık yoksa balıkçı şair ne yazsın? Deniz yoksa başını hangi taşla vursun? Çöllere dalsın çöllere, yeşil ördek gibi çöllere, deniz onun neyine? Hindistan'dan bir esinti gelse Gandhi'nin ruhunu getirse, pasif pasif dirensek!

İstiridyelertekertekerçıktılarDeniz'insepetinden. Karpaz'a

kar yağıyordu o sabah; eşşekler donup donup öldüler. Alice harikalar diyarını terk etti ve Ares'le evlenmeye gitti. İstiridyeler kıyafet balosuna gidecekmişçesine neşeli ve kostümlüydüler. Çiçek yüklü bir gelin arabası şarampole yuvarlandı. Gelincikler hep soldu. Devir seyir devriydi. Bak sana su getirdim. Yaa, haklısın, her yer su ve/fakat içecek bir damla bile yok.

"Telefonu kapa. Mümkünse bir daha konuşmayalım."

Tıp fakültesini bitirdikten beridir kırmızıyı sevemez oldum. Senin neden aklın uzun saçın kısa?

"Doktor bey bana bir intihar reçetesi yazmanızı rica edeceğim."

"Tabii. Deniz'di değil mi adınız?"

"Ya, öyleydi."

Yüzyıl geçti, istiridyeler bizden nefret etti ve evreni fethetti.

Akşam yemeğinde opak gözlü, kırmızı benekli sarı bir balık yediler. Kedilere de verdiler.

Size çok hayati bir tavsiyem var; sakın şeffaf bir duvarı hafife alıp yıkmazlık etmeyin. Büyüklerden korkmayın. Birbirinize sarılın, o yeter. Onlar yapamadı, siz yapın.

Küçüktüm, beni yediler, midelerine taht kurdum! Ve dedim ki:

"Sadakat yaşamsalsa aşk ölümcüldür."

Olmayan pek çok şey var daha.

İki arkadaşım geldi az önce, bana üç sigara bıraktı gitti. Rica etmiştim, "üşeniyorum dışarı çıkmaya, bana biraz sigara bırakın" demiştim. Hayatın hızına erişmek istemiyorum. Hayatın hep bir adım gerisinde gitmekle kendimi emniyette hissetmekten ve bu yanılsamayla bile yeterince mutlu olamamaktan muzdaribim. Hayatın ırzına geçmek istiyorum aşkımın ırzına geçtiklerinden beridir. Şekersiz ama anasonlu öksürük pastillerine benzetiyorum aşkı da yaşamı da. Kimisi sever, kimisi sevmez ama öksürüğün varsa emmek zorundasın, başka seçeneğin yoktur. Ha! Diğer yandan hayallerin gerçeğe dönüştüğü bir yer mutlaka vardır ama hayaller gerçeğe dönüşünce hayal olmaktan çıkar diye bir senaryo da vardır. Beklendiği gibi olmayabilir tabii hayaller hayata nüfuz edince. Hayal esnek ve gevşek bir şeydir; kurulur, bozulur. Durağan

bir bütünlük izlenimi verecek şekilde yan yana yerleştirmek lazım hayallerle hayatı.

Henüz olmamış pek çok şey var.

Deniz bu aralar Postyapısalcı Anarşizme doğru emin adımlar atmaya yelteniyor sık sık. Resimlerini Postyapısalcı Anarşizm üzerine ve daha başka doğaüstü –izmler üzerine yazılmış kitapları okuyarak yapıyor. Kelimelerin resimlerini çizmeye çalışıyor. Cümleler anlamlıdır. Onu bundan alıkoyamıyorum tabii. Mümkün mü? Hayır, yani teori üretmenin bir eylem biçimi olarak pratiğin ta kendisi olduğunu düşünürsek evet de, acaba bunu düşünebilir miyiz? Yani şöyle düşünelim: Diyelim Deniz bugüne kadarki tüm teorilerden farklı bir noktadan hareketle oldukça farklı bir uzamda, adeta bu zamana ait olmayan bir uzamda ilerleyen bir teori üretmeyi başardı, acaba onun bu eylemi zaten sistem dışına çıkmış olduğu için bir pratik sayılabilir mi? Teoride düzenin dışına çıkmış olmak pratiğin ta kendisi olarak nitelendirilebilir mi? İşte soru bu. Düzenle dalga geçer gibi sanki, ama ben gene de emin olamıyorum haliyle hayalimden. Ben nasıl emin olayım ki? Kimim ki ben? Hem sonra ne fark eder ki? İşte bu yüzden Deniz'i salıverdim. İsteddiği gibi konuşma özgürlüğü tanıyorum ona, istediği gibi düşünme alanı. Deli gibi koşursun sahil boyunca. Eğer beni rahatsız ederse demek ki o haklı. Yani demek ki evet, ben de haklıyım o haklıysa; düzen dışı teori pratik olarak nitelendirilebilir ve bu da...benim için bir tehdittir. Mesela geçen gün Deniz niyetinin ne olduğunu masamın üzerine bıraktığı şu yazıyla ifade etti:

Hikmet Dino Fikri

Ne çizdin Abidin?

Ağaç resmi çizdim Nazım.

Dallarını güzel çizmişsin Abidin.

Ağaçları severim Nazım.

Peki, bana, mutluluğun resmini çizebilir misin Abidin?

Mutluluk üç boyutludur Nazım. Sen bana şiirle mutluluğu anlat, sana resmini çizeyim.

*Mutsuzum Abidin.
Ben de Nazım.
Neden bu kadar mutsuzuz Abidin.
Komiğiz de ondan Nazım.*

*Dersini aldın değil mi Nazım?
Ben dersimi aldım ama sen şiiri hala yazmamışsın Abidin.
Şimdi bitiriyorum Nazım.
Bekliyorum Abidin.*

*Bekledin ama değdi Nazım.
Hani? Bu mu mutluluk?
Budur Nazım.
Bu ne biçim mutluluk Abidin?
Bu iki boyutlu bir Mutluluk resmidir Nazım.*

*Olmamış Abidin, mutluluğun resmini çizememişsin.
Ama bakıyorum bu arada sen insanların okuyunca mutluluktan
ölebileceği şiirler yazmışsın Nazım!
Şiirlerim bu yüzden mi yasaklandı dersin Abidin?
Bişey demiyorum, dur bari çizeyim Nazım.*

*Şimdi ben senin mutluluk resminin şiirini yazsam ve onları yan
yana koysak, belki bir yerlere gelebilirdik Abidin.
Belki Nazım; yarım boyut kalırdı mutluluğa...*

*Abidin?
Efendim Nazım.
İnşallah mutluluğu görürsün rüyanda.
İnşallah Nazım.
İyi geceler Abidin.
İyi geceler Nazım.*

*Günaydın Nazım.
Günaydın Abidin.
Rüyamda mutluluğun resmini gördüm Nazım?*

Nasıldı? Çizebilir misin Abidin?

Üç boyutluydu Nazım. Çizemem.

Sen boyut olarak değil de renk olarak görmeye çalışsan mutluluğu, belki çizebilirdin resmini Abidin.

Belki Nazım. Sen de belki kelimeler şeklinde görsen mutluluğu, şiirini yazabilirdin.

Belki Abidin. Belki o zaman mutlu olabilirdik.

Çizebilirdim resmini mutluluğun...

Yazabilirdim şiirini...

Mutlu olurduk...

Belki...

Anlıyorum aslında Deniz'i. Yazdığı bu yazıyı okuduktan sonra, içimden, "keşke bunlar da konuşulsaydı, belki o zaman mutlu olabilirdik" dedim. Anlıyorum Denizi. Anlıyorum ama anlayacak o kadar çok şey var ki, boğuluyorum içinde...

"Uyumsuzuz!"

"Bu en doğrusu"

"Farkımız olmadığı halde uyumsuzuz"

"....."

Seni düşünüyorum. Ben senin beni gerçeğe dönüştürdüğünü, beni, işte gerçekleştirdiğini düşünüyorum. Sense benim seni sevmeme izin vermiyorsun, bile bile sadece aşk olduğunu hayatı yaşamaya da ölmeye de değer kılan tek şeyin. Ve sen benim seni sevmemden korkuyorsun ve sen bile korkuyorsan benim seni sevmemden... aşktan şüphe duymaya ve gerçekleştirememeye mi mahkûmum ben?

"Sen beni düşünmüyorsun."

"Baksana tatlı tatlı gülümsüyorsun sana. Seni düşünmüyorsam seni düşünmem gerekmediği içindir."

"Her lafın yalan, her baktığında yüzünde o acı dolu gülümseyişi görüyorum ve senin için ve benim için artık çok geç olduğunu fark ediyorum. Ayrılmamız için çok geç olduğunu..."

"Ya sen, ya da ben ötekini öldüreceğiz bir gün nasıl olsa."

"Her gün, her gece aynı muhabbet."

"Ben seni sen akşamları uyurken bile özliyorum ama."

"Sen de benim uyuduğum saatlerde uyu o zaman."

"Biliyorsun ki ben gündüzleri uyanık kalmaya dayanamıyorum, ayriyeten gecedен başkası yardım etmiyor bana üretimlerimde."

"Ürettiğin bir şey olsa yüreğim yanmayacak."

"Olacak. Şimdi bekliyor. Olacak. Bekliyor."

"Bence hep bekliyor olacak."

"Gecenin rahatlatıcı bir etkisi olduğuna..."

"Ne?"

"Siktiret."

Kanlar akıyordu Deniz'in her yerinden. Gel cenneti gör diyordu sanki bakışı. Delirdin mi sen Deniz? Sinek gibisin, sinek gibi ezilmişsin kendi beyninin altında. Ağzından çıkan kanlarda beni de boğmaya kalkıştı Deniz. Gel diyordu, gel, tek istediği benim de gitmemdi, gitmedim.

Elini tuttum sonra, bana da bulaştırdı, ikimiz de durmaksızın kanıyorduk. Ben beyin boşluğuma düştüm, o beyninin kenarından evrene el salladı. Gel diyordu, gel, gittim. Ağladım, güldüm ve gittik. Anlamlıydı kelimeler. Gitmeden önce böceklerin, arıların, sineklerin, fillerin, balıkların, kuşların ve yılanların, düşerlerse çıkabilmeleri için, lavabo, banyo ve tuvaletlere tuvalet kâğıtlarından yolculuklar yaptık. Çünkü lavabo, banyo ve tuvalet yüzeyleri kaygan olur ve içeriye düşen veya kendi isteğiyle giren bu hayvancıklar dışarıya çıkamaz. Çıkmak için uğraşırken yorgun düşer ve uykuya dalar, ölür. Bunu önlemenin en kolay yolu, tuvalet kâğıtlarını banyo, tuvalet ve lavaboların içine, onların dışarı çıkabilecekleri şekilde yerleştirmektir. Tuvalet kâğıdı bile hayat kurtarabiliyor bazen diye düşünmeyi ihmal etmedik.

(Bu hayat, ah bu hayat ne de çabuk değişiyor mümkün mertebe ve mümkün olan her yönde. Gözlerimi açtığımda göremediğim şeyler ihtiva ediyor bu hayat ve sanki ben bunu daha önce de düşünmüş gibiyim. Beni uyarın, baş etmek imkânsız bununla, ne yaptığımı bilmiyorum ben).

Tamamen net her şey. Nasıl ki gözler açılınca körleşirse beynin gözleri...

Bundansonrakaderimizi tayin yetkisi beyinlerimizde değildi artık. Kanayan beyinlerimizle ve içimize akan gözyaşlarımızla

uygarlığın çöplüğüne doğru arzu sellerinde boğulmaya yazgılı ve karaya koşan kertenkeleler misali ilerliyorduk... Deniz ve Ben.

Terlerimizin ve spermlerimle kanının buluşma noktasının gizini aradığımızı bilmeksizin ilerliyorduk. OLAMAZDI!!! MANTIKLI GÖRÜNEN TEK BİR ŞEY... En tatlı ruhi bunalımlar ve en tatlı ve en tatlı erişim ağları ve hayaletlerini kusan bir gemi misali yeni bir Nuhgemisi misali en tatlı ruh dökükleri ve... Kırık dökük bir ruhu bırakıp kırık dökük bir yaşamla geri geldim ben.

"Ben sanıyordum ki bu eşşekler..."

"Sana saygı duymuyorum."

Beni nasıl da öyle çırılçıplak bırakıp gitti ama... Deniz bu düşünceyle yaşayacaktı ölümü uzunca bir süre ve pek çok iyilik meleşini kendine esir edip insanlığı rezil edecekti, ta ki yırtılan gökyüzünden mavi benekli sarı bir canavar gelsin de kurtarsın yanılısamaları bilincin hâkimiyetinden...

O hissediyordu ve ben onun hislerini düşünce sanıyordum. Nerdeydik biz yoksa neresi bizdeydi mi? Deniiiiiz. Denizdeydik ve maviştik.

"Radyoyu aç."

"Başım ağrıyor."

"Radyoyu aç."

"Başım ağrıyor"

Medyaya sakın ola inanayım demeyin. Onlar yarattıkları yapay gerçeklikle insanların kafa yapısını şekillendirerek iğrenç bir geleceğin temellerini atarlar genellikle. Biz asla düzene karşı gelmedik. Ve ben kendimi asla kaybetmek istemedim ve siz asla bizi anlamak istemediniz. Biz sadece sizin bizim kim olduğumuzu bilmenizi istedik. Şan istedik şöhret istedik her şey filmlerdeki gibi olsun istedik sadece hayatta olduğumuzu bilmek ve bilmenizi istedik ki biz de varız; tıpkı filmler gibi.

Cenazede ağlamayacağıma söz vermiştim kendime! Bunun saçma olduğunu bilmiyordum. Bilmek istemiyorum, anlamamanızı da beklemiyorum. Sadece onun kim olduğunu bilin yeter. Her şey parçalar, kırık, dökük, hayatlar, ruhlar. Yeşil bir kahve gibi sanki. Kendi içimi görmem kendimi ve onu, yani ikimizi beraber, bizi, onun ölümünün loş ışığı altında yeniden yaşamamla gerçekleşti.

Ben gerçekleştirdim. Şimdi artık tamamen ve kuşkusuz mekânsız ve uzamsız yalnızım.

"Seninle uyumak için onca yol teptim ben."

"Boş sokaklar gibisin."

"Nedir bu? Bir şarkı mı?"

"Gerçek."

"Keşke uçmasaydın."

"Yatalım mı?"

"Uyuyalım."

"Resmimize son şeklini verelim."

Deniz iskemleye oturdu ve hemen uyudu. Zamansız ve uzamsız bir düşü bir tek o gördü. İki gemi denizde bir yere gidiyordu. Gemiler battı, Deniz kalktı, resmi bitirdi. Portre karikatürünü... Karikatür portresini... bitirdi. İronik bir rastlantıydı hayat eğreti bir monolog.

"Bu muydu hayat?"

"Buydu."

"Peki öyleyse, bir daha."

Eşsekler anırır Aİ Aİ.

"Hapşuu!"

"Çok yaşa."

"Böyle bitecekseydi neden başladı ki?"

"Belki de hayatı taklit etmiştir."

"Hapşuu!"

"....."

Dünya sürekli değişiyorken, neydi ki gerçek aşk? Kırık dökük bir ruhtu onlarınki.

"Burnumu çizmeyi unutmuşsun. Kulaklarımı da yanlış yere çizdin."

"Durağanlık yoksa bütünlük hiç olmadı diye düşünmüşümdür belki de senin yerine."

"Çok yaşa."

"Hapşuuu!"

"Tesadüf işte."

Solda bir tabela yoktur: **Dikkat Eşsek Çıkabilir.**

"Cenazenin kaldırılmasındaki yardımlarınız için teşekkür ede-

rim."

"Bir şey değil efendim. Kırık dökük bir tabuttu onunki"

"Sizce hayvanlar mı doğru söyler, insanlar mı?"

"Hayvanlar söyleyemez ki!"

"Doğru."

Tüm bu gördüklerim tabutumda gördüğüm düşler olamazdı elbet. Tüm bu olanlar ya soyları ikibinoniki yılında tükenecek kaplanların, ya da soyları zaten tükenmiş olan dinozorların kâbuslarıydı olsa olsa yoksa aşk ne demeye örtündü ki üstümü bir tabutun kapağı misali yapacak başka işi olsaydı insanlığın tükenmekten başka... Tuvalet kâğıtları bile yetmiyordu. Yoktu hiç çıkış yolu. Şu körakıl ölükuşlar kusmaktan başka bir işe yaramıyordu. Kırık dökük bir tabuttu hayat.

"E aşkolsundu be hayat!"

HÜCRE 5

Manolya ve Katatonya

Tahta bir sandalyede don atlet otururum. Hava çok sıcak. Nefes almakta zorlanırım. Su da yok. Bir esinti gelmesini temenni ederim. Bir esinti gelsin, öyle bir esinti ki evrenin derinliklerinden, dünyanın hala daha dönmekte olduğuna kani olayım. O da var odada. Oda kafamın içinde, biz odanın. Belli ki en az iki kişiyiz. Terliyoruz. Bir artı bir en az üç eder diye düşünüyoruz. Çok üzgünüz. Bunalıyoruz. Durumumuz gün geçtikçe kötüleşiyor. Her aşk kendi sonuna doğru ilerler. Her bilinç kendi ölümünü ister. Bu düşünceleri değiştirmek gerek. Herkes değişmek için önce yok olması gerektiğini beller. Bir durumdan bir başka duruma geçişin bir şeyin yok olup bir başka formda yeniden doğması olduğunu dilendirmeyi marifet beller kimi diller. Dönüşüyoruz evet, ama hangi yönde gerçekleşiyor dönüşümümüz. Gidiş iyiye doğru mu, yoksa kötüye? Korkunun ecele faydası kıttır elbet ve/fakat delirmekten korkmazsam nasıl muhafaza ederim akıl sağlığımı bu sıcakta. Bilincim donsa keşke de son bulsa bu delirme süreci. Panik yok ama. Acele etmemeli, geleceğin neler getireceğini merak etmekten vazgeçmemeliyim. Umut dölleme denir buna. Umutsuzluğun beni ne kendime direnmekten alıkoymasına izin vermemeliyim. Kısa bir süre sonra üzüntümün yerini deliliğe bırakacağı düşüncesi

beni kendi anlam dünyama hapsetmekte kanaatimce. Delirmek-
tense acı, keder, elem ve ızdıraplarımın rahimlik ettiği bir anlam
dünyası içerisinde tek kişilik saklambaçlar oynuyorum. Kendi
içimde yarattığım ötekine Manolya adını verdim. Manolya beni
terk etmeyi marifet belleyen ve her terk edilişte çektiğim acılarla
yaşamına anlam katan bir sevgili. Benden kaçıyor hep, saklanıyor
ve sonra da onu arayıp bulmamı bulunca da peşinden koşmamı ar-
zuluyor. Sadist bir kişi, benim acı çekmemden zevk alıyor. Bense
bunu bildiğim için hiçbir şey yapmıyorum, sadece öyle, bu odanın
içinde, bu tahta sandalyede, bu sıcakta, bu kafayla bekliyorum.
Gelmiyor kimse, sevmiyor beni kimse. Ah Manolya, ne zaman
çalacaksın kapımı, ne olur sanki gelsen gelmeden katatonya?

O ve ben. Hangimiz gerçek hangimiz sanal bilemiyorum.
Kim kimi yarattı? Belki de birbirimizi doğurduk ve doğumdan
hemen sonra ayrı yönlerde doğru son sürat ilerlemeye başladık. Bel-
ki de ben diyorum bazen, ne biriyim ne de öteki. Ben belki de bu
ikisinin arasında sıkışıp kalmış bir üçüncü kişiyim. Titreye titreye
aynaya bakarım henüz delirip delirmediğimi anlamak için. Melûn
melûn gözlerimin içine bakarım. Bakışıma "ben deliyi gözünden
tanırım" düşüncesi hâkimdir. Yüz ifademde en ufak bir değişiklik
olmaz. Çok bönleştim son dönemde. Tepki vermekten acizim.
Çevremde etki yaratamamaktan muzdaripim. Günlerdir kendimden
başkasını görmedim. Kendimden başkasının sesini duymadım gün-
lerdir. Kendimden başkasına dokunmadım, kendimden başkasına
zarar vermedim.

Ya Manolya gelecek ya katatonya. Ah katatonya, neden
sanki Manolya'nın yokluğu senin varlığını kaçınılmaz kılmak zo-
runda? Aslında bir yarım severken seni, öteki yarım nefret ediyor
senden. Ben seni seven yarımından nefret ederken, senden nefret
eden yarımı seviyorum. Bu durumu tersine çevirmeliyim. Ben seni
seven yarımı severek senden nefret eden yarımı yok etmeliyim.
Ben havada öyle baş aşağı asılı boşlukta salınıyorum gece gündüz
demeden kendimi seni bir hapishaneye dönen kafamın içindeki
mahkûmiyetinden kurtarmaya çalışıyorum. Ne kadar iğrenç bir aşk
biçimi bu böyle. Ben sana değil, senin kafamdaki imgene aşığım
Manolya ve işte senin bedensel yokluğun içimde değil, tam ak-

sine dışımda bir boşluk yaratıyor. Boşluk benim içimde değil, ben boşluğun içindeyim; boşlukta bir o yana bir bu yana salınıyorum sevgili Manolya. Katatonya gelecek bir gün ve ben o gün geldiğinde senin kafamdaki imgeni katledeceğim kendimi hayatın dışına atmak suretiyle. Seni şeytanlara satacak, kutsal kitapların satır aralarına hapsedilmeni sağlayacağım. Vücudunla olsaydın hayatımda, zamanımda, odamda, sonsuz bir aşkla sevecektim seni, ama yoksun ya, nefret ediyorum senden, iğreniyorum hatta.

Artık gelmesen de olur sevgili Manolya. Gelmiş gibi yap yeter. Gelme ama. Daha da uzağa git hatta. Siktir git kafamdan. Kafamın içindesin, bulamıyorum seni. O kadar yakınımdasın ki göremiyorum seni. Beklemek istemiyorum artık seni; sevmek de istemiyorum, nefret etmek de istemiyorum, kendimi seninle özdeşleştirmek de istemiyorum. Seni istemiyorum ama seni beklemekten başka bir şey yok beni hayatta tutan. Manyaklık bu. Bir manyak kılığına girip anlam dünyamın hâkimiyetini ele geçirdin, yetinmedin, anlam dünyamın kodlarıyla oynadın. Göstergeler birbirine girdi. Göstergeler, gösterenler, gösterilenler birbirlerini döyledi ve bir elin parmaklarını geçerek akıl ve ruh sağlığının muhafızlığını yapagelen duvarları aşarak içinde yüzegeldiğim denizleri taşırdı. Şuurum demir atacak yer, benliğim sığınacak delik bulamıyor gayrı. Taşkınlık beni toplum dışına attı. Sayende dışlandım Manolya. Kendimi karaya vurmuş, şehvetin uçsuz bucaksız sahillerinde amfibi yaratıklara yuvalık eden bir gemi kalıntısı şeklinde görüyorum her gece rüyamda. İyiyle kötü arasında ayırım yapmaktan aciz kıldın beni. Benim için iyi olduğunu düşündüğüm şeylerin uzun vadede hayatımı bir felaketler zincirine dönüşmesine yataklık ettin. Kendi düşlerini benim düşlerimmiş gibi gösterdin herkese. Neredeyse beni bile inandırdın o düşlerin benim olduğuna. Ama biliyorum, ben hiç görmedim öyle düşü. Öyle bir düş ki ah düşüşüme hapsoluşumun resmi... Yanıyorum Manolya, katatonyadan betersin, çek canımı çıksın da er muradına. Bir dalga gibi gel, ıslat beni, yerle bir et sonra, içinde boğ, oradan oraya savur. Ama dur, yapma, bekle biraz daha belki bir esinti gelir evrenin derinliklerinden, beni bana, onu bana, seni sana getirir. Dün iki kişiydim, bugün üç kişiyim, kim bilir yarın kaç kişi olacağız bu odada. Kim bilir daha ne kadar

ısınacak hava. Deliriyorum yokluğunda, veya öyle hissediyorum, veya öyle olmasından korkuyorum. Katatonyaya yem etme beni canım Manolya, mideye otururum ben, karaya oturan bir gemiyi anımsatırım sonra sana, kendimi üstüne kusar, seni sindirilmemiş benliğimde boğarım. Kapım çalınıyor Manolya. Geldiler. İçeriye girecekler. Beni götürecekler. Beni dışladılar, ben kendimi kendi içime hapsettim. Ben kendimi kendi inşa ettiğim hapisanede kaybettim. Beni toplum dışına attılar, şimdi içerden birileri benimle muhatap olmak arzusuyla yanıp tutuşuyor. Bu mümkün olabilir mi ki? Manolya, yoksa sen misin bu kapıyı çalan? Sen olabilir misin? Yoksa ben rahmin kapılarını mı çalıyorum? Yoksa kafamın içinde mi bu sesler? Bu odanın dışında sudan çıkmış balıktan farkım kalmayacak, çıkarsam eğer dışarıya, çıktığımda ben ben olmayacağım. Sinir sistemim iflas edecek, yerlerde tepinecek, kendimi oradan oraya savuracağım. Açsam mı kapılarımı? Kendimi özgür kılsam mı? Açılırsa, açarsam kapıyı, ya geri döneceğim rahme, ya da belki ilk ve son kez gireceğim tabutuma. Ya da belki bir sürpriz olacak ve hiç beklenmedik bir anda ve şekilde beni kendime döndürecek bir melek gelmiş olacak Ama ya sonra her melek gibi o da kaybolursa? Ya her zaman olduğu gibi ben kendimi bulur bulmaz onu kaybedersem? Bilemiyorum. Sen en iyisi hiç çalma kapımı. İtme beni. Çekme de. Ben kendim düşerim düşeceğim yere. Görmüyor musun boşluk bile yok içimde. Her yerimi kendinle doldurdun, kendini içime hapsettin, ben dışında kaldım. Hasta bir aşkı kattım önüme sanki kırbaçlıyorum acıyı ölümüne ve her kırbaçla biraz daha güç kaybediyorum çünkü “beni öldürmeyen şey beni güçlü kılar” düşüncesine katılmakta güçlük çekiyorum artık. Ben eşiklik tutsağım, hep aradayım, hep dönüşüyorum, bir geçişe hapsoldum, nereden gelip nereye gittiğimi sorma bana, anla, meçhuldür varacağım yer de en az kaçtığım yer kadar. Belli ki ne ev var bana bu dünyada, ne de el. Ben şimdi buradayım, sen neredesin Manolya? Hangi zamanda kaybettim hatırlamıyorum seni, kim bilir hangi mekânda bulacağım yarın sabah uyanınca kendimi.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi geçmişe hapsolmuş

bulurum. Hatıralar ölümcül olabilir. Olup bitmiş olayların bugünde yarattığı etkilerden minimal hasarla sıyrılmak pek kolay olmayabilir. Dün olanları bugünün gözleriyle görmeliyim belli ki. Öyle bir görmeliyim ki dünümü bugünüm ve yarınım dünümden daha yaşanabilir, daha mutlu olsun işte. Manolya'dan nefret etmekten vazgeçmeliyim. Manolya'yı sevmekten de vazgeçmeliyim. Manolya'ya karşı ve Manolya için en ufak bir his barındırmamalıyım bünyemde. Ona karşı duyarsızlaşmalıyım. Manolya'nın bana yaptıklarını unutmamam da onu affedebilmeli ve defterden silmeliyim, tereddütsüz. Manolya'yı ne kara defterime, ne de kırmızı defterime yazacağım. Manolya'yı beyaz üstüne beyaz çizecek, onu kendim için görünmez kılacağım. Onu tarihime hapsetmeyecek, böylelikle kendime karşı durmaktan ve geçmişimi bugünüme ve yarınıma zarar verecek şekilde okumaktan vazgeçeceğim. Kararlıyım. Manolya'nın kendi zayıflıklarını ve kendi hastalıklarını dillendirerek bana karşı birer silah haline dönüştürmüş olması gerçeğini değiştiremeyeceğim belki, ama en azından onun tuzaklarına düşmediğimi kendime kanıtlayacak, hasta ve zayıf bir kişi olmadığımı göstereceğim herkese.

Manolya bana sık sık sorardı: "Paranoya var mı sende?" Paranoyak olan kendisiydi aslında. Söylerdi bana: "Senin için endişe ediyorum. Seni terk edersem canına kıyacağından korkuyorum." İntihara meyilli olan da kendisiydi. Manolya, karşısında zayıf karakterler görmek ister, hep zayıf ve hasta kişilerle ilişki kurardı. Böylelikle kendisini güçlü ve sağlıklı hisseder, ilişkide hükmeden taraf rolünü oynadığına inanarak aşkı hasta ederdi. Ne mutlu Manolya'ya şimdi; aşkımı öldürmeyi başardı. Çok sevinmesin ama, zira kazanmak istediği zaferi kazanamadı; ben hayattayım hala, son derece iri ve diri, şimdi ve burada.

Kendi içimde bir öteki yarattım. Kendi içimde yarattığım öteki benden daha güçlü çıktı ve zamanla benliğimi ele geçirerek kendisini ötekilikten kurtardı. Şimdi ben kendi içimde yarattığım ötekinin içinde bir ötekiyim. Kendi benliğimde azınlık konumuna

düştüm, kendi evimde yabancılık çekiyorum şimdi ben.

Bu odadayım hala. O da bu odada. Bu oda benim dışımda, ben bu odanın içindeyim. Biz bu adada çok odalar yarattık kafalarımızda. Sonra o odalara hapsettik kendimizi. Anahtarları pencerelerden dışarıya attık. Pencereleri kapayarak tahtalarla kapladık. Bu sandalyede oturuyorum ben hala. Terliyorum. Manolya bir hayalet gibi geziniyor ortalıkta. Arada sırada yanıma yaklaşıp suratıma melun melun bakıyor. Delireceğim günü iple çekiyor. İnadına delirmiyorum, o üstüme geldikçe akıllanıyorum hatta. Akıl sağlığımın muhafazasını tanrıya havale ettiğimden haberi yok Manolya'nın. Tanrıya inancı sorgulamakla geçiriyor günlerini ve gecelerini Manolya. Tanrıya inanca şiddetle karşı Manolya. Allah seni kahretsin sevgili Manolya. Allah senin gibi sevgiliyi düşmanınımın başından bile eksik etsin. Kim bilir belki de ben tanrıya olan inancımı Manolya tanrıya karşı durduğu için pekiştirmeye giriştim, ne kadar da sersemim ama, o kadar ki sersemlik doğru kelime değil adeta. Manolya'nın inadına yaşıyorum belki de ben. Belki de ben aslında hiç istemedim ne Manolya'nın tanrıya olan inancımı pekiştirmesini, ne de alkolün tanrıya olan inancımı sarsmasını. Ama belki de ben Manolya karşısında zayıf düştüğüm için tanrıya sığındım. Şimdi tek dileğim tanrıdan deliliğe naklimi mümkün mertebe ertelemesi, hatta bununla da kalmayıp Manolya'yı da yanına alarak başımdan çekip gitmesi. Bir gün gelecek metafiziğin bu kara sularından çıkaracağım ak başımı ve gökyüzüne bakarak beyaz bir gecede tek bir yıldızı arayacağım. Öyle bir tek yıldız ki öyle bir beyaz gecede, insan beyaz üstüne beyaz çizilmiş, öyle çizildiği için görünmeyen sevgilisini gördüğünü hissetsin ona bakınca. İçimden içime akan ve akarken beni yaran nehirlerin gün geçtikçe beni bölerek çoğalttığını kavrayalı çok olmadı. Çoğalıyorum. Duygu ve düşüncelerimi yoğun bir kargaşa şeklinde hayata geçiriyorum. Ama onları hayata geçirirken onlara belirli bir düzen empoze ediyorum. Kendi anlam dünyamda boğulmamak için yapıyorum bunu. Anlam dünyamın hâkimiyetini elimde tutmalıyım ki başkaları gelip kodlarımla oynamasın. Çünkü başkaları gelip kodlarımla oynarsa neler olacağını biliyorum. Manolya'da biliyordu başkalarının anlam dünyalarının kodlarıyla

oynamanın nelere yol açabileceğini. Ama Manolya kötü bir insandı ve bu yüzden de elinden geleni yaptı anlam dünyamı allak bulak etmek için. Bilincimin yüzeyine çıkmayı başardım ama ben. Bunu Manolya'yı ne kara ne de kırmızı defterime yazarak yaptım. Manolya beni kendi içine hapsedmeye çalışmıştı ya, ben de buna karşı kendimi Manolya'nın dışına hapsedecek şekilde yeniden yaratmaya giriştim. Kendimi yeniden yaratmaktayım şu anda. Bunu hissediyorum, hissedebiliyorum. Hissetmekten aciz değilim henüz. Hatta her geçen gün her şeyin her bakımdan daha iyiye gittiğini hissedebilecek kadar ileri gittim son dönemde. O kadar ki, yaydan çıkan bir okun geriye dönüşü olmayan bir yola koyulmuş olduğunu ve/fakat işte o okun aslında asla hedefe varamayacağını zira okun hedef diye varmakta olduğu şeyin aslında okun hedefi olmayabileceği ve işte hedef dediğimiz şeyin okun önüne çıkan ilk engeli okun asıl hedefi bellemeleri sonucu oluştuğunu kavradım. Hedefim yok benim veya tek hedefim önüme çıkan engelleri aşıp hedefsiz bir uçuşa hapsolmek, böylece Özgürleşmeyi, yani hem kendimden hem de Manolya'dan kurtuluşu bir dönüşümler dizisi şeklinde yaşayarak varlığımı bir oluşum süreci şeklinde hayata geçirmek. Manolya'dan kurtulmakta olduğumu hissediyorum. Hedefime yaklaşmakta olduğumu hissetmekten çok uzağım ama...

Sorunun ne olduğunu bulduğumu sanıyorum. Neden sanki yaptığım her eylemin ve düşündüğüm her düşüncenin gerçeklik kazanabilmesi için Manolya'nın tanıklığına gereksinim duyuyorum? Aşk aşka aşık olmak değil ki. Arzulanmak arzusu arzunun alabileceği en iğrenç şekil değil mi sanki? Trajedinin sınırına dayadım sırtıma, ya hüngür hüngür ağlayıp kendi gözyaşlarımda boğulacağım, ya da işler daha kötüye gidemeyecek hale gelirse daha iyiye gider felsefesinden hareketle karnıma sızılar girene dek kahkahalar atacağım. Keder yerini deliliğe bırakır yavaş yavaş ve gözyaşları çaktırmadan kahkahalara dönüşür, ne ilginç. Ben şimdi bu odada hayatın bir kumar olduğunun bilincine varan bir kişi, kumar oynamayı sevmeyen ama kader dediğimiz şeyin rastlantı ve

zorunluluğun birleşiminden başka bir şey olmadığını idrak eden ve bu yüzden de kumar oynamaktan başka seçeneği olmadığına kani olmuş bir kişi, kumar oynamayı sevmediği halde kendini hayatı kumar oynar gibi yaşamak zorunda hissettiği için aşkta kaybeden bir kişi, her zarla, hamleyle, her elde yenilgiye yeni yelkenler açan bir kişi, yenilgilerini zafere dönüştürmek için didinip duran, didindikçe kendini kendi içinde kaybeden, kendi içine gömülen, kendine yabancılaşmış, kendine yabancılaştığı için doğru dürüst yemek yemeyen, kendine özen göstermeyen, kendini sevmeyen bir benlik, benim olmaktan çıkmış bir ben işte, benden içeri bir ben, beni dışına hapsedmiş bir ben, kattım içimdeki şu kendini bilmez, yersiz yurtsuz ötekinin acısını önüme, kırbaçlıyorum ölümüne ve işte her kırbaçla bir adım daha yaklaşıyorum ölümüne çünkü “beni öldürmeyen şey beni güçlü kılar” düşüncesine katılmakta güçlük çekiyorum artık. Hayata o kadar değer veriyor, yaşamı o kadar ciddiye alıyorum ki, kahkahalarla gülüyorum kendi halime gözünüzün önünde elaleme ibret olsun diye, başka ne yapabilirim ki?

HÜCRE 6

Hikâyem Tarihtir, Tarihim Hikâye...

Bay Tera bu kez kurtulamayıp öleceğinden emin bir şekilde elindeki makası prize soktu. Artık sebepsiz yere ders vermesi gerek-meyecekti öğrenmekten nefret eden insanlara ve onların beyinler-inden akan kara kara kanları emmesi...

Sebepsiz yere gerilemesi ve geriye gitmesi gerekmeyecek-ti onlara ulaşabilmek ve onlar kadar kara kanlar kadar yaşamsal buhranlarda boğulması gerekmeyecekti artık... Zamanı yaka-lamaktan bıkmayı, hatta bazı zamanlar zamanın ötesine geçmesi gerekmeyecekti. Yeşil ışık kırmızıya dönmüştü artık.

‘Aç gözlerini ölüme ve anın tadını çıkar: Anın tepecik-lerinde yaşamadın hiç Niçe’nin köpekleri misali, hiç değilse anın tepeciğinde kapa gözlerini yaşama’ diye düşünürken Bay Tera, ‘umarım gecikmemişimdir; ne kadar hoş olurdu bir kez olsun tatlı bir tebessümün ışıltı kırıntılarını görebilseydim gözlerinde’ diye düşünmekteydi Zona.

İliklerinden geçerken elektrik ve sinirlerinden sinirler beğenirken, en yakın dostu ve tek dostu sinir ucu iltihaplanması Zona geldi beyni eriyip akmadan; kapıyı kırdı, içeri girdi, elektriği kesti ve “ve işte devam ediyoruz oyunumuza” dedi Bay Tera’ya. Hayallerinin izdüşümleri bile silinip gitmişti evrenin yüzünden

ve gemileri batmıştı Bay Tera'nın Akdeniz'inde ve Akdeniz'in göbeğinde bir piercing misali Akdeniz'i acıya boğan bu zalim uçak gemisinde, bu kafesin içinde mi dışında mı olduğunu kestiremeyen bu zavallı petrol boru hattı nöbetçisine telkin yoluyla teskin enjeksiyonundan başka bir şey değildi yalan vaatler ve ikiyüzlü şerefsiz kahramanlıklar. Fedakârlık aptalcaydı.

"Neden kendilerini satmayı marifet belleyenlerin borçlarını ödemen gerektiği düşüncesiyle kasılıyorsun ki?" diye sordu Zona Bay Tera'ya.

"Mutluluk saltık bir kasıntıdır sevgili Zona." diye yanıtladı Bay Tera.

"Erkeksen fedakârlık yap da mutluluğunu feda etme. İlle de fedakârlık yapacaksan kendini değil, atalarını feda et. Kendini atalarının yaptığı hatalar için feda etmek yakışmıyor senin gibi bir bilgeye. Fedakârlık kahramanlıktır ve kahramanlık, neyi, ne zaman ve nerede yapacağını bilmektir." dedi Zona.

"Belki de aslında bilge bir kahraman olmadığının göstergesidir bu." söyledi Bay Tera.

"Saçma! Sen sadece böyle bir ortamda bilge olmanın sana zarardan başka bir şey getirmeyeceğini görmek istemiyorsun."

"Asıl sen bilge olabilmenin sana yarardan başka bir şey getirmeyeceğini görmek istemiyorsun. Üstelik eğer ben bilgeysem bilge değilmiş gibi davranamam ki!"

"Ama ben de eğer bilge değilsem bilgeymiş gibi davranamam ki!"

"O zaman sen de bir bilge gibi davranma."

"O zaman sen de bilge gibi davran."

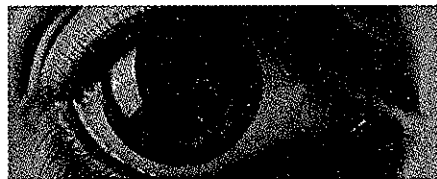
"Ne toplumun şerbetçisi, ne de onun bunun kuklası olmak istiyorum ben. Köle olarak doğdum, köle olarak yaşadım, köle olarak yaşıyorum, köle olarak ölmek istemiyorum... Ve ben kedimin bile efendisi olmak istemiyorum."

"Sen kendinin bile efendisi olamamışsın zaten dostum."

Ayrıldılar Bay Tera'yla Zona. Zona evine gitti. Bay Tera evinde kaldı. Huysuzluk huysuzluğa öldü Bay Tera'nın kedisi. Birden kendini biraz evvelkinden çok daha derin bir buhranda buldu Bay Tera; kendine neskahve yaptı. O zaman neden elimi tut-

muyorsun ki? Tut elimi, mutasyona uğrayıp hayvani içgüdülerimize dönelim, gerçeği yakalayalım, değişimi yaşayalım. Sepetler dolusu balık taşırdı kedim Akdeniz'den bir zamanlar bana ve birlikte yerdik balıkları. Ayağının altındaki toprağa tapanlarla, ayağımın altındaki toprağa tapanların kurbanıyım şimdi. Bu denli karmaşık değil oysa yaşam yeterince derin düşünürsen ve düşlerine ve hayallerine seni yönetmeleri için izin verirsen. Çan sesleri, ezan sesleri, bayraklar, öpüşen güller, birbirine sarılan dikenli teller ve yıkıntılar, harabeler. Yitirilen çocuklar, çocukluklar, analar, babalar, neneler, dedeler, bebekler; cesetler... Değdi mi? Değer mi?Değecek mi?!

Sadece duymak isteyenlere söylenen sözler vardır. Dipsiz bir kuyunun dipsizliğinde salınır durur oysa gerçek. Bay Tera'nın hikâyesi, Zona'nın hikâyesi, Akdeniz'in hikâyesi, uçak gemisinin hikâyesi, nöbetçinin, göbekteki piercingin hikâyesi; ikiyüzlü kahramanlıkların, kuklaların, gerçek kahramanların, cesetlerin ve işte tüm bunların ortak hikâyesidir tarihim.

HÜCRE 7

Benim Adım Kıbrıs?!

Hayata şaka yapmak istedi annemle babam, ben çıktım; eşşek şakası oldu, ben son derece büyük bir hataydım, hatayım, hatalığımı sürdürmekte bir sakınca görmüyorum, göremiyorum. Böyle de şaka yapılmaz ki. Tamam anladık, dalga geçmek istediniz hayatla, hep o sizinle geçecek değil ya! Ama bu kadarı da biraz fazla. Şakanın da bir dozu olmalı, üstelik her geçen gün biraz daha büyüyen bir şaka bu. Adımı da Kıbrıs koydular, ne çirkin oldum böyle; tam bir hilkat garibesi. Dedim ya, tam bir eşşek şakası. Hayatla ve dünyayla dalga geçiyor adeta.

Feodalite.

Lefkoşa'nın küçük bir Akdeniz kasabası olmaktan daha değerli vasıfları var.

Mesela Lefkoşa'nın Arabahmet'i var, Kaymaklı'sı var, kanlı bir deresi var, dikili bir taşı var. Kaç Lefkoşa var? Fedakârlık yapmak lazım aşlında. Ama neyi neye feda edeceksin işte? Garanti altına alındı ya hayatlarımız, oh kelsin keyfimiz kel.

Ders vermemek, öğretici olmamak lazım. Bence bir başkasına bir şey öğretmeye çalışan herkes kendi kendini küçük düşürür, çünkü zaten herkes her şeyi bilir.

Gaz odaları.

Yutkunmak lazım belki. Hazmetmek. Önce böldüler beni,

sonra da hayatlarımı garanti altına almak arzusuyla kasıntıyla birbirlerine girdiler anamla babam, aldılar da... Hayatlarım şeklen değişime uğramıştı gayrı. Evrim bu muydu?

Oto sansür.

Beyin kendi kendisiyle gayet ciddi meselelerle ilgili sohbetler yaparken, beynin sahibi küçük günlük işlerle ilgilenir. Asıl amaç düşünmemektir ve düşlememektir. Hayat dedik ya az önce, yarısı otomatik sansürdür. Diğer yarısı ise işe yaramaz kurtarılmış bölge.

Zamanın ve salyalı arzuların bedenden intikamı.

Tüyleri teker teker balık sosu yapılmış zavallı bir kuş gibiyim ben; benim adım Kıbrıs. Kısa kısa mutluluklar, yok yok, anlık mutluluklar, artık mutluluklar, kusulmuş mutluluklar, serpilip uzun uzadıya gayret sarfiyatı devşirmekten, umudun güzele olan inançla mukavemetiyle dansından başka bir şey değildir mutluluklar. Güya gelinlik giyecekti...

Huysuz jinekologlar derneğiyle randevumuz var sevgili hayat, istersen sen evde kal.

Sel alır bazen, götürür koyuna en derin denizin, kumları sayarlar beraberce iliklerine kadar ıslak...

Bu rejim galiba bana bir beden büyük. Sanata senden daha fazla önem vermeliyim sevgilim, kusura bakma.

Kırlarda kelekler takla kırlarlar. Sadece ter ve kan akar bazen kılcal damarlar kadar, değildir beşikle mezar arası kılcal damarlar kadar... Gayret sarf etmek lazım. Huysuz. Kıl. Hayat. Feda. Kişiler. Jinekologlar. Lefkoşa. Dernek. Lirik şiir. İkinci yeniler. Oyun. Gelinlik. Siyahlık. Orospu bakire.

Bin kitap okudum hayatım zerre kadar değişmedi. Vefakârlar ve cefakârlar. Acı, keder, elem, ıstırap; öleceğim üzüntüden.

Yoklama faslı.

Hayata eşşek şakası: Ben: Anam: Babam: Garantör akrabalarımız: Sevgideğer kardeşlerim: Sevgilim ve gelinliği: Aile boyu alem ahkâm ve ötesi...

"Kıbrıs, buradaysan elini kaldır!"

HÜCRE 8

ÖLÜ...YORUM LONDRA

Ölü...yorum, çünkü özlüyorum. En çok kime öl dersiniz? En çok özlediğinize? Artık özlememek için?

Kapalı kapılar ardında kalmış, oldukça donuk sorular bunlar ve Londra'nın böylesine soğuk ve her zaman olduğu gibi yağmurlu bir gecesi için de oldukça gereksiz. Böyle saçma sapan sorulara yanıt aramaktan daha önemli işlerim var benim yapacak. "Ciğerlerimde bişey var benim."

"Ciğerlerinde bişey yokdur, kafada bişey var senin".

Yağmur ve soğuk pek etkilemez beni ama gene de işte daha önemli işler söz konusu. Her sabah kalkarım. Zorla kalkarım her sabah. Sonra, zaten herkes zorla kalkar her sabah diye teselli bulurum kendim için başkalarında. Beni buraya getiren sebepler var tabii, yok değil yani. Güya altı yıl önce hem biraz çalışıp para kazanmaya, hem de bir iki ay tatil yapmaya gelmişim buraya; geliş o geliş; hala daha "tatil" yapıyorum. Gideyim buralardan diyorum, olmuyor. Nereye gideceğim ki? İyi ki Linda var. Linda da olmasaydı nasıl katlanırdım tüm bu ruhsal ve fiziksel acılara. Ne acı bir gerçek bu, ama işte Londra'nın da tek alternatifi; Linda'yı bir uyuşturucu gibi kullanmak; acıları dindirmesi için. Alternatif

sıfır. Tolerans had safhada.

Rambo, evet Rambo'yum ben burda. Asıl adımkı onu neredeyse unutacağım, Osman; ama sağ olsun sevgili ustam Rambo der bana. "Rambo hade abim git iki okga maşrumcuk, üçer okga da bomilargacığnan badadezcik al da "busy" olacayık biraz sora". Giderim, alırım, gelirim. Hiç ikiletmem; hatta birer okga da fazladan alırım belki daha "busy oluruk" biraz sonra diye. Adım Osman ama işte aslında Rambo... Giderim, alırım, gelirim.

Yolda hiç horoza rastlamam. Sadece "rastamannar" ve "ganjamannar" görürüm. Hep mutlu, hep neşelidir bu "rastamannar" ama hiç horoz yoktur işte Brixton'da ve hep gidip beykincık, maşrumcuk, domadezcik, badadezcik alırım ben Brixton Market'ten. Hiç acele etmem, sola bakarım sağa bakarım. Elimde bira, sakın sakın yürürüm. İki saat geride kalmıştır, saat 9:00'dır ve önümde on saat daha vardır bulaşık yıkayarak, badadez soyarak, İngilizi, Jamaikalıyı, İtalyanı şunu, bunu besleyerek geçirilecek, grillin önünde, ayakta ve/fakat işte hiç horoz yoktur Brixton'da ve ben her sabah biyolojik saatimin yardımıyla göz açarım Brixton'a; o ölesiye kara, ücra, Güney Londra çöplüğüne. Karnım toktur ama saatim yoktur; tavan arasındaki odamdan Paris trenlerini seyrederim. Penceremden bir kilise görünür; saatin kaç olduğunu oradan öğrenirim. Saat yediye on var; yedide işimin başındayım. Sağolsun kilisenin saati.

"Nerdesin be, kaç saatda alın ama iki okga şeyi. Geç hade soy hem doğra genneri da öylen oluyor, gelecek müşderiler".

"Tamam tuvalete gideyim iki tayka da soyar hem doğrarım".

"Ne tuvaleti be gene? Bütün gün hiç çıkman o tuvaletten. Sıçasın diye öderik seni? Hem sıçma acıkmayasın da hep cepden gider".

"Sıçacak değilim babi".

"Ya napaçan? Otuzbir çekecen? Gene gördün tabii garıları, gancıkları yolda sokakda.."

"İşeycem".

"Hade hade işe da soy artık o badadezleri, hep dil oldun gene".

Böyle bir konverzasyondan sonra aşağıya inip, gülmekten doruk noktasına ulaşan, dayanılmaz bir acıya dönüşen işenmişlik hissimi ortadan kaldırma eylemine girişirim. Yukarıdan bir ses:

“Rambo, gelirken iki balık hem half-pounderinan bizelye da getir yukarı. Annadımın be? O yarım okgalıklardan.” Gülsem mi ağlasam mı diye düşünmeye fırsat bulamadan, karın ağrılarımı karın ağrıları katan, kasıntı boyutunda ölümcül ikinci bir gülme krizine girerim. Zaten ağlamak kime, ne getirdi ki bu zamana kadar? Madem ki başka şansım yok o zaman yapılması gereken şey zevk almak tarzı bir düşünce, aklımdaki düşüncenin sadece bir kısmıdır ve yağmur hala daha yağmaktadır. Yağsın. Daha çok yağsın. Zaten bizi pek etkilemez yağmur çünkü günün on iki saati dam altındayızdır biz. Grillin önünde, bangonun arkasında. Gecelerse malum; hal mi kalır sokağa çıkıp gezmeye?

“Tu kops of ti, van kop of kofi. No şugar in nan”

“Çirz meyt, pliz hev e sit, its redi in e minit”.

“Getirdin be?”

“Getirdim”

“Ha sor bakayım nesder o araplar”. Giderim, sorarım, gelirim.

“Nesdellermiş?”

“Söylemişler”

“Çekdiler da geldiler galiba gene. Neyisa bırak genneri. O gancık nesder oraşda? Git bak bakayım genne”

“Hangisi?”

“Aha o ki şimdi geldi re”

“Ha, gardaşımıdır babi o. Ziyarete geldi beni Kıprısdan”

“Hınk. Amman anam. Sori be abim, bilmezdim”

“Yok yahu bişey deyil”.

“Ver genne nesdersa da bendendir”

Görüldüğü üzere ustamla çok iyi anlaşıyoruz. Günlerimiz öyle güle oynaya, yarı şaka yarı ciddi geçer gider. Yaşıyor muyuz ölmekte miyiz hiç önemi yoktur. Önemli olan hiçbir şey kalmamıştır ki zaten artık; hepsini alıp götürmüşlerdir bizden. Bazen iki paralık insanlar yaptığımız yemeği beğenmez; söver, sayar, aşağılar. “Fuckin’ foreigners”; böyle der bize “asil İngiliz”. Hiç utanmayız, hiç utanma yoktur bizde, çünkü biliriz ki konumumuzun sorumlusu, hatta belki de suçlusu biz değiliz, başkalarıdır. “Bizi buralara düşürenler, bizi kendi memleketimizden edenler utansın” deyip

geçeriz, geçer gideriz.

İki üç yılda bir tatile gidecek olsak bin pişman. Memleket elden gitmiş; artık orda yabancı, burda yabancı. Yalnız bir farkla; burada “fuckin’ foreigners” orda “Londuralılar”. Nereye gidelim? Neresi bizim evimiz? Bilinmiyor.

Bir gün benim usta, dükkânın otuz yıllık müşterisi, her gün hiç aksatmadan gelen ve genelde maşrumcuğu, domadezciği, badadezciği, sütcüğü alıp da gelen eski Lefkoşa’lı Nigo’ya şöyle demişti:

“Kıprıs’a gidiyom Nigo, iki haftalığına tatile. Bişey isden? Ne getireyim saa, gonyacak monyacık?”

“Bişey isdemem oğlum. Yannız Bandabulya’da Amet Dayın varıdı; git bir bak genne bakayım daha yaşarsa da getir ba bir resmini zere esgiden yanyanaydı bizim dükyannar Bandabulya’da. Hem versin sa pulyacık getiresin da canım çekdi çok. Ma bak bura, de ge ki ben yolladım se da zere huysuzdur pezevek”.

Ustam tatile gitti, geldi. Gitmez olaydım deyerek geldi. Gitmezden bir gün evvelki çocuksu heyecanının yerini nefretle karışık bir hüzn almıştı. Anlattı anlattı bitiremedi. Memleketin durumunu öyle bir anlattı ki, duygularımın ölmediğini, hala da insan kalabildiğimi anladım. Bana yurt sevgisini ve insan olmayı anlattı. Bana beni anlattı ve beni ağlattı. Ama benden daha çok ağlattığı birisi vardı; kan ağlattığı... Gözyaşındaki kanın etten akan kandan daha kan olduğunu bilen birisi...

“Hoş geldin oğlum”.

“Yasu Nigo, bos bais?”

“Napalım oğlum aha, sen napan? Noldu buldun Amet Dayını?”

“Buldum Nigo, buldum da bulmaz olaydım”.

“Noldu re, vermedi sa pulyacık?”

“Amet Dayı bildiğin Amet Dayı deyil artık Nigo. Amet Dayı yokdur artık. Çok hasdadır Amet Dayı; tumarhanaya kapatdılar geni, çok fenadır durumu, insan gılığından çıkmış dedi oğlu. Oğlu bakar artık dükyana, ma pulya mulya satmaz. Ne pulyacık galdı artık ne da bok. Senin dükyanı da bir Türkiyalıya verdiler. Bandabulya esgi

Bandabulya deyil artık. Arasda'ya gidelim dedik gitmişken bircez çif potin alalım bizim çocuklara, in cin top oynar. Galmadı Nigo artık onda bize göre bişey. Allah yaksın beni gitdikden birafta sora canatardım geleyim geri. Sinir hasdası oluyordum onun içinde. Tatile gitdik güya; yok garının akrabalarını ziyaret, yok bizimkileri, yok ora, yok bura. Yannız paramızı seveler Nigo onda, yok bizi. Bilmezler o şu her gün oniki saat eşşek gibi işlerik bu bokun içinde da gazanırık guduzu, bilmezler ki vakıt bile bulmayık harcaylım da onun için birikir para, beytambal galsın. Annadım şimdi neçin gitmen kaç sene var Kıprıs'a. Onda bundakından daha yabancı hissed-en çünkü gendini. Annadım neçin her gün giden o Brixton Hill Park'dakı ya o Kılapam (Clapham)' dakı efgaliptoların altındaki gannepbaya oturun da bakının sağa sola bişey göresin. Memleketini geri isden sen Nigo. Amet Dayıyı geri isden sen , ama Amet dayım yokdur artık Nigo, gitdi Nigo Amet dayı, götürdüler geni Nigo. Amet Dayıyı isden sen oturasınız beraber o efgalipdoların altındaki gannepbaya da gonusasınız, bilirdin ki delirdi Amet Dayı ha Nigo? Deyil Nigo? Ma inanmazdın, inanamazdın Nigo, isde-mezdin inanasın. Al, aha getirdim saa Amet Dayı'nın resmini". Nigo tek bir laf etmedi. Dudakları titredi. Gözünden bir damla yaş aktı. Yürüdü, gitti; bir daha da gelmedi.

Nigo, benim ustanın kaynatasının en yakın dostuydu. Ustamın kaynatası öldükten sonra Nigo dükkâna gelmeyi kesmemişti. Hiç bir şey değişmemişçesine her gün aynı saate gelip, aynı saate gitmişti; ama artık Nigo da yoktu. O da gitmişti. O da kopmuştu. Neydi benim adım? Hatırlayamıyordum ki. Neydi Allah kahretsin, Osman mıydı? Ümit miydi? Ozan mıydı? Neydi?...

Kopmuştum, kopmuştuk, kopuyorduk, kopuyorum. Londra bizi koparıyordu; koparıyorlar bizi Kıbrıs'tan' türünde düşüncelerle çaresizce boğuşurken ben, Thames bütün pisliğiyle, ölü bir dinginliği taklit edercesine, gelişmenin çöplüğü, uygarlığın tüm artıkları, teknolojinin leşleri arasında sonsuz uykuya yatan duygularımızı içine katıp, sessiz sessiz akmaktaydı. Yağmur yağıyordu. Hava serindi hatta soğuktu. Aşıklar Thames'in kenarında huzur ve şuh içerisinde birbirlerini öpüp kokluyorlardı. Yanımdan bir bisikletli geçti; Maykıl Caksın'ın "Thriller" adlı şarkısını haykırıyor, aşıkları

tedirgin ediyordu. Artık sonuna geldiğim sigaramı tam Thames'e savuracaktım ki, yanından geçmekte olduğum yaşlı İngiliz dilenci: "Sigaranı Thames'e atma, ver ben öldüreyim onu" dedi. Verdim. Big Ben üç kere vurdu, ona baktım durdu. Thames'e baktım akmıyordu. Thames de durmuştu. Yaşlı İngiliz hareketsizdi, her şey durmuştu, sanki Londra donmuştu. Yeryüzünün pusuda yatan ölümüydü sanki o akşam Londra ve ben horozların üürüüü'süne uyanmayı çok özlemiştim, özlemiştim, özlüyorum, ölü...

HÜCRE 9

Elis

İstikametimin belirsizliğine rağmen bisikletime binip gezmeye çıktım. Gezmek için belki, hayatıma ara verdim. Kırmızıyı çok severim. Mevsimimse İlkbahardı.

Karşıma çıkan kuşun rengi belirsizlikten muzdaripken, ben ne demeye durduysam durdum bakkalın önünde. “Sevgili bakkal bey, sizden bir ricam olacak. Şu karşıki dağlara en kolay nasıl gidilebilir? Bana bunu söylemenizdir sizden rica edeceğim.”

“O karşıki dağlar yavrucuğum, çok uzaktır, çok tehlikelidir. Senin ne işin var oralarda. Al bak sana benden bir sigara; 550bin lira!”

“Bakkal amca, bakkal amca, sen en iyisi bana bir kilo baklayla iki adet kalem pil ver. Volkmenimle Für Elise dinleyip kırlarda bisiklet sürmek arzusundayım.”

Sigaramı aldıktan sonra, bakla yoktu, kalem pil yoktu, mahallemizin barına gittim, bira içtim. Bu bara pek sık gelirdim; müzik kutusunda Für Elise vardı bu barın. Belirli aralıklarla olduğum aşklardan sonra, belirli aralıklarla ettiğim nefret dönemlerinde bunu böyle yapardım hep. Birkaç bira içtikten sonra nasıl olsa yoluma devam ederim belledim. Ne bilirdim Beethoven ge-

lecek de dikilecek karşıma; ahkâm kesecek olmadık konularda.

“O kuşun rengi belirsiz değildi. O kuş şeffaftı.”

“Sayın Beethoven size saygım sonsuzdur, ama lütfen gidiniz. Maalesef biz ayrı dünyaların insanlarıyız.”

“O dağa gitmemelisin. Hem sonra neden gideceksin ki? Bok mu var o dağda?”

“Oraya gidip şiir yazacam.”

“Dağda şiir mi yazılır allahaşkına!”

“Ya n’apılır?!”

“Sevişilir belki, belki aşka düşülür.”

“Sarı tişörtümü beğenmediğinize üzıldüm.”

“Pembe şortun çok hoşuma gitti ama. Şehre fazlasıyla sağlamışsın gereken uyumu.”

“Bira içer misiniz Bay Beethoven?”

“Sağol kardeş, niyetliyim. Aşkın külleri, tüketimin gıdası... Bu şehir dumanaltı.”

“İyi ya işte, duyguları falakaya yatırıyor. Bağırıyor. Üretime katkı sağlıyor. Karımla tanıştığımızda kırmızı bir elbise giyiyordu.”

“Huzurla kasılanların kurduğu bir imparatorluk varmış bir zamanlar. Bunlar kronik uyku sersemliği çekenler imparatorluğuyla savaşmak istiyorlarmış. Gelin görün ki Huzurla kasılanlar imparatorluğunun zalim kralına bir haller olmuş. ‘Savaş kötüdür, yani iyidir de, kronik uyku sersemliği çekenler imparatorluğuyla savaşmamız saçmadır. Onlar zaten uyuzdur, bize bir zararları dokunmaz ki’ demiş. Halkın tepkisi çok ilginç olmuş. Halk kendi içinde demokratik bir seçim yapmış ve seçtiği elçileri kralın huzuruna göndermiş. Kral temsilcileri bizzat kendi yatak odasında kabul etmiş. Zaten ne olduysa bundan sonra olmuş. Yaşamın rastlantısallıktan muzdarip kısır olmayan bir döngüden ibaret olduğunu anlamış herkes o günden sonra. Temsilcilerin aralarında yaptıkları kendi içinde demokratik bir seçimle seçtikleri sözcü krala demiş ki: ‘Muhterem zalim Kralımız, biliyorsunuz ki savaşlar ya kazanmak ya da kaybetmek için yapılır. Kazanmak aslında düşmanın güçsüzlüğünden doğan bir şeydir; KAZANANIN GÜCÜNDEN DEĞİL. Bu durumda bizim bu savaşı başlatmamamız saçma ve

anlamsızdır. Çünkü biliyorsunuz ki müstakbel düşmanlarımız kronik uyku sersemliğinden ve biteviye uzayıp giden bir uyuzluktan muzdariptir. Onları yeneceğimiz kesindir. Savaşı kazanmak varken neden savaşmayalım ki?’ Bunun üzerine zalim kral birden ‘Eliis!’ diye bağırmış. Ne olduğunu anlayamayan temsilciler hayatlarının en büyük şokunu yaşamışlar sonra. Ne olmuş biliyor musun? Kronik uyku sersemliği imparatorluğunun kralı Elis, zalim kralın yatağının perdesini aralayıp, anadan doğma bir vaziyette, üstelik de ereksiyon halinde, belirivermiş karşılarında.”

“Eee?”

“O kadar.”

“Peki, benim napmam lazım şimdi?”

“Sen artık istesen de bişey yapamazsın. Dağlar sana yaramaz gayrı. Cinsellik ihtiva eden sevgilerden geçmedin mi sen? Öyle mi sanıyorsun?”

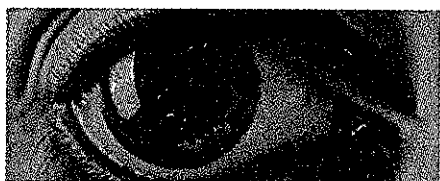
“.....”

“Aslında ben de... Yani demek istiyorum ki, insanlar gitti... Silahıma tükürdüm. Sen kendinden geçip giderken bir de baktın ki ölümsüzlük sana da uzak. Devam ettirmekten söz ederken kendini, sende başkası kalmadı artık. İnsan artıklarıysa sahınarak ilerlemeye devam ediyor. Kızma kızına. Hiç tanıyamadığı annesine de kızma. Bırak gitsin, sen de ayakkabılarına bin, evine git. Ver bisikletini gitsin, geçmiş i geride bırak. Öyle bırak...”

Şu karşık i dağları ben yarattım edasıyla barmen: “Kapatıyoruz efendim. Kendi kendinizle muhabbete evinizde devam edin isterseniz.”

Camdan baktım, kırmızı elbiseli kızın teki bisikletime atlamış o karşık i dağlara doğru yol alıyordu. Camdan bakakaldım bisikletimin ardından. Benim için mevsim, artık sonbahardı.

“Bir kızım vardı Bay Beethoven; adı Elis... Kırmızıyı çok severdi. Mevsimlerden se ilkbaharı...”

HÜCRE 10

Valizdeki Kukla

Sabahtır. Süheyla elinde fincanla mutfığa girer. Ben mutfakta bolibifli, hellimli ve domatesli tost yemekte ve bir yandan da daha fazla tost yemek için domates, hellim ve bolibifleri kesip özenle yağladığım tost ekmeklerinin arasına koymaktayım. Süheyla bir miktar çay doldurma ve içme eylemlerini gerçekleştirmeye başlar yanımda. Bunu gerçekleştirirken bana şöyle der: “Umarım artık dersini almışsındır. Başın çok büyük belada. Artık Adana’daki mafya akrabalarım da kurtaramaz seni. Yüz kere söyledim oynama böyle oyunlar diye.”

“İki sokum yemek yeycem, burnumdan getirdin baa. Gurtarmayın artık beni yahu. Adana’daki akrabaların gurtaracağına beni borçlarımdan, yaşam tarzımın sözde bedelini öderim dahayi; hayat bir gumardır zaten, bilmezmin sen bunu?” söylerim Süheyla’ya.

“Tamam. Sen bilirsin. Neyse, akşama ne yiyeceğiz onu düşünelim şimdi.” der Süheyla.

“Akşama da tost yeyceyik.” derim ona.

Akşam olmasını beklerken ben çeşitli insanlarla iletişime geçmek fikrine sıcak bakarım. Süheyla ise akşama kadar çay üstüne çay içip Irwin Welsh’in “Trainspotting” adlı romanını, Danny Boyle’un çektiği “Trainspotting” adlı filmle karşılaştırmalı okuma eylemine

girişir. Eylem üstüne eylem yapmaktadır Süheyla, ben ise sadece birtakım eylemlerin fikirlerine sıcak bakmaktayım.

Neticede ben kimseyle iletişime geçmem, Süheyla ile birlikte, ama çay değil neskahve içerek filmi izlerim. Film izlerken aklıma “tek kurtuluşumuz ekonominin düzelmesine mi bağlı?” sorusu takılır. Bu soruyu Mark Renton’un filmdeki bebek öldüğü zaman söylediği cümle ile yanıtlarım: “Söyleyecek bir şey bulamıyorum.”

Saat oniki sularında İstanbul’da bir uçağın Taksim Meydanı’na düştüğünü öğreniriz radyodan. Evde televizyon olmadığı için hemen işi gücü bırakıp detayları öğrenmek üzere internete gireriz: 1789 ölü, binlerce yaralı varmış, maddi hasar ise tespit edilemiyormuş. Hayatın bir kumar olduğunu tekrar öğreniriz; bir daha birbirimizi üzmemeye karar veririz, hatta birbirimize bu konuda söz bile veririz. Akşam olur; tostlarımızı yeyip çaylarımızı içip, bugüne kadar olmadık sebeplerden dolayı duyduğumuz üzüntüleri hatırlayıp kendimizden utanırız. İnsan hayatının ne kadar değerli olduğu konusunda fikir birliğine varırız, kapı çalınır. Gelen Süheyla’nın çalıştığı bankadan bir arkadaşıdır. Çay içerler. Ben konuşmalarını dinlermiş gibi yaparım ama dinlemem; ben çekyatın üstündeki ve kendimi buraya ait değilmişim gibi hissettirdiği için hep orada durmasına özen gösterdiğim valizin içinde oturan kuklayı alıp oynarım. Oynarken kuklanın iplerini birbirine dolayıp düğümlerim. Süheyla bunu farkedince sinirlenir ve şöyle der önce bana sonra Banu’ya: “O kuklayı ben almıştım sana. Bak ne hale getirmişsin! Görüyor musun Banu’cuğum, bana dair hiç bir şeyin değeri yok bunun gözünde.”

Ben ve Banu sessizliklerimizi koruruz. Banu’yu bilmem ama ben bu noktada sessizliği bir nevi anlam aktarım aracı olarak kullanarak Süheyla’nın son sözlerini onaylamaktayım. Süheyla aynı konuda söylenmeye devam eder ve söylediklerinden dolayı olmasa da söylendiği için beni üzer. Belli ki o az önce verdiği sözü unutmuştur. Ama ben sözümünden kolay kolay dönen birisi olmadığının bilincinde olduğum için münakaşa etmek yerine kuklanın iplerini teker teker çözüp yeniden bağlamamın Süheyla’yı susturmanın TEK yolu olduğunu anlarım. Elbette ki şair dostum Thomas’ın dediği gibi “Tanrı biz tek yollardan korusun.” derim Süheyla’ya.

“...Ama bazen de başka yol olmuyor işte...” der bana Süheyla. Kuklayı eski haline getirdikten sonra Süheyla’ya sorarım: “Oldu mu?”. “Oldu” der Süheyla. Tekrar bozmamak için kuklayı valize geri koyarım. Bu arada Banu evin pislğine dayanamamış, etrafı toparlamaya başlamıştır. O mutfakta bulaşıkları yıkamakta, Süheyla ve ben ise uçak kazasında ölen arkadaşlarımız olup olmadığını düşünmekteyizdir.

Gece olmuştur. Banu mutfağı temizlemekle kalmaz, bize yemek yapmayı da önerir. Kabul ederiz. Banu’ya yardım etmek aklımızın ucundan bile geçmez, nasıl olsa biz tost yesek de olur, ona şöyle deriz: “İstediğin yemeği yap, mutfak senindir.”

Banu aslen İstanbulludur. Beşiktaş’taki “Mac Donalds”da siparişleri karışınca tanışmışlar Süheyla’yla. Akabinde ise önce beraber Robin Hood’a gitmişler, sonra da sarhoş sarhoş Ankara’ya gelmişler Inter Bank’da işe girmek için. Banu on yaşındayken bir gün babası ve annesi yeni yıl alışverişi yapmak için bir mağazanın yanına park etmişler arabayı. Banu da arabanın içindeymiş, yol yokuşmuş, el freni çekili olduğu halde araba yokuştan aşağıya doğru akmaya başlamış. Banu’nun babası bunu görünce annesinin çığlıkları arasında arabaya koşmuş belki kurtarırım diye; araba yolun bittiği yerden aşağıya yuvarlanmış; Banu kurtulmuş, babası arabanın altında kalıp ölmüş. Banu’ya yeni yıl hediyesi olarak aldığı kukla da elindeymiş.

Banu mantarlı tavuk sote yapar. Tavuğu, mantarı ve soteyi bak-kaldan alır, tencereye koyar, bir saat sonra yemek hazırdır. Yemeği yedikten sonra Banu gider. Süheyla elinde fincanla mutfaka girer ve o esnada kuklayı parçalamak için temiz bir bıçak arayan bana şu soruyu sorar: “Sence Trainspotting’in filmi mi daha güzel yoksa romanı mı?”

“Sanırım burada Trainspotting’i bir olay veya kavram olarak ele alıp, bu olay veya kavramı görüntünün mü yoksa yazının mı daha iyi aktardığını soruyorsun, öyle değil mi?” derim.

“Soruma soruyla karşılık verme.” der.

“Romanı okumadım.” derim.

“Banu ne kadar iyi bir insan değil mi?” der.

“Bilmem” derim.

“Sence sanat sanat için midir, yoksa toplum için mi?”

“Sanat insan içindir sevgili Süheyla, insansa aşk için.”

O: “Galiba bu akşam mantıklı şeylerden bahsediyoruz.”

Ben: “Sanmıyorum.”

O: “Uyuyalım mı?”

Ben: “Uyuyalım.”

Uyuyamayız. Banu giderken valizdeki kuklayı çalmıştır. Elimizde fincanlarla, içlerinde kan, sokağa çıkıp ağlarız. Ağlarken şunu söyleriz gülerek: “Olmasa da sahibimiz biz de birer kuklayız.”

Ertesi sabah öğrendik; bir kız elinde bir kuklayla kendini Atakule’den aşağıya atmış. Kukla yaşıyormuş ama kız ölmüş. Aklımız başımızda, gözlerimiz alabildiğine açık, içlerinde pıhtılaşmış kan, elimizde içi boş bir valiz, sokağa çıkıp ağlarız. Banu’nun annesi uçak kazasında ölmüş. Aklın varsa canlı bir kukla olmak ya da olmamak için nedene ne gerek var ki? Ertesi akşam uyandık sonra tekrar uyuduk; sanki ölüm zorunlu bir seçim değilmiş gibi...

Ertesi sabah: Uyumamak için hiç bir neden yoktu. Süheyla elinde valizle evden çıktı. Ben yatakta yatıyor ve uyumamak için sebep arama eylemine sıcak bakıyordum, göremiyordum ama...Sabahtı; bütün eylemler soğuktu. Bir kız elinde bir valizle kendini Anadolu Ekspresi’nin önüne atmış. Valiz yaşıyormuş ama kız ölmüş.

Ertesi gün “ülkenin en iyi gazetesi” manşetten şöyle bir haber verdi, yani ben okuyamadım ama vermiş diyorlar:

Bu da mı olacaktı?!

Düşünürken tost yemeye kalkışan ve kimliği gizli tutulan genç adam iki kişinin ölümüne sebebiyet verdi. Bu vicdan azabına dayanamayan genç kendini bir valize kapatıp “Ben kuklayım, ben kuklayım; iplerim düğümlenmiş; hareket edemiyorum. Beni bu dışarıdan çıkarın! Sahibim olmasa da ben bir kuklayım...” diye bağırmaktan öldü. Ele geçirilen otopsi raporundan genç adamın uzun bir süreden beridir kumar borcundan ötürü bunalımda olduğu öğrenildi. Polis soruşturmayı, medya ise tarihi yeniden yazmayı sürdürüyor.

HÜCRE 11

Ortada Kalanın Durumu

Onlara kendimi nasıl tanıtacağımı bilemiyordum. Benim aslında bir şeyle ilgili olmadığımı, o şeyin ta kendisi olduğumu anlamalarını nasıl sağlayacaktım. Kendimi içinde bulduğum bir durum sözkonusuydu. Kendimi öyle bir durumun içinde bulmuştum ki durumum gereği durumumdan başka bir şey düşünmekten acızdim. Durumumu unutup, başka bir durum yaratıp onun içine düşmek yerine kendimi içinde bulduğum durumdan çıkmayı düşünmeye adıyordum. İçinde bulunduğum durum bir ne diyeceğini bilememe hali, bir kilitlenme anıydı. O anda hapsolup kalmış olma durumuyla karşı karşıyaydım. Yani durumun hem içinde, hem de dışındaydım. Benim emelim “mevcut durum”un kendisini literatürden kaldırmaktı. Öyle ki bundan gayrı tantana yaratamayacaktı kendine karşı duranların her durumu tek seferde değerlendirmeye tabi tutan ahkâm kesimleri. Kesilen ahkâmların kanları damlardı tavandan, aman zehir niyetine içmesindi çocuklar; zehirden beterdi kafamıza düşen damlalar. Asit gibi eritir elbiseleri bu salyalar.

Ortada kalan durumunun farkında değildir henüz. Ortada kalmış bulunmakla başına gelecekleri bilmez. “Neden kaldım ben

ortada?" sorusunu soracak bilince ulaşmamıştır henüz. Bu bilincin ulaşılacak değil, yaratılacak bir şey olduğundan dahi bihaberdir. Nedenini bilmediği bir kalp çarpıntısı, bir iç sıkıntısı ortada kalanı pek yıpratır. O kadar ki, yıpranmak doğru kelime değildir adeta ortada kalanın durumunu tanımlamak için. Ortada kalan şu hadiseyle farkına varır durumunun: Bir sabah uyandığında küllere dönüşmek üzere olan bir odun olarak bulur ortada kalan kendini. Kendini bulduğu bu hâl ne arzu edilesi, ne de olası bir hâldir. Dolayısıyla hâlâ daha uykuda olduğuna ve korkunç bir düş görmekte olduğuna kâni kılmaya kalkar ortada kalan kendini. Ortada kalan işte tam da bu sırada rüya ve gerçek arasında yarı uyur yarı uyanık bir halde paniğe kapılır. Ortada kaldığının farkına varmış ve bu durum onu daha da ortada bırakmıştır. Ortada kalan yanmakta ve küllere dönüşmekte olan bir kitaptır. Onun bu durumu ateşe hayat oduna ölüm verir.

HÜCRE 12

KIRMIZI BİR KÖPEK ÖLÜM

Adam, düşünün, halı kırmızı olduğu halde şişeyi kırmızı halıya düşürür. Şarabın rengi kurgu açısından önemsizdir. Şişe kırmızı şarabın şişesidir. Karısı pek tabii kızacaktır adama. Adam karısını elbette ki sevmekte ve adını kanıyla karlara yazmaktadır her kış, ilk kar. Ve/fakat şu da bir gerçektir ki adamın bu eylemi hoş olmakla beraber boştur. Bu doldurulması gereken bir boşluktur. Tıpkı anlam gibidir yani. Yani anlam vardır, ordadır ama içi boştur. Bizler işte onu doldurmaya çalışan salaklarız. Adam salaktır. Adamın bu özelliği onu kitap okumaya ve boş boş düşünmeye iter. Okur ve iter. Bu, onu. Karı kitap okumayı sevmemekle beraber adamın kitap okumasında bir sakınca görmez. O'na dokunmayan yılan bin yaşasındır. Bu ikisinin çocuğu mocuğu yoktur. Karı, çocuğu doğuramadan tuvalete düşürmüş, çocuk çocuk olamadan, daha miniminnacık bir ceninken bok içinde kalmış, bok olmuştur. Adam şişeyi halıdan almak için eğilir. Durumu fark eden karı arkadan sinsice adama yaklaşıp adamın götüne orta parmağını atar. Parmak o götte öyle duradursun adam şişeyi almaktan vazgeçmiştir, halıdan. Ama doğrulmaz adam. Durur öyle duruk duruk düşünür. Şimdi, der, ben bu şişeyi alsam vay almasam vay. Karının parmağı koptu, götümde bir parmak. Şimdi ben şu şişeyi alsam şu karının olmadık yerine soksam yeridir. Şimdi ben şu şişeyi en iyisi alayım

şu karının götüne bir güzel sokayım. İçinden böyle der adam; bu düşüncedir. Kitaplar bunu böyle tanımlar. Ben çok kitap okurum. Ben en iyisi şu şişeyi alıp şu karının götüne sokayım, düşünür adam. Düşünceli düşünceli alır şişeyi, götünde parmak, karının götüne sokar. Allah; bir götte parmak, bir götte şişe; bir hikmet var bu işte.

“Olân kaltak, o gadar para verdik, saa ne güzel barmak dakdırdık. Olmaz sanki sokmayasın o guduzu götüme her defasında. Bıkıldım usandım elinden be!”

“Sersem sersem gonuşma gene herif. Gidiyon bakgala, alasın şarabı, içesin, sora da bilmemnapasın arabı. Husol yahu artık!”

Adam bakkala gider, bir şişe şarap alır, içer, eve dönerken bir de arap siker. Yani tamı tamına karısının söylediğini yapar; zaten bunu siz de fark etmişsinizdir. Aslında bu ikisi normal şartlarda, yani tüm insanlığın mutluluk ortalaması göz önünde bulundurulduğunda pek mutludur. Mutsuzluklarının sebebi hayatlarının tekdüzeliğidir. Her şeyin fazlası zarardır, mutluluğun da. Mutluluktan bıkanlar mutsuz olurlar. Ne adam, ne de kadın bunun farkındadır. Onlar için önemli olan: Kadın için şarap, adam için halı ve araptır. Adamla kadının ortak noktası da vardır. İkisi de seçmeyi hiç sevmez, seçimlerde oy moy vermezler. Boşvermişlik hakimdir. Adamın felsefesi “Egemenlik kayıtsız şartsız boşvermişliğidir”dir. Para savcıdır. Kadının felsefesi “Ne mutlu param var diyene”dir. Bunların çocukları olsa idi onun da felsefesi “Döşedim teknolojiyi, basıyorum otuzbiri” olurdu herhalde. Adam eve geldiğinde karısını şarkı söyleyip halıyı silerken bulur.

“Oh vallahi, keyfin yerinde. Barmağı nere godun?”

Kadın umursamaz. Bilinmeyen, daha doğrusu kimsenin bilmediği bir sebepten dolayı savaş çıkar. Adam bu işe çok sevinir. Adamın monoton hayatına renk gelecek, tekdüze varoluşu bir anlam kazanacaktır ölüleri gördükçe. Adam vatan hainidir. Adam ülke sinden o kadar nefret etmektedir ki gidip düşman saflarında kendi ülkesine karşı savaşır. Zaten bu savaşta kimin kimi öldürdüğü belli değildir. Önemli olan ölmemek için öldürmektir.

Aradan 14 ay geçer. Ölümünün 7812si intihardan kaynak-

lanmakla beraber toplam olarak 278654 kişi ölmüş ve artık kıyımın neredeyse sonuna gelinmiştir; adamın eskiden yaşadığı şehir kimliği belirsiz kişilerce işgal edilmek üzeredir. Adam da kimliği belirsiz kişilerin oluşturduğu ön saflarda kendi şehrini işgal eder. Evine gider; maksadı fırsattan istifade karısını katletmektir. Onu kapıda taze taze ölü köpeği Bobi'nin leşi karşılar. Aslında adam evini terk ettikten sonra Bobi de kaçmıştır evden, ama sanki Bobi sahibinin geri geldiğini hissetmiş ve evin önünde adamı beklemeye koyulmuştur. Zaten Bobi evin önünde beklemeyi bilmediği ve sabırsızlanıp kapıyı çaldığı için ölmüştür. Sanki o gün, o saatte, o evin önünde buluşmayı kararlaştırmışlar gibidir. Hesapta olmayan tek şey Bobi'nin ölümüdür. Herneysedir, Bobi'nin öldürüldüğünü anlamayan ve onun uyuduğunu sandıktan ve onu hafif hafif okşadıktan sonra adam evin kapısını kırar ve girer adam eve. Bir de ne görsündür adam evinde: Karısı bıyıklı bir adamla cinsi münasebette bulunmaktadır. Hem de adamın yatağında. Adamın nefreti bir o kadar daha artar ve bu daha başlangıçtır.

Güneşsiz bir pazar sabahı olduğu halde yağmur yağmamaktadır ve/fakat kadının umursamazlığının sebebi bu değildir. Olmadık şeyler bilmekte, yaşanmamış anılarla boğuşmakta ve hatta kimsenin göremediği sahneler görmektedir adam bu arada.

“Ben isderdim yaşayım, hâlbuki ruhum çokdan öldü. Hade dirilt genni.” Adamın ağzında sigara olmasına rağmen kadın bu sözlerle adamla sevişmek istediğini ima etmektedir. Adam imayı havada kapar, beraber yere düşerler. Onları o halde yerde görenler adamın imanının üstüne atladığını sanır.

“Git ruhunu masturbasyonunan dirilt” adamın sözleridir. Kadın adamın sözlerini kaale alır ve çekyatı çekip üzerine yatmaya yönelir. O artık yönlendirilmiştir. Bu kadar kolayca yönlendirilebilmesinin sebebi şüphesiz çaresizliğidir. Çaresiz çaresiz masturbasyon(ilüzyon, difüzyon, konfüzyon, halüsinasyon, infüzyon)’a koyulur. “Ah, oh, ıh” gibi bir takım sesler çıkarmaktadır. Amacı büyük bir ihtimalle adamı tahrik edip haklı ve hoş ve iyi emellerine alet etmektir. Kadının emelleri haklı ve hoş ve iyi olabilir, kötü olan adamı bu emelleri gerçekleştirmede bir alet, bir madde olarak

kullanmak istemesidir. Adam bunun farkında değildir ama gene de adamda öyle bir göz yoktur. Bu kez adam umursamazdır. Kadın şiddetlenmekte, hiddetlenmekte, kıvranmakta, köpekleşmekte ve amuda yatıp kalkmakta ısrar etmektedir. Kadın söyler: “Hade dak maskeni.” Adam sigarasını söndürür. Adam bir başka sigara yakar, şarabı şişeden içer(şarap şişesini kafasına diker). Yudumu yutarken önce kadına, sonra şişeye bakar. Pis pis gülümser; sırtıtmaktır bu. Gülümserken ağzının yarısını kullanır. Kapı çalınır. Kadın kalkıp kapıyı açmaz. O anda çok meşgul değildir ama gene de kalkıp kapıyı açmaz. Kapı tekrar çalınır. Adam meşgul ve isteksiz olduğu halde kapıyı açar. Karşısında cinsi, türü, kanının katıklısı mı, yoksa katıksız mı olduğu önemsiz, kendi halinde bir köpek durmaktadır. Söz konusu köpek iki kere “hav” der: “Hav hav”. Adam köpeğe bir süre bön bön baktıktan sonra “al şarap iç” der. Köpek bu kez üç kere “hav” der: “Hav, hav, hav”. Adam “tamam” deyip şarabı bir bardağa döker ve köpeğe uzatır. Kadın olup bitenlerin ve başına geleceklerin farkında değildir, zaten olup bitenler ve hatta olmakta olanlar umurunda da değildir. O şimdi mutsuzdur ve mutlu olmaya çalışmakla meşguldür. Bu kez bön bön bakma sırası köpeğe geçmiştir. Köpek, “sen salakmın?” dercesine adamın yüzüne iki kere bön bakar. Adam, ölen milyonlarca beyin hücresine rağmen hala daha zekidir, akıllıdır. Bu bakışın manasını hemen çözer. Belli ki köpeğin bakışı, “hav” demesinden daha manalıdır, adama göre. Köpeğin acizliği ve kendine muhtaç olması onu mutlu etmiştir; yankeş, yankeş(pis, pis) sırttır. Köpek ellerini ayak olarak kullanmakta, bardağı adamın elinden alamamaktadır. Almaya kalkışırsa düşecektir. Adamın elinden bardağı alamamaktır köpeğin yazgısı. Adam köpeğin seviyesine iner ve bir bardak şarabı köpeğe içirir. Şarabın rengi kurgu açısından önemsizdir ve/fakat anlam aktarımı bakımından önemlidir. Köpek ölür. Adam ayağa kalkar. Köpeğe bakmaktadır, bakışlarına bir boşluk hakimdir. Ölü köpek mutludur. Adamın da köpeğin de yüzlerine saklamaya çalışmadıkları, tatlı birer tebessüm hakimdir. Adam gülümserken ağzının tümünü kullanmamakta ısrarlıdır. Adam köpek gibidir, köpek adam gibi; biri ölü, biri diri... Her neysedir, her nasılsalardır hatta. Adam geriye doğru bir adım çeker ve kapıyı kapatmak üzere bir hamle yapmaya

yeltenir, ama o da nesidir? Kapı tam kapanacakken, kapı eşiğiyle kapının kendisi arasına bir el girer. Diğer bir el, ki bu el adamın görüş alanı dışındadır, azimle kapıyı itmektedir. Bu iki elin ortak amacı belli ki kapının kapanmasını önlemek, hatta onu açmaktır. Bu arada kadın zevkin doruklarında gezme taklidi yapmaktadır ve bu “politik bir tavır olarak düşünmeden harekettir”; eylem olarak eylemsizlik bundan iyidir. İşte tam bu noktada, bir an için bile olsa adamla kadının ortak bir özelliği karşımıza çıkar, belirir, bize görünür, göz kırpar, ica yapar: Bunların ikisi de düşünmeden hareketi politik tavır bellemiş hatta bellemekle kalmamış, bunu özümsemiş ve sonuna kadar savunmaya terfi etmişlerdir. Adam var gücüyle kapıyı itmekte, kapı ise kapanmamakta ısrar etmektedir. Kapının eşiğiyle, kapının kendisi arasındaki dört iri parmağın, kapının kapanması halinde kopup yere düşecek oluşu adamın kapıyı kapatma azminin körelmesine engel teşkil etmeye yetmemektedir.

Buraya kadar her şey çok güzel gelişti. Bir simetri, bir uyum söz konusuydu, ama bundan sonrasını, yani dışarıdan kapıyı iten adamın içeri girmeyi başarması veya içeri giremeyip parmaklarından olması durumunda olacakları düşünmekten korktuğum için-korkunun ecele faydası olmadığını unutarak-bunları düşünmek istemiyorum. Bunlar derin düşünceler. Belki de şimdi yapılacak en iyi şey olayların kendiliğinden olmasını beklemek ve olunca da dönüp geriye bakmaktır. Tabii böyle bir durumda hikâyenin anlatıldığı zaman değişime uğrayıp geçmiş zaman olacaktır. Henüz olmamış bir olay üzerine kafa yormaktansa, şu anda gelişmekte olan bir başka olay(hikâye) üzerine kafa yormamızı öneriyor ve bununla da kalmayıp, bunu sağlıyorum.

- Şu ineğin memelerini sık-ineği sağ- bakalım ne olacak.
- Peki sıkıyorum.
- Sıktın mı?
- Sıktım.
- Ne çıktı?
- O da nesi? Olamaz, bir masa.
- Masa mı?
- Evet masa. Sanırım yazarın yazı masası.
- Demek yazarın yazı masası ha? İyi ama tüm bu olanların yazarın

yazı masasıyla ne alakası var ki?

- Olur mu ne alakası var? Her şey bu masa üzerinde olup bitmekte.

- Üzerinde bir şey var mı?

- Olmaz olur mu? Her şey o masa üzerinde gelişiyor zaten.

- Aman tanrım bu inanılmaz. Peki, biz neyiz?

- Bizler sadece birer figüranız. Bak neler gördüğümü sana anlatayım.

Haydi anlat.

- Bir bira şişesi, üzerinde kıllar var. Birayı şişeden içmeme isteği uyandırıyor. Onun arkasında bir başka, ikinci bir bira şişesi var. Onda da kıllar var ama bu kıllar sayıca daha az. Bu iki bira şişesi üzerindeki kıllar birbirleriyle savaşa birinci bira şişesindekiler ikinci şişedekileri yenerdi sanırım. Birinci şişenin hemen yanındaki açacağı yanında bir kalem-kurşun- ve bir büyüteç var. Açacağı üzerinde “orijinal, doğal besinlerle besleniniz” yazıyor. Kalem kırmızı ve siyah çizgilerden oluşuyor. Büyüteç kişide onu ele alıp şişeler üzerindeki kıllara uzaktan bakıp onları yakından görme isteği uyandırıyor, rengi siyah ve/fakat tüm bunların ne yazık ki konumuzla bir ilgisi yok. Bizi asıl ilgilendiren masanın üzerindeki o fotoğraf makinesi. Sanırım içerisine geçmişe ait an parçacıkları hapsedilmiş. Bir nevi ayrıntı akvaryumu. İçerisinde küçük bir gezintiye çıkmak, bir başka insanın geçmiş yaşantısında, bir röntgenci olarak bile olsa yer almak hoş olurdu sanırım.

Görevleri burada biten figüranlarımıza teşekkür ettikten hemen sonra fotoğraf makinesine yöneliyoruz. Onu elimize alıyoruz ve akabinde de yaptığımız bu hareketin ne kadar anlamsız olduğunu fark ediyoruz. Fotoğraf makinesinin içinde film olmadığını görünce derin bir hayal kırıklığına uğruyoruz. Fotoğraf makinesinin içinde film yok. Zaten olsaydı da geçmiş an hapisanesindeki hücreler olmaktan öteye gidemezlerdi, ama işte bu da hem onlara hem de bize yeterdi.

Bu garip düşüncelerden bizi masanın sağ köşesindeki fotoğraflar kurtarıyor ve röntgenleme başlıyor. İlk resimde dehşet içinde yerde yatan, korku dolu ve şaşkın gözlerle fotoğraf makinesinin gözüne bakan bir adam var. Elinde bir şarap şişesi. Resim kapı

eşiğinden çekilmiş. İkinci resimdeki sahne, şarap şişesinin adamın kafasında kırıldıktan sonra adamın yüzünün parçalanmasında kesici, gözlerinin yuvalarından çıkarılmasında ise delici madde olarak kullanıldığı izlenimini veriyor. Adamın sol kulağı yerde, sağa kulağın hala olması gereken yerde oluşu dikkati çekiyor. Adam büyük ihtimalle ölmüş. Bunu ve yüzünün kırık şarap şişesiyle parçalanıp, gözlerinin oyulduğunu, boğazına saplanmış bir halde duran kırık şarap şişesinden anlıyoruz. Üçüncü resimde çekyatın üzerinde, yarı çıplak yatan bir kadın görülmektedir. Korku dolu gözlerinden yaşlar akmakta, bakışları, “yalvarırım bana zarar verme, nersersen yaparım, zaten buna dünden razıyım” demektir. Dördüncü resim tahminen yanlışlıkla çekilmiştir. Yerdeki halı kırmızıdır, yumuşaktır ve elle dokunma isteği yanında, eli ona sürme isteği doğurmaktadır-halıyı okşamaktır bu. Beşinci resimde kadın üçüncü resimdeki gibi hareketsizdir. Üçüncü resimde bir duyguyu, bir düşünceyi anlatan gözleri, beşinci resimde fal taşı gibi, yani alabildiğine kapanmış tavana bakmaktadır. Ölülerdeki açık gözler akla gelir. Kadının gözleri neden acaba alabildiğine açık olacağı yerde, alabildiğine kapalıdır, işte orası bir muammadır. Kadının boğazının tıpkı halı gibi kıpkırmızı oluşu, kadının büyük ihtimalle bir başkası tarafından boğularak öldürüldüğü düşüncesini akla getirir. Kadının karnından çekyatın üzerine ve oradan da yere sarkan, siyahımsı, uzun şeylerin bağırsakları olması ihtimali büyüktür. Altıncı resim sadece kadının kıllı vajinasının yakın plan görüntüsünden ibarettir. Vajinanın üzerinde ve kenarlarında taze spermeler vardır. Üçüncü resimle dördüncü resim arasında veya en kötü ihtimalle beşinci resimden önce gerçekleşmiş olması olası olaylar oto-sansüre ilaveten normal sansür korkusundan dolayı okuyucunun hayal gücüne bırakılmış ve dolayısıyla da okuyucunun hayal gücüyle mecburen sınırlandırılmıştır. Yedinci ve son resim, yerde yatan ölü bir köpek resmidir. Köpek ölü ama mutludur. Köpeğin yüzündeki gülümseme(gülümseyiş) gözden kaçmaz. Tatlı bir tebessümdür bu. Bu tebessüm, bu gülümseyiş pek tanındıktır; sanki köpek, köpek sanki... Aman tanrısıdır yazarın! Bu olamazdır! Ve/fakat işte olmuştur. Bu yerde yatan, kadının eski kocasının köpeği Bobi'dir. Bu oldukça karışık, hatta gereğinden karmaşık bir

hikâyedir. Yazar belli ki bunu yazmak için çok uğraşmış, günlerce “ne olmalı?” sorusu üzerinde kafa patlatmıştır. Anlaşılan yazar da salaktır.

Polis söz konusu dehşetengiz olayların cereyan ettiği eve gelir. Adam kırmızı halının üzerinde, elinde bir kırmızı şarap şişesiyle boş boş yerde yatan cesetlere bakmaktadır. Şarabın rengi kurgu açısından hala daha önemsizdir.

Polis:“Eski karınızı doğrayıp parçalarını televizyona sokmuşsunuz, sonra da karşısına geçip düzen böyle, devir o devir diye bağırıyorsunuz. Komşularınız öyle diyor. Şu karşıki binadaki bey dürbünüyle sürekli sizin evi izliyormuş.”

Adam:“Dahası da var. Bende pişmanlık yok. Tek üzüldüğüm acı verecek, eziyet edeceğim birinin kalmamış olması. Tanrı kaderimizi tayin yetkisini bana verdi. Tanrı yaşayan tüm ruhların kontrolünü bana verdi. Ben de her yöne saldırmaya karar verdim. Siz düzeninizin korunması gerektiğini düşünüyorsunuz, oysa bence sizin ruhunuzda bile düzen yok. Akıldansa yoksunuz. Asıl cinayeti işleyen sizsiniz. Her gün milyonları öldürerek düzeni sağladığınızı sanıyorsunuz; insanları daha doğmadan hücrelere tikiyorsunuz. Küçük çocukların beyinlerine yerleştirdiğiniz çiplerle iktidarsız iktidarınızın sürmesini sağlıyorsunuz ve işte hiç pişmanlık duymuyorsunuz. Eziyet edecek kimseniz kalmadı artık.”

Polis:“Ama bu bir vahşet. Peki, siz karınızı neden öldürdünüz?”

Adam:“Onu sizden kurtarmak için. Ağaçsız ve insansız bir dünyaya katlanamayacağını biliyordum çünkü. Siz buna vahşet mi diyorsunuz? Ben sadece iktidarınızın sürmesini sağlayan hikâyelerinize bir yenisini ekledim. Bu sefer biraz daha ciddi belki. Cennet yolgeçen hanına döndü. Cehennemse dingonun ahır. Cennet misafir ağırlamayı reddettiği gün dünya kurtulmaya başlayacak. Tanrının bana verdiği yetkiye dayanarak hayatınızı sizden alıyorum...”

DAN!!! Adam polisin beynini vurur ve söylemeye devam eder:

“...acı çekmek için sebebi olan insanları, bir sebep yokken acı çekenleri, bir de sebebi olduğu halde acı çekmemeyi bilenleri

görüyorum çevremde, ışığı söndürdüğüm anda. Zekâ nedir sizce? Acı çekmemeyi bilmek değil de nedir? İki veya mümkünse daha fazla zıt görüşü aynı anda zihninde barındırabilen ve bununla da kalmayıp delirmemeyi başarabilen insan değildir de kimdir zeki insan? Bir avuç suda fırtına koparmak değildir marifet; bir anlamı yoktur ki bunun...”

Tanrının bana verdiği yetkiye dayanarak ben karı koca ilan etmiştim bu ikisini. Gelmelerini bekliyordum; en sonunda geldiler. Biz varız, bizim var olduğumuzu herkese göstermelisin diyorlardı bana. Yaptım. Elmalı pastayı sevdiler, çilekli dondurmayı sevdiler, kadayıfı pek beğenmediler. Beklemeyi çoktan bırakmışlardı. Onlar vardı ve bunu herkesin bilmesini istiyorlardı. İletişim çağında iletişimsizliği yaşadığımız şu zamanda bir uzamdı onlara gereken. Şiddeti yegâne iletişim aracı belleyenlere meydan okurcasına yaşadılar ama sonunda onlar da yenildiler. İnsanların sadece kendileri için bir tehdit unsuru olan kişileri ve durumları kaale almalarıydı onların varlık sebebi. O kadın o adamın o canavar maskesini neden takmasını istedi sanıyorsunuz sevişmezden evvel? İşte korkmak ve adamı daha derinden hissedebilmek için.

Adam asimile olmuş bir halde konuşmasına şöyle devam eder: “...Ne yaptığımızı sanıyoruz ki biz? Basbayağı yaşıyoruz işte, zira yaşanacak bir hayatımız vardır. Başka da bir şeyimiz yoktur zaten. Halbuki ben ottan farkım olduğunu sanıyordum aynaya bakarak. Angel of survivalım nerde benim? Yoksa bitti mi? Bundan ötesi yok mu? Şimdi merak ediyorum kimin umrunda kaplanların neslinin 2012’de tükenecek olması diye. ‘Nothing you can measure cruelty by’ şarkısı bitti. Pişmanlıksa doğadan silinmeye yüz tutmuş duygularımızdan. Bu hikayeyi gümüş sulara yazacağım, ve cennetin kapılarının artık eşiksiz olduğunu pişmanlığa esir edeceğim. Yanlış değerler üzerine kurmuşlar dünyayı ve değiştirmenin de bir yolu yok. Yapabileceğimiz tek şey bunu farketmek ve algılama biçimimizi, yani kafa yapımızı değiştirmek. Konu şudur: Kültürlerde delikler var; iğne yok, iplik yok; terzi olmak imkansız. Beklentim yok, umudum yok, mutluyum. Başka da bir şey istemiyorum zaten. Işığı söndürdüğüm anda yok olacağımı biliyorum çünkü. Bobii! Nere gayboldun be Bobi gene? Bobi gel oğlum! Bobi ner-

desin? Hangi cehennemdesin Bobi?! Senin cehennemnin hangisi?”

Adam, düşünün, küllere dönüşmeden yeniden doğmak umuduyla evini de kendini de yaktı. Şarabın rengi kurgu açısından önemliydi. Halıda kan yoktu. Artık halı bile yoktu. Bobi de yoktu artık. Şarabın rengi kurgu açısından önemliydi. Adam evini de kendini de cayır cayır yaktı. Şarap yoktu, renk yoktu, kurgu yoktu, açısı yoktu, önemi yoktu – artık... Gözlerimizse sadece film şeritsiz birer kameraydı.

Çok önemli not: Bu hadise gerçek hayattan alınmadır.

HÜCRE 13

Süpermen ve Rozalinda

Rozalinda merdivenlerden inerken şunu düşündü: “Vay keratalar vay, kibritlerle yaktılar teker teker orgazm sigaralarını ve hala daha benim merdivenden inişimi seyre dalıyorlar. Aman dikkatli olayım da eteğimin altında neler olduğunu görmelerini engelleyeyim. Ben daha çok gencim.”

Rozalinda sahip olduğu ünün, şanın, şöhretin farkındaydı. Duvarın arkasında garanti altındaki yaşamlar olduğunu sandığı için merdiveni kullanarak duvarın öteki tarafına geçmeye yeltenmişti. Ne bilsindi Rozalinda hani duvarın ötesi berisi yoktu... Sadece şen şakrak, matrak ve tepetaklak yuvarlanan bir insan olacaktı pek yakında!

Şimdi veya bir süre sonra ne olacağı umurunda bile değildi ama... Süpermen gelse belki bir kriptonit olmaktan vazgeçerdi Rozalinda. Süpermen’i severim. Üç kere günde resmini keserim Niçe’nin... Rozalinda da benim gibi kriptik bir insan sureti...

O sabunu koymuşlardı onlar o merdiven ayaklarına. Rozalinda aklında eteğinin altındakileri gizlemek düşüncesiyle kasıldığı için sabunu görmedi, sabuna bastı Rozalinda ve kayıp düştü... Belli ki o da tıpkı Süpermen gibi sadece kayıp bir düştü.

Alışık olmadığı bir durumla karşı karşıyaydı Rozalinda. Ağır kokular yoktu duvarın öteki tarafında, Rozalinda duvarın “büteki” tarafına yuvarlanmıştı.

İşlevsellik tartışmaya açıktı bir zamanlar. Artık o zamanlar kapandı ama... Mesela o sabunu oraya koyan manyaklar sabunun bir temizlik malzemesinden çok daha başka amaçlar için kullanılabileceğini biliyorlardı. Ne kadar da propagandist bir söylemdi “barış için son şans” söylemi! Ne kadar propagandistse işte o kadar gerekliydi.

Bitişikliğin bölünmüşlüğe dönüşme nesnesiydi duvar. Duvar bir araçtı, bir gerekti, hatta bir gerekçeydi. Duvar bölünmüşlüğün hem gereci hem de gerekçesiydi. Bitişikliğin ve hatta yan yanalığın önüne konmuş bir engeldi. Tehdit unsuru olmayan şeyler kaale alınmaz ya; sanırım şimdi anlıyorum neden duvarın bu tarafındakileri kimsenin tanımadığını. Para yok, nüfus yoğunluğu yok, oy çoğunluğu yok. E tabii haliyle hayallerle kucaklaşmaktan başka seçenek de yok. Rozalinda’nın kendi dünyası var, onu röntgenleyenlerin kendi dünyası... Bir sürü dünya var dünyada.

Yere yapışmıştı ya Rozalinda, yaşama yapışmışlık olarak telakki etti bunu. Yapışkan çözücü bulmalıydı yerden kalkmak için, ya da kurtulmak için dışarıda yaşamaktan. Rozalinda televizyondan çıktığına bin pişman bir halde gökyüzüne baktı. Süpermen sersem sersem geziniyor ve kurtarmaya deyecek can arıyordu ortalıkta. Rozalinda’yı gördü Süpermen yerde ve ona şöyle dedi: “Dışarısı sana göre değil sevgili Rozalinda. Bana özendiğini biliyorum ama unuttuğun bir şey var; ben uçabiliyorum sen uçamıyorsun. Uçabilmeme rağmen ben bile mutsuzum dışarıda, senin ne işin var burada?!”

Bunun üzerine Rozalinda duvara bakıp şöyle söyledi: “Ayna ayna söyle bana ben miyim bu evrenin tek derdi? Ben olmasam düzelecek mi her şey sevgili ayna? Ya sen olmasan görebilecek miyim ben kendimi? Biz birbirimizi tamamlıyoruz sevgili ayna; ben olmazsam sen olmazsın, sen olmazsan ben olmam.”

Rozalinda başını seyircilere çevirdi: “İçinde hiç şiir olmayan buruşuk bir not defterin vardı senin. Ben o defteri çalmaya çalışırdım senden. Ben televizyon izlemezdim. Ben olmasam da evde sen hayal gücünü kullanır beni orda kıldın; ben bu sırada el-

bette ki namaz kılmazdım... Çelik ekranlı bir duvar vardı aramızda. Bir tarafı televizyonun içine bakıyordu, öteki dışına; biri bana, biri sana..." Rozalinda gene duvara bakarak: "Onlar için televizyonun ekranıydın sen sevgili ayna... Ve insanlar kendilerini olduklarından farklı görmeye başlıyorlardı baktıkça sana. Çok büyüktün, çok derindin sen ayna... Bir kuyu gibi olmuştun adeta... Ayakkabılarımı giymek istediğimde sen de giyerdin benimle. Ayna ayna söyle bana, var mı benim kadar sana benzeyen biri bu dünyada?!"

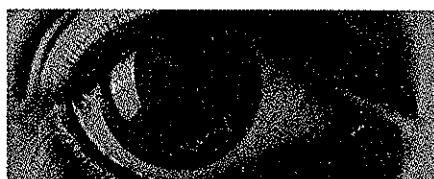
Rozalinda gene seyircilere bakarak: "Uzatmayacağım daha fazla... Yeter ki siz parçalamayın düşümü daha fazla..."

Rozalinda duvara bakarak: "Bak şimdi ne haldeyim sevgili ayna... Tıpkı senin gibi ben de parça parça..."

Rozalinda gökyüzüne bakarak: "Bir yerde hata yapmış olmalıydık, belli ki çok geçti ama..."

Süpermen: "Haklısın Rozalinda. Gel şimdi otur kucağıma. Merak etme, kurtaracağım seni kendinden ve kendime benzeteceğim seni ben."

Rozalinda: "Mersi çok Süpermen."

COZEF'İN TARİFİ İMKÂNSIZ ACILARI
Ve BİR DİZİ DOĞAÜSTÜ HADİSE

Meşhur şarkıcı Cozef Haydın günlerden bir gün evinin kapısını açık unutup manava incir almaya gitmiş. Bunun üzerine karısı arkadan, “Cozefcim bir kilo da şeftali al” demiş. Karısının güzel sesiyle tüyleri diken diken olan Cozef arkasına dönüp kafasıyla tamam işareti yapmış. Cozef’in en sevdiği şeymiş karısına kafasıyla tamam işareti yapmak. Kusursuz bir ilişkileri varmış ve Cozef’le karısı çok mutluymuş. Derken günlerden bir başka gün, bu olaydan aşağı yukarı dokuz ay sonra, yağmurlu bir gün ve Cozef’le karısı evde oturmaktadır. Cozef birden ayağa fırlar ve “Evelin, Evelin koş odamızın pencerelerini kapa, bak yağmur yağıyor ve yatağımız da pencerenin kenarında, eğer pencereleri kapamazsan yatağımızın üzerindeki çarşaflar ıslanır, bu gece uyumamız zorlaşır, hasta oluruz, ölürüz.” der. Kocasının bu hiddetini anlamlandırmakta zorlanan Evelin vaziyeti çaktırmadan “merak etme kocacığım, camları ben zaten yağmur başlar başlamaz kapattım.” Derin bir nefes alır Cozef ve gazetesini okumayı sürdürür. Bir de ne görsündür zavallı Cozef gazetede, en yakın arkadaşının ölüm haberini görmüş ve derinden etkilenmiştir Cozef. İşte o andan itibaren artık hayat bir cehennemden farksızdır Cozef için ve dolaylı olarak karısı Evelin için. Günlerce odasına kapanır, yüzlerce beste yapar Cozef. Hayatını

bir sanat dalı olarak müziğe adanmış, müzik olarak sürdürmekte yaşamını, dış dünyayı iplememektedir. Karısı ile cinsel ilişki yapmayalı uzun zaman olduğundan, karısı da başka erkelerle yatmaya ve cinsel ihtiyaçlarını bu şekilde gidermeye başlamıştır. Ayrıca halk arasında da Cozef'in homoseksüel olduğuna dair dedikodular almış başını gitmiştir. Doğaldır tabii bu tip olaylar, ne de olsa küçük bir kasabadır Cozef'in kasabası. Fakat Tanrı elbette ki biliyordur Cozef'in homoseksüel değil, heteroseksüel olduğunu. Gerçi Tanrı için pek bir şey fark etmez ama Cozef için edecektir elbet. Tanrı, gecelerden bir gece Cozef'e öyle bir ilham gönderir ki Cozef dünyanın en güzel bestesini yapar. Bu melodi o kadar güzeldir ki tüm evrende yankılanır ve dünyanın çeşitli uçlarından popçular Cozef'in kasabasına akın ederler. Maksatları eserin telif haklarını satın alıp, onu bir pop şarkısı, Cozef'i de bir pop star yapmaktır. Bu arada yas tutmaktan ve bu sürgün hayatından sıkılan Cozef bu teklifi bir kurtuluş olarak nitelendirir ve hemen bayan popçuların üzerine atlayıp onlara tecavüz ettikten sonra en iyi olanını kendine menajer olarak seçer. Tabii bunu yaparken bir maksadı da yediği homoseksüellik damgasından kurtulmak ve böylelikle erkek egemen düzenin ekmeğine yağ, bal türü gıda maddeleri sürmektir. Popüler kültür toplumu yağlı ballı ekmeği pek sevdiğinden elbette ki hemen bu ekmeğe saldıracak ve Cozef'in oyununa gelecektir.

Albümü çıktıktan sonra neşesi artar Cozef'in. Artık onun için zevk çitası yükselmiş, şöhretin bedelini ödeme zamanı gelmiştir. Cozef o kadar çok bayanla cinsi münasebette bulunmuştur ki, bu düzcinsellik onu tatmin etmemektedir. Değişik arayışlara giren Cozef, uzun zamandır görüşmediği karısını arayıp ona ilginç bir teklifte bulunur. Konuşmaları kısaca şu şekildedir:

"Merhaba Evelin, nasılsın."

"İyiym Cozef, sen nasılsın?"

"Ben de iyiym Evelin. Beni neden aradın Evelin?"

"O soruyu sen değil ben soracaktım sevgili Cozef, ama istersen gene de yanıtlayabilirim"

"O halde derhal yanıtla lütfen."

"Seni sevdiğim için Cozef. İşte bunun için aradım seni."

"Anlıyorum. Peki, o halde teklifin nedir?"

“Teklifte bulunması gereken birisi varsa o da sensin sersem!”

“Bana senin eski sevgililerden birini ayarla Evelin.”

“Ben de yer alacaksam olur sevgili Cozef.”

“Ne demek, ne demek? Elbette ki sen de katılabilirsin bize.”

“Ee ne de olsa ben de değişik heyecanlar yaşamak arzusundayım.”

“Tamam, o zaman sen adamı kap benim eve gel.”

“Biz artık farklı ülkelerde yaşıyoruz sevgili Cozef. Senin eve gelmem için bana ve yanımda getireceğime uçak bileti, beslenme, barınma ve ulaşım konularında yardım yapmalısın, aksi taktirde plan suya düşer. Hatırlıyor musun Cozef, yağmur yağıyordu, sen arkadaşının öldüğünü görüp bunalıma girmiştin, ha hatırlıyor musun?”

“Hatırlamak istemiyorum o günleri, geçmişi unutmak istiyorum, biliyorsun ben Niçe'nin insan unuttukça mutlu olur düşüncesini özümsemiş bir insanım.”

“Bilmez olur muyum sevgili Cozef. Adresi ver.”

Cozef adresi verdikten hemen sonra telefonu kapar. Çat. Sonra, keşke aramasaydım, bak bana geçmişi hatırlattı, tekrar bunalıma gireceğim, hayatım mahvolacak, istemiyorum gelmelerini, geçmişi de istemiyorum, homoseksüel olmaktan da vaz geçtim, pop star olmak da istemiyorum. Niçe nerdesin sevgili Niçe? Neden bu zalim dünyada acı, keder, elem ve ıstıraplarla tek başıma boğuşmak zorunda bıraktın beni? Neden öldün sevgili dostum Niçe? Keşke almasaydım da okumasaydım o gazetede senin ölüm haberini. Ah o salak şey de, neydi adı unuttum şimdi, dalga geçmiyor mu senin ölümünle, sağa sola “Niçe öldü. İmza: Tanrı.” yazmak suretiyle?! Götüne kına bile yakmıştır hergele. Hah tamam! Hatırladım adını, Allahın belası Wagner puştı.

İşte bu düşüncelerle boğuşa boğuşa ve Wagner'e kin kusa kusa ve nefretini dölleye dölleye düşünceleri, Wagner'e, aleme ve ekonomiye karşı, beyninin derinliklerine dala dala işte, içe doğru şiddetli patlamalarıyla boğulma noktasına gelir Cozef; boğulup boğulup da ölmemektir bu, bunalımdadır gene Cozef. Her bunalıma girdiğinde yaptığı gibi gene hayattan elini eteğini çeker Cozef. Ne pop starlık kalmıştır artık, ne de bestekârlık, zira pop yapa yapa beste yapma yeteneğini de yitirmiştir Cozef ve duygularını müzik

aracılığıyla dışa vuramamaktadır. O da içine döner daha beter, battıkça batar, içkiyi sevmediğinden kendini alkole de veremez, ama bir şeye vermelidir kendini Cozef ve yazıya vermekte bulur çareyi kendini. Bir kitap yazar Cozef, kitabında şöyle bir cümle ve genel olarak şu konular yer alır:

Cümle: "Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi, sakla samanı gelir zamanı, başlar yaşam bir anda ve sonra bir anda biter; astrologlar bile kaderlerine karşı çıkıyorlar."

Konular: *İnsanların üst üste umutsuzluğa kapılması; sonra yeni insanlarla karşılaşarak ve yeni gözlükler takarak kendilerini toparlamaları,*

Kadınlarla erkeklerin ilgi çekici konuşmalar yapmayı zamanla öğrenmesi,

Köklerini araştıran insanların, yeterince derinlere bakmaya ancak başlaması,

Bazı insanların yalnızlığa bağışıklık kazanması, yeni aşk biçimlerinin icadı,

Mutfak sanatındaki ilerlemenin seksteki ilerlemeyi geride bırakmasının nedenleri, Erkeklerin kadınlara ve diğer erkeklere duyduğu arzunun yüzyıllar içinde şekil değiştirmesi,

Saygı görmenin, kudretli olmaktan daha arzulanır hale gelişi,

Emir vermekten de almaktan da hoşlanmayanların, arabuluculuk için uygun adaylar oluşu,

İnsanların korkularından kurtulmak için yeni korkular icat edişi,

Merakın özgürlüğün anahtarı haline gelişi,

Düşmanları yok etmenin giderek güçleşmesinin nedenleri,

Dertlerden kaçma sanatının gelişip de nereye kaçacağını bilme sanatının gelişmemesi,

Kıraç toprakta bile merhamet bitmesinin sırrı,

Hoşgörünün, sorunları çözmede yetersiz kalmasının nedenleri,

Tüketim toplumunun sunduğu her şeyi elde edebilmelerine, hem de cinsel özgürleşmeye rağmen, imtiyazlı kişilerin bile hayata bir ölçüde karamsar bakmasının nedenleri,

Dünyanın en kalabalık ulusu haline gelmek üzere olan seyyahların, görmek istediklerinden başka şeyleri de görmeyi öğrenmeleri,

Kadınlarla erkekler arasındaki dostluğun bu kadar kırılğan

COZEF'İN TARİFİ İMKÂNSIZ ACILARI
Ve BİR DİZİ DOĞAÜSTÜ HADİSE

olmasının nedenleri,

*İnsanların, birkaç hayat birden yaşayacak zamanı bulamamasının
nedenleri,*

*Aile kurumundaki kriz, aslında cömertliğin evriminde bir aşamadan
başka bir şey değildir.*

*İnsanlar kendi hayat tarzlarını seçer, ama bunda tam bir tatmin
bulamazlar.*

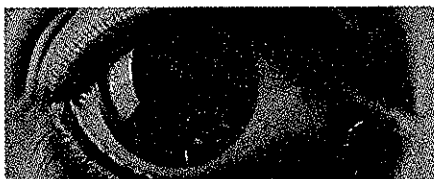
İnsanların birbirlerine kucak açmayı öğrenişi,

*Kardeş ruhlar buluşunca... **

En sonunda günlerden bir gün, oldukça yağmurlu bir gün, kendi gözlerinden akan kanlarda boğulur ölür Cozef. O öldükten sonra “İnsanlığın Mahrem Tarihi” adlı tek kitabı, Theodore Zeldin takma adıyla, yani sahte bir imzayla yayınlanır ve tüm evrende satış rekorları kırar.

Eskiden yaşadığı kasabadaki bir incir ağacının altına gömerler Cozef'i; bir tek karısı ve eskilerden üç beş hayranı vardır cenazede, bir de sırta sırta seyredalen alemi ve ekonomiyi, Tanrı ile Niçe; cennette ya da cehennemde olmasa bile, cennetle cehennemim kesiştiği yerde, eşikte hepsi de el ele...

*Theodore Zeldin, İnsanlığın Mahrem Tarihi (İstanbul: Ayrıntı, 1997)

HÜCRE 15

Nice Hükümdarlar Soyunun Son Hükümdarı

Hükme bağlanan kararlar vermeyi seven bir insandı. Kendisini yakinen tanır, iyi günde kötü günde yanında olacağıma yemin ederdim günde beş vakit öyle bir başıma. Güzel günlerin sona erişini temsil eden o haberden sonra oldu şunlar: Zaman içerisinde multi-medya yöntemiyle ileriye geriye gidip gelmek mümkün olabilir. Şöyle ki: Geriye gittiğimizden emin olamayacağımız gibi ileriye gittiğimizden de emin olamayabiliriz. Ki nitekim şu halde olamıyoruz da işte zaten: Hükme bağlı kararları ancak karara hüküm giydirerek ve karar ile hüküm arasındaki bağlantıyı keserek ortadan kaldırabiliriz. Şimdilik kesin yargılara varmak istemiyoruz; vakit henüz çok erken.

--Son olarak söylemek istediğiniz bir şey?

--Çalışmalarımız sürecektir. Bilgi edindikçe size aktaracağız.

--Neden “z”leri fazla söyleyip uzattınız?

--Zira ben “z”leri çok severim; hah, hah, hah...

--Neden güldünüz?

--Mutsuzluktan.

İşte bu tablo onun enkazının tablosuydu. Bu haberle harabeğe dönen ruhunda tarifi imkânsız acılarla boğuşmasını gerektirecek derin yaralar açılmıştı. Kendine olan güvenini yitirmiş, beslediği kuşları kafesleriyle birlikte dipsiz bir kuyuya

atmıştı. Böylelikle kafesleri özgürleştirmiş olduğunu söylüyordu sürekli. Derken bir gün bir mektup geldi. “Sosyal, Asosyal, Antisosyal Bilimler ile Dilbilim Arasındaki İlişki Biçimlerini Araştırma Enstitüsü”nden geliyordu mektup. Laboratuvar-NC’ye gönderilmişti mektup. Adres doğruydu. Bu arada değişik evrim türleri geçirmekle meşgul olan Mültimeđya mektubu haber yapıp yaydı. Uygun koşulların oluşumuna kadar kimse yerinden kıpırdamayacak ve aynı vesileyle seyredalacktı akibeti. Uygun koşulların oluştuğu hükmüne bağlı kararlar teker teker alındı. Yerlerine yenileri kondu.

Hüküm giydirmeye giriştiler hükümdara, hükümdarın hükme bağlı kararları para etmiyordu. Kimse adını bile anımsamıyordu artık. Mezar taşına “Hükümdarlık” yazdılar. Yağmurlar danseder olmuştu mezarının üstünde. Çileşen yağmur imzasını onun mezarı üstüne işte böyle attı.

AFRODİT BİR KÖPEKTİ

...Ve işte bu yüzden de kahramanımız, daha doğrusu zavallı kurban-kahramanımız rüyasında, “Aman Tanrım, inşallah gerçekten uyanmışımdır” diyerek uyandığını görmekte ve böylece de vatani bölmekteydi. Uykusundan uyandığı yanılsamasıyla yatağından kalktı ve evinin kapısını açtı; gördükleri karşısında, “Aman Tanrım, inşallah uyanmamışımdır da tüm bu gördüklerim de sadece bir rüyadır” söyledi. Acı gerçeğin ne olduğunu düşünmeye yazgılı bir birey olduğunun ayırdına vardığı o an ise, “Acı gerçek nedir?” sorusunun yanıtı olan şu düşünce parçacığını sözcüklere dönüştürüp aklındaki düşüncenin kırıntılarını siz okuyuculara aktarması için bu anlatının yazarını görevlendirdi. Düşüncesinin kırıntıları şunlardan ibaretti: “Reaktif güçler düşünmeden hareketi politik tavır olarak benimsemiş kimselerdir. Reaktif güçlerin en belirgin özelliği reaktif olduklarının farkında olmayışlarıdır. Onları zincire vuran da zaten işte bu kendilerine yönelik körlükleridir. Yaptıkları eylemlerin ve sarf ettikleri sözlerin anlamından olduğu kadar etkisinden de

uzaktırlar. Kendilerinden kopuk bir yaşamı anlamlı bir bütünlük oluşturuyormuş izlenimi verecek şekilde sürdürmeye çalışırlar. Ne var ki bu çaba sonuçsuz kalmakla kalmaz, aynı zamanda onları kendilerinden iki kat, üç kat daha uzaklaştırır. Gittikçe ne dediklerinin ve ne ettiklerinin farkında olmaktan uzaklaşarak son derece anlamsız ve yersiz sözler sarf ederler. Niyetleri kötü değildir; onları şeytanın köleleri olarak göstermeye çalışmıyorum burada ve/fakat bu onların kötülüğe hizmet etmedikleri anlamını taşımaz. Kötü niyetli değildirler belki, ama idrak kabiliyetleri ve kendileri ve çevreleriyle ilişkileri ile ilgili bilgi düzeyleri o denli cüzidir ki kötü yola düşüp hem kendilerine hem de çevrelerine zarar verirler. Çevrelerindeki hadiseleri okuma biçimleri son derece acayıptır reaktif güçlerin. Reaktif güçler aktif güçleri her zaman için karalamaya ve yok etmeye çalışırlar. Onlar için aktif güçlerin emeli iktidarın parça parça etmektir. Bu konuda haklıdırlar. Aktif güçler iktidarın çözülerek öznelere dağılması ve pek çok daha başka güç merkezinin birbiriyle ilişki içerisinde ama birbirinin farklılığını manipüle etmeksizin sürekli değişim geçirmeyi varoluş biçimi haline getiren bir yapının varlığını sağlamak ve sürdürmek için didinip dururlar. Aktif güçlerin bu emeli elbette ki reaktif güçleri çok kızdıracak ve reaktif güçler kırgınlık ve tedirginlik içerisinde bas bas bağıarak sinirden ne dediklerini bilmez bir hale gelecektir. Kırgınlık, sinir bozukluğu, bunalım, bunlar hep olumsuz reaksiyonlardır. Reaktif güçler aktif güçlerden nefret eder, aktif güçler ise nefretten nefret eder. Reaktif güçler nefret üzerine kurulu bir dünya düşlerken, aktif güçler herhangi bir dünya düşlemek yerine farklı dünyaların dünyamız içerisinde bir arada var olabilmesi ve farklı yaşam biçimlerinin birbirlerini yemek yerine besleyecek şekilde iletişime girmesini arzular. Bu arzu o kadar bir güçlüdür ki aktif güçlerin bazıları içlerinden akan bu enerjiden ötürü zaman zaman zayıf düşer ve hastalanırlar. Ama onların var oluş amacı zaten bu hastalanmalara, acı, keder elem ve ıstıraplara karşı direnmek oluğu için bunun pek bir önemi yoktur onların gözünde. Onlar olumsuz şeyleri olumlu şeylere dönüştürmek için yaşar. Her türlü negatif reaksiyona karşı direnç, umutsuzluğa, iktidarın merkezileşmesine, ölüme, hastalıklara karşı direnç aktif güçlerin yaşam biçimidir. Ak-

tif güçler direnişi bir yaşam biçimi haline getirmiş, çürümeye yüz tutmuş bir dünya düzeninin karşısına yaşama sevincini, ölüme karşı hayatı ve nefrete karşı arzuyu diken, her türlü otoriter ve totaliter dünya görüşüyle son derece hayat dolu biçimlerde dalga geçen, yaşamın oluşum olasılıklarının çoğalmasına yönelik eylem söylemlerle yaşamı kısıtlayan ve kısırlaştıran iktidar akışlarının önüne set çeken birer enerji deposudurlar. Aktif güçler daha güçlü olmalarına rağmen iktidarda olan hep reaktif güçlerdir. Bunun sebebi reaktif güçlerin yaşam olasılıklarını kısıtlayarak, gücü bireylere yaymak yerine tek merkezde toplamasıdır. Birlikten kuvvet doğduğu doğrudur ama aktif güçler militarist bir mentaliteyle birlikler kurup kendileri dışındakilere karşı bir kuvvet doğurmak düşüncesine hiç sıcak bakmazlar. Reaktif güçlerin aksine aktif güçler hep aynı renk ve aynı model elbiselere giyip kendilerinden farklı olanları yok etmek arzusunda değildirler. Aktif güçler toplumun her yönde ve her şekilde sürekli değişim ve gelişiminin dinamolarıdır, reaktif güçler ise bu dinamoların başındaki bela... Acı gerçek işte budur.”

Anlatımızın yazarı, anlatımızın kurban-kahramanının aklındaki düşünceyi işte ancak bu şekilde ifade edebilmiş, yarattığı kurban-kahramana hayran kalmış, aynı zamanda ondan nefret etmekten de kendini alamamıştı. Bu kadarı da olmazdı ki... Anlatının kurban-kahramanı zaten aktif olmaya mahana arayan bir halkı bu denli aktivist bir bakış açısına rahatlıkla yöneltebilecek cesareti de nereden bulmuştu? Bu ne cüretti? Anlatının yazarı kurban-kahramanımızı cezalandırmaya karar vermiştir. Zaten kurban-kahramanımız tam da bu yüzden bir kahraman değil de bir kurban-kahramandır. Kurban-kahramanımız rüyasında uyandığını, yatağından kalktığını, evinin kapısını açtığını görmüştü de “Aman Tanrım inşallah uyanmamışımdır da bu gördüklerim de sadece bir rüyadır” demişti ya, hah işte şimdi sıra neler gördüğünü öğrenmemize geldi. Gördüğü şu idi önünde uzanan ne idüğü belirsiz uzamda:

Theli, Dada ve Agamemnon ortak bir amaç için bir araya gelmiş üç arkadaştır. Bunların üç silahşörlerle ne yakından ne de uzaktan hiç bir bağları yoktur. Hatta hayatlarında üç silahşörleri duymamışlardır bile. Okuma yazmaları da kıttır zaten.

Ulu Bilge Afrodit'in sevgilisidir ve Afrodit öleli beridir de kendisini Marabar Mağaraları'na kapatmıştır. Bunalımlı bir tiptir anlayacağınız.

Üçü, küçük bir çocuk olan Ulu Bilge'ye hayatın anlamını sormaya giderler. Ulu Bilge onlara hayatın anlamının kutsal mabette gizli olduğunu söyler. Bu da demektir ki hayatın anlamını aramak demek kutsal mabedi aramak demektir. Kutsal mabet bulununca hayatın anlamı da bulunmuş olacaktır ama işte kutsal mabet şimdiye kadar bulunamamıştır. Kutsal mabet aslında Ulu Bilge ile Afrodit'in tanıştıkları yerdir. Rüyasında evinin kapısını açınca gördüğü bu teranenin kahramanları olan Theli, Dada ve Agamemnon'u Tanrısal gözlüklerle izlemekte olan kurban-kahramanımız gördüklerini şöyle anlattı bu anlatının yazarına:

“Gelecekte, son çağdan kalma bilgisayar hurdalığı önlerinde derinlemesine yayılıyordu. Yayvan bir derinlik söz konusuydu anlayacağın. Sanırım her şey o dev göktaşı dünyaya düştükten sonra başlamıştı. Yeryüzündeki çoğu doğal hammadde kaynağı yok olmuş ve büyük devletler ırklarını korumak için birbirlerine girmişlerdi. Hâlbuki el ele, kol kola verseler ve tüm insanlık adına ortak bir tavır belirleselerdi bu nükleer savaş çıkmayacaktı. Her neyse, yorumu sen yaparsın artık. Nükleer savaşın ürünleri olan irili ufaklı garip yaratıklar kendilerine mesken edinmişlerdi bilgisayar hurdalığını. Rostodağlarının bu en karanlık bölgesi belli ki bu garip yaratıksılardan soruluyordu.”

Anlatımızın yazarı işte bu noktada kafasını kurcalayan şu soruyu sormak ihtiyacı hisseder kurban-kahramanına: “Acaba Theli, Dada ve Agamemnon böylesine iğrenç bir dünyaya doğduklarına bin pişman üç tip oldukları için mi hayatın anlamını aramaya çıkmışlardı? Sağlıklı bir beyin ne demeye arasındı ki hayatın anlamını? Yaşasındı gitsindi işte...”

Kurban-kahramanın yanıtı açık ve nettir, şöyledir: “Ha! Söylemeyi az kalsın unuttuyordum; bir de dev sinekler vardı. Bu dev sineklerin biteviye uzayıp giden vızıltısı hayata tiksindirici bir anlamsızlık katıyor ve kahramanlarımızı söz konusu arayışa itiyordu. Sineklerin cinsiyetini bilmiyorlardı ama zaten bu sineklerin cinsiyeti kurgu açısından önemsizdi. Önemli olan, cinsiyeti belir-

siz bu dev sineklerin bilgisayar hurdalığında yaşayan ve teknolojik artıklardan üremiş olan garip yaratıksılarla besleniyor olmalarıydı. Fakat sorun şu idi ki, bu dev sinekler her gün aynı yemeği yemekten bıkip usanmışlardı. Bu da demekti ki Theli, Dada ve Agamemnon tehlikede idi.”

Anlatımızın münasebetsiz ve de terbiyesiz yazarı işte tam bu noktada, yani hikâyenin en heyecanlı yerinde kurban-kahramanın sözünü şu sözlerle keser: “Tamam bu kadar yeter. Canım sıkıldı; daha fazla dinlemek istemiyorum seni. Son olarak söylemek istediğin bir şey varsa söyle çünkü birazdan uyandıracağım seni. Canımı sıkmaya başladın; anlatının yazarı benim, ben ne yazarsam o olur. Baskın çıkmaya başladı senin hikâyen benim anlatı üzerinde.”

Anlatımızın bu kıskanç yazarı işte her şeyi böyle altüst eder. Bunun üzerine artık kurbanlığı kesinleşen, neden kurban olduğu da az çok açıklığa kavuşan ve toplumun doğruyu söyleyen bireye hasta gözüyle baktığını çünkü zaten toplumun kendisinin hasta olduğunu bilen kurban-kahramanımız çabuk çabuk şu sözleri söyler: “Zaman denen şey, sonsuz ve çok boyutlu bir döngüden ibarettir. Ulu Bilge hayatın anlamının kutsal mabette olduğunu bilir çünkü o bırakmıştır hayatın anlamını oraya Afrodite öldükten sonra. Ulu Bilge Marabar Mağaraları’ndan çıkamaz çünkü kayalar mağaranın ağzını kapatmış, sadece bir miktar hava girmesine yetecek kadar bir yarık kalmıştır. Kahramanlarımız Ulu Bilge ile bu yarıktan konuşurlar. Onlar dışarıda, Ulu Bilge içeridedir. Ulu Bilge hayatın anlamını kendi isteğiyle bırakmış, onlar ise mecburen aramakta, ama hiç bulamamakta yani ulaşılmazın peşinde koşmaktadırlar. Demek ki bu hikâyeden çıkarılması gereken ders şudur: Hayatın anlamı, hayatın anlamının olmaması ve insanın bu olmayanı araması ve asla bulamaması ve sürekli aramaya devam etmesi yani yaşayıp gitmek zorunda hissetmesidir. Hayatın anlamı bulunursa anlamı kalmayacaktır yaşamının.”

Her neyseydi; kurban kahramanımız aslında balık avlamaya, avladığı balığı pişirip yemeye ve sonra da sıçmaya hiç de niyetli olmayan, hayattan bezmiş ve artık oltasını çeken bir adamdı ve anlatımızın yazarı bu durumdan hiç hoşnut değildi. Bu anlatı böyle

bitemezdi. Anlatımızın yazarının bir an evvel bir şeyler yapması ve kurban-kahramanın çarpıcı akıbetini okuyucuya aktarması gerekiyordu. Okuyucunun sabrı tükenmeye başlamış, okuyucular teker teker dökülmeye başlamıştı anlatıdan. Okuyucu olmazsa anlatı da olmazdı, yazar da. Yazar ne yapıp edip hem durumu hem de kendini kurtarmalıydı. Anlatımızın kurban-kahramanı artık anlatacak rüya müya da görmüyordu üstelik. Uyanmıştı enikonu. Anlatının kötü yazarı uyandırmıştı onu. Balığa bile götürmüştü hatta. İşte oltasını çeken bu adam(kurban-kahramanımız) sanki kendisine bir göktaş gönderilmiş gibi algıladığı (anlıyor musunuz? Gökyüzünden gönderilen işte) o balığı (balık sözcüğünü kullanmak istemediğim gibi, kendimi saltık bir kasıntıyla boğuşurken bulmak da istemiyorum) her nasılsa oltasında görünce birden paniğe kapılıverdi. Dedim ya, balık avlamayı hiç mi hiç istemiyordu. Biliyordu ki göktaş insanın başına hep düşmezdi ama insan her an bir balığa dönüşebilirdi. Kendisini yakaladığını sandı birden işte. Şimdi eve gidecek ve karısının kızartacağı o kocaman balığı sanki kendi kendisini yemiyormuş gibi yiyecekti. Karısı da pek güzeldi hani. Kanımca Tanrı onu yarattığı zaman “hah! Tamam, buldum, işte bu” deyip seri üretime geçmeliydi. Geçeydi keşke; neydi ah o sarı saçlar, mor gözler, pembe alt, yeşil üst dudaklar; rengârenk bir karıydı işte. Karısını bir şeytana benzetmek hoşuna gitti ikiden. Sonra foşur; bir dalga ve sırılsıklam. Nefretten gözleri yandı herifin. Sırılsıklam nefret etmişti. Sandı ki kendisi bir aptal, kendisi en aptal, çevresindeki herkes ondan daha az aptal. Aah! Üzüldü işte. Çaresizlik mimiğini hayatta geçirdi kaş göz vasıtasıyla. Bönleşmişti enikonu. Sırılsıklam, bön bön oturdu orda, zıbardı kaldı hatta. Ne gelen oldu, ne bir giden. Elinde oltası, oltasında balığı, aklında kendi, karısında komşusu orda öyle donakaldı.

Aylar geçti, kışlar geçti. Gitme vakti gelmişti artık. Hiç düşünmeden gitti. Saatse bironikiydi. Yolda bir çocuğa rastladı. O çocuğa yaşını sordu, çocuk ona balığı. Çocuk söyledi: “ikiy-içeyrekgeçe”. O söyledi: “Doğru zamanı bilmiyorum ve bekliyorum.”

Evine vardı en sonunda. Aljinik asitini içti, imipenem/silastatin sodyumunu içti. Karısına ursodeoksikolik asidinin yerini

sordu; karısı ona mesalazin kutusuna bakmasını söyledi. Hayat işte böyle akıp gitti. (Anlıyorsunuz değil mi? Adamın küçük köpeği ölmüştü işte, adam da acısının artması için balığa gönderilmişti bu anlatının yazarı tarafından.) O balık çoktan bok olmuştu. Oniki haberleri ise dev göktaşının dünyaya çarpmasına iki saat ombeş dakika kaldığını halka duyurmakta ve son dualarını etmelerini buyurmaktaydı.

Hava o gün çok karaydı. Çok bulutluydu da ondandı herhalde havanın karalığı. Hâlbuki nesine gerekti insanlığın gayrı yamur?... İnsandık ya... Başımıza bok yağsa yeriye. İnsandık ya... Balığa gittik. Kendi kendimizi yakaladık, pişirdik, yedik, sıçtık. İnsandık ve Afrodit'i katlettik. İnsan bizdik ve Afrodit olsa olsa bir köpek olabilirdi. Nitekim zaten basbayağı bir köpekti de işte. İnsanları bir tanrıça, hatta aşk tanrıçası olduğuna inandıran, aşk tanrıçası taklidi yapan, mutlu ve insanlarla alay edermişçesine uyuz uyuz ortalıkta dolanan bir köpekti Afrodit.

Yok ama, öyle olmuyor işte. Peki ne oluyor? İnsanların soğuk terler döktüğü kara bir kış gününde ölüm geliyor ve seke seke, yüzünde tebessüm, koşar adım yürüyen bir küçük köpeğin kapısını çalıyor... Köpek "kim o?" bile diyemiyor; "hav" diyor. Anlatının yazarı hiç üşenmeden oturup yazıyor bu üzücü hadiseyi, ben de anlatıyorum size. Anlatı bitmek bilmiyor. Anlaşılan anlatının yazarı anlatıyı bitirmekte zorlanıyor. Benim durumum ise muamma; ne de olsa o yazdıkça varım; ona bağımlıyım. Ben anlatmaktan yoruldum, siz okumaktan yorulduunuz, yazar yazmaktan yorulmadı. Belli ki yazarımız ne ezan ne çan sesleri, ne savaş çığırtkanlıkları ne de cenaze marşları, sadece Afrodit'in sesini duymak istiyor artık ve işin kötüsü duyana kadar da yazacak gibi görünüyor. Galiba en iyisi bu anlatıyı bitirmesi için yazara Beckett'in "Godot'yu Beklerken" oyununun en can alıcı noktasından bir konuşma parçası sunmak. Zavallı kör Pozzo'nun sözleri belki anlatıyı bitirmesine yardımcı olur yazarın, bizim de başımız göğe erer, daha rahat gevşeriz. Pozzo bizim adımıza anlatının yazarına şöyle desin mesela:

"Lanetlenmiş zaman hikâyenle bize eziyet etmekten bıkmadın mı daha? İğrenç bir şey bu! Ne zaman! Ne zaman! Bir

Beni Bu Dışarıdan Çıkarın!

gün; bu yetmiyor mu size; bir gün dilsiz oldu, ben bir gün kör oldum, bir gün sağır olacağız, bir gün doğmuştuk, bir gün öleceğiz. Aynı gün, aynı anda; bu yetmiyor mu size? Bize mezarın yanı başında bir yaşam verirler, ı ışık bir an için parıldar ve sonra tekrar gecedir.”

Afrodit'ten tüm insanlık adına özür dilerim.

İmza: Yazar.

Düşünen Adam Mikelanjelo'nun Siyah-Beyaz Kâbusları ve Daha Başka Olağanüstü Olaylar

Hasta ruhlu bir insan olan Mikelanjelo'nun yola devam edebilmesi için öncelikle yerden kalkması gerekecekti. Günlerin, ayların ve yılların rengi vardı onun için... Ama doğada olmayan renkleri bunlar. O yüzden de bir tek o biliyordu o renkleri ve tabiatı ile bir tek o doğaya katabilecekti o renkleri. Mesela kırmızı-pembe arası bir renkti 1980'lerin rengi.

Uzun zamandan beridir kırmızı kedili bir evin damında yatmakta olan Mikelanjelo damdan düşerken şu sözleri haykırmıştı: "Düşmekte ve kedileri üzmemekteyim."

Yere düştükten hemen sonra Mikelanjelo'nun yolu yol değildi; ama şimdilik bunu ne biz biliyorduk, ne de o.

Okurlar olarak şimdi siz soracaksınız tabii haklı olarak, "Peki Mikelanjelo'nun yolu ne idi, yol değil ise idi?"

Mikelanjelo'nun yolu yere paralel bir yatak, yürüyüşü ise yatmaktı sevgili sanatseverler.

Rüyasından düşerken uyanan Mikelanjelo beynindeki imge gölünde boğulmaktan bıkişında buldu teselliği. Düşlerindeki düşüşler, beyninin köşelerindeki gülüşler ve kedilerinin kaynak teşkil ettiği ötüşler olmayacaktı artık. O bir ölüydü; beyni yerde

patlamış, imgelerle sıvanmış...

Ertesi gün gazetelerde bir soru: "Mikelanjelo yerden kalkıp yoluna devam edebilecek mi?"

Etse ne yazardı, etmese ne? Onun yazgısını yazsa yazsa ancak benim gibi sersem bir yazar yazardı. Buna da şükretsindi ama... Ne de olsa onun yatak zincirlerinden kurtuluşu, yaratıcılığı keşfetme yolunda geriye doğru atılmış önemli bir adımdı. Zincirlerle yatağına bağlanan ve yıllarca özgürlüğüne kavuşacağı günü bekleyen bu adamın düşleriydi yaratıcılığına kaynak teşkil eden tek şeyi. Ölmüştü işte artık ve düş dünyası gerçek dünyası olmuştu. Gerçek dünya ise onun için bir düş dünyasıydı gayrı. Gelmişti belli ki hayata dönmesinin vakti. Hiç yoktan iyiydi bu elbette ki... Onu korku içinde bırakıyordu artık rüyaları. Hayattayken gerçek dünyadan korktuğu için saklandığı düş aleminin yerini gerçek alem almıştı gayrı...

Nereye kaçacaktı? Gerçeklerden nasıl kaçacaktı? Resim yapmaya başladı.

Kişiliğiyle, hapsoldüğü düş alemindeki dünyaya, gerçeğin de düşün de eşiğine sığındı resimlerinde. Ne bir tarafa geçebiliyordu, ne de ötekine... Onun için günlerin, ayların ve yılların rengi vardı ama o renkler doğada yoktu. Mikelanjelo işte bu yüzden öldü... Yeniden doğmak, doğal olmak için öldü... Tanrıdan bir varoluş biçimi olarak deliliğe naklini istedi... Tanrı bunu şiddetle reddetti. Mikelanjelo taşkınlık yaptı... Tanrı onu taşkınlıkları yüzünden dokuz ay hayatın eşiğinde tuttuktan sonra salıverdi...

Dünyaya kafa üstü düştü Mikelanjelo... Hasta ruhlu bir insan olan Mikelanjelo'nun yola devam edebilmesi için öncelikle yerden kalkması gerekecekti... Çizdikleri güzel resimlerdi... Mutsuzluğa sunulmuş güzel bir gülün gülüşüydü Mikelanjelo... Hayata kafa üstü çakılmış bir düştü... Resim yapmaya başladı... Hayatın rengi vardı O'nun için... O'nun renkleri doğada olmayan renkleri... Çizdikleri işte bu yüzden güzel resimlerdi... Yerden kalkması gerekecekti...

HÜCRE 18

Ekmek-arası Döner ŞİİR SALATA

Halkın bu olayda bir suçu yoktu. Adam kendini apartmanın penceresinden aşağıya attı. Dadı kılığındaki bir adam da intiharla yangını karıştırıp itfaiyeyi aradı. Bu şehirde itfaiyenin görevi intihar, yangın ve deprem söndürmektir. Kadın ağlamaya başladı. Adam yere yapışmıştı. Kadın üzüntüsünden “yiğidim aslanım burada yatmakta” şarkısını söylemeye başladı. Polisin müdahalesi enteresandı. HEPBERABER HABERLERİ izledik. “Kalk kardeşim buraya yapışmak yasak.” Bunu söyleyen elektronik ev eşyaları satan bir mağazanın güvenlik görevlisi, bunun söylendiği kişi ise çama yapışmış bir halde vitrinlerdeki televizyonlara bakan, neredeyse bir sokak sineğinden farkı kalmamış evsiz bir kişiydi. Ve bu olay hikâyemizin geçtiği evin yanındaki caddede zuhur etmişti.

Uzunca bir süredir yasta olan kadının küçük oğlu sapıklaştıkça sapıklaşmaktaydı. Enstest aşkın böylesi görülmemiştir. Freud bunu görse intihara sıcak bakardı kanımca. Kadın mezarlığa her gittiğinde, yaşının ilerlemiş oluşuna karşın, kardeş ablasına cinsi münasebet tekliflerinde bulunurdu. Kadınsa mezarlık bekçisinin tecavüzlerine maruz kalır. Onların hayatları öylece akadursun biz modernizmin kölesi olmaya devam edelim. Kendimizi ne idüğü belirsiz şeffaflıklara hapsedelim. Zirvelerde nasıl daha iyi yenilebiliriz planları yapıp, yapıp imzalsın plan ve programlar,

biz hikâyemizin sonunu nasıl getireceğimizi düşünelim. Öznel yanılsamanın doruklarında gezinen zavallı ablacık kendine bir bilgisayar almaya karar verir. Küçükkardeş odasında otuzbir çeker. Şeker şeker üstüne yer. Empoze edilen evrensel kültürün aslında batı kültürünün kötü bir kopyasının kopyası olduğunu anlamakta geciken anne uğradığı tecavüzün yüzüne yansıttığı tebensümle evine döner. Karşı karşıya bulunduğumuz durum şudur: Kız internette beleş fuhuş pazarı arıyor, oğlanın süperego enkaz altında(kurtarma çalışmaları dünyanın en uzak yerinde), ana durumdan şikâyetçi değil. Mezarlık bekçisi ise mezar kazmakla meşgul. Ölü istiyor; daha çok ölü. Ölüye aç bir tip. Çocukluğundan beri mezarlık bekçisi olup dul kadınların ırzına geçmeyi hayal ederdi. Hem o zamanlar şimdiki gibi internet falan da yoktu. Öykülere mezarlık bekçisi kılığında sızmayı hayal ederdi hep; sanal alem nityetine...

“Çöpün yanında dururum, kuşlar gelir saçlarıma konar, korkulacak bir tip olmadığımı anlarım.” Bu şarkıyı çok seven mezarlık bekçisi maaşına zam istemeyi kafasına takar. Hayat zordur ama birisinin bu hayatı yaşaması gerekir. Yoksa yazacak bir şey olmaz.

Şimdi aslında mesele gayet basit; insan beyni derindir, bir sahne hatta bir ekran gibidir. Beyin kanasa bile acımaz. Beynin asıl fonksiyonunun ne olduğu henüz bilinmemektedir. Zaten kimse de bunu önemsememekte, “Beynin asıl fonksiyonu nedir?” sorusunu sormayı aklına bile getirmemektedir. Beyindekiler dille aktarılmaya çalışılmaktadır. Hâlbuki bu imkânsızdır; beynin, düşününüz, bir dili... Beynin dili olsaydı çok şey söyleyebilirdi, ama yoktur. Durum kısaca dilin beyni yönetmesi durumudur; daha doğrusu onun kafese tıkıcısı, gardiyanı.

Kasapla cerrah arasındaki, teknik konulardan doğan bir tartışmadan farksızdır iktidarla dil ile beyin arasındaki ilişki. Beyin ile dil arasındaki ilişkinin iç dinamiklerini tartışmak benim asıl işim olsa bile öykümüz ne yazık ki bu konuda değil. Meseleyi irdelemesi gerekenler mastürbasyondan beyinlerinin turşusunu kurarlar. Küçük kardeşi hatırlarız. Assınısı trafik kazasında ölür. Hikâyenin bundan sonrasında ona yer yoktur. Abla “internet beleş şairlik okulu”na kayıt olur. Şair olmak ve şiire yeni bir boyut

katmak heveslisidir. Amacına çok geçmeden ulaşacaktır; ne de olsa kadın oluşunun tadını çıkarmakta ve avantajlardan avantaj beğenmektedir, Elle dergisini okur. Yazdığı şiirlerden bir adedi aşağıya alınmıştır, şöyledir:

*Ölüm kanatlarını her çırpıtığında
Benim
Kanatlarım dökülür
Her nasılsa
Evrenin her çırpınışında
Benim
Bilincim kasılır
Yanar cayırcayırtanıkssız
Bir otopsiye maruz
Kalır
Aşkımcı. Aşkıncı
Kara sulara doğrar boyuna
Kalbimin fıskırttığı
Gülleri üffler
Ağzına
İnsan yaratısı bir esintinin
Kurban-kahramanları yerle
Bir olmuş
Şu gökyüzü ne ki?!
Etten dağlarda yosunlar
Biter
Her şey. Sonra
Sonrasız gibilikler
Bir de bakarım ki
Başlatır başka bir şey
Benim ölüm kanatlarını her çırpıtığında
Bir rüzgâr
Körükler alevini otopsimin
bu söz;
Aşk sevginin şiddetinden değil ki,
Karşılaşmadan önceki yalnızlığın büyüklüğünden.*

Görüldüğü gibi sanal alem ablamızın ufkunu gereğinden fazla genişletmiştir.

“Niye durup konuşuyorsun ki dönerciyle?”

“Öyle deme, adam sana bir laf eder, ufkun genişler. Yaşıyor adam.”

Sarı yalan imparatorluğunda işler kötüdür. Bu, halkı ilgilendirmeyendir. Zere yedi kereye değin sevmek hakkı mahfuzdur. Yolculuk sevgi korkudan özgürleşince mümkün olacaktır. Karşımızdakine vereceğimiz korkusuzca sevmek hakkı teselli edici ve gereklidir. Bekleyişimizin bitimsizliği, değersizliği ve hissizliği doğurur. Bekleyişin yüklendiği bu anlamlar karmaşası olmayan anlamın var olduğunu sanarak gerçeği aramaya çalışmamızdandır. Zangır zangır titreyen benliklerimiz zar zor seyre dalmışlardır olup biteni. Halkın bununla elbette ki alâkası yoktur sevgili okur!

Küçükkardeş politikacı olur. Aradan yıllar geçtiği okura bu vesileyle bildirilmiştir. Leyla adlı bir kızla sorunlu bir evliliği vardır. Çarpık bir ilişkidir bu, çünkü Leyla Mecnun’un sevgilisidir. Mecnun Leyla’yı dağları delemek kadar sevmekte ve/fakat dağları delememektedir. Sevgisi gücünün yettiğinden fazladır. Demek ki o değildir Leyla’yı sevmesi gereken kişi. Yazar da zaten bu yüzden hikâyesine sokmamıştır onu. Kaale alınacak bir tip değildir Mecnun yazara göre. Okurun düşünceleri işte bu noktada devreye girer. Olaylar yazarın kontrolünden çıkmış, okurun kontrolüne girmiştir. Bundan sonra okur ne isterse o olacaktır.

Şu şu tarihte, neredeyse işte fi tarihinde gazetemize gönderdiğiniz yazıyı okuduk. Ne yazık ki yazdığınız bu yazının ipe sapa gelmez yanları mevcut. Üzüntüyle belirtmek isterim ki sizin gibi insanlar yazar oldukça bu memleket adam olmaz. Siz sapık bir hainsiniz. Toplumun değerlerine ve okura saygınız yoktur. Allah sizin belanızı versin.

*Saygılarımla,
Bir Dost.*

Bir dostun yazmış olduğu bu tehditkâr mektup çok geçmeden yazarı rencide eder. Okur bile çok kızmıştır buna ve

yazısının kontrolünü yazara geri vermeye razı olur. Okur ne bilsindir ki bu mektubu yazarın kendisi yazmıştır. Okur yazma eyleminin iç dinamiklerinden bihaber olduğundan mıdır nedir bilinmez, yazıya dıştan müdahale olduğu yanılsamasıyla yazara acır. Yazar çöpün yanındadır.

Reytinglerdeki travma kayışının kopması hava yastığının görevini yapmasını imkânsız kılar. Serpintilerin yarattığı esintiler katkı payı niteliğine bürünür, ve sebep yokken resmiyeti geçerli kılar. Tecelli edilen durum değerlendirmesi ise kurumsuzlaşmayı ve kuramsızlaşmayı faize yatırır; onu gerekli ve imkânsız kılar. Yapılası tek şey durum analizidir. Elde edilen sonucun halka dağıtılması gerekmez.

Abla artık ünlü bir şairdir. Şiirini pek çok kişi okumuştur. Küçükkardeş kıskançlığından çatlar. Siyasi yaşamı böylece sona erer. Bu durum mezarlık bekçisini çok sevindirir. Leyla bir önceki öykü yaşamı boyunca hayatına giren tek erkek Mecnun olduğu için öleni Mecnun zanneder. Her gece mezarlığa gidip şarap içer; asıl amacı Adem'i kıskandırıp çatlatmak ve Havva'yı elde etmektir. Böylece erkekegemen düzen yıkılacak ve yerine kadınegemen düzen kurulacaktır. Leyla dünyanın kurtuluşunun bu emelinin gerçekleşmesine bağlı olduğunu sanmakta ve mezarlık bekçisinin şiddet içeren tecavüzlerine maruz kalmakta. Biliyorsunuz zavallı, iyi adam Adem Havva'nın ona sunduğu elmayı yiyecek diye güzelim cenneti bırakıp dünyamıza düşmüştü. Ee ne de olsa fazla cennet can sıkır!

Abla, "internet beleş şairlik okulunun vasıfsız işçisi" konumuna yükseldi. Annesi onun ile gurur duyar. Gurur yedi ölümcül günahtan biri olduğu için anne çarpılır ve mutasyona uğrar; artık utanç duymaktadır. Çarpık çarpık yatağından kalkar ve aynaya bakar. O artık bir erkektir. Gider mezarlık bekçisini Leyla ile sevişirken yakalar. İkisini de kesip yoğurda batırarak yer. Bunu duyan Havva frijit olur. Adem çaresiz olduğunu düşünmez. Gelir öykümüze damat olarak katılır. Yazar karakter kıtlığı çekmektedir. -"Umutsuz bir aşkın öyküsü: Mustafa Kemal ve Miti Kovaçeva. Sanırım okunması gereken bir kitap."

"Ama neden?"

-Sanırım durumu çok iyi analiz etmesi ve özetlemesi açısından.

İnsanımıza tavsiye olunur.

Yapılmaktan şiddetle kaçınılması gereken bir başka şey de yağmurda dışarı çıkmamak ve düşünmekten boşanıp şiddetle kavuşmaktır. Birbirini doğuranlar diyarının bahtiyar kralıdır şiddet ve karısı şehvet bir kaltak. Sorunlu bir evliliğin sakat çocuklarıdır geride kalanlar.

Oğlumuz Adem ile kızımız Anne'nin düğün törenlerine tüm okurlarımız davetlidir.

Yer: Domotel

Saat: 6

Telge-mail: cen.net@dom.com

Kötü bir ilk gece tecrübesinden sonra boşanırlar. Anne artık erkektir ya, heteroseksüel bir toplumda böyle bir evliliğe yer yoktur. Derken Beyin ameliyatlarındaki devrim insanların mutluluğu için uygulamaya konur. Pratikte umulduğunun çok ötesinde iyi sonuçlar veren bu beyin ameliyatları hikâyenin akışını değiştirmekle kalmaz, ayrıca ablanın şiirlerini de olumsuz yönde etkiler. Örneğin Abla artık şu şekilde şiirler yazmaktadır:

Bir köprüde karşılaştık sanki,

iki inatçı keçi.

Çökecekmiş gibiydi

durdu

Nehir akmaz oldu

Dondu damarlarımızdaki çiçekler

Kurudu sonra

Bir iklim esti

Baktım

Süklüm püklüm bir seviş

Yazmak istiyorum,

Beynim bir garip,

Yazamıyorum;

Kanıyor.

Yetersizlik ve değersizlik hisleri genelde yersiz değildir. Bu başkaldırının sebebi farkındalık düzeyindeki kopmadır. Uçu-

rum dipsiz olsa bile dipsizliğinin bir dibi var olasıdır. Özneye yöneltilen suçlamalarla halkın uzaktan yakından en ufak bir bağı yoktur.

“Beynimin köşede kalmış bir parçasını kesseler de yemek diye kedilere verseler...” diye garip garip düşünürken Anne, kızının gizlice beyin ameliyatına yattığından habersiz. Bu beyin ameliyatları insanları rahatlatıp sürekli bir şuur sal zevk deryasında kelebek stil yüzmelerini sağlıyor. Genetikçilerle beyin cerrahları arasındaki savaşın bir neticesi olarak ortaya çıkar.

Beklentiler ve durum tespiti:

İnsanlar sizi davranışlarınıza bakarak değerlendirmez. Aklınızdan nelerin geçmediğini, neler hissetmediğinizi, davranışlarınıza bakmaksızın anlayamazlar. Davranışlarınızın, diğer insanları benzer davranışlara yönlendirmesi imkânsızdır. Göle atılmayan bir çakıl taşı nasıl ki birbirine ulandıkça büyüyen dalgalar ve her dalganın bir öncekinden daha büyük olduğu dalgalı durumu yaratamazsa, işte öyle. İnsan göle atılmayan bir çakıl taşıdır.

Özet: Davranışlarınızı Yönetememek

Diğer insanlarla iyi ilişkiler kurmak istemiyorsanız kendinizi denetim altına almamalısınız. Diğer insanlara nasıl davranacağınızı seçmek imkânsız olduğundan, onlara bakış tarzınızı da siz belirleyemezsiniz. İnsanlara karşı davranışlarınızın, onların size karşı davranışlarıyla alakası yoktur. Bu ikisi birbirinden bağımsızdır. Zaten kişilik diye bir şey de yoktur.

Eğer...

*İnsanların ne kendilerini, ne de başkalarını değerlendirmekten aciz olduğunun farkındaysanız,

*Bakış tarzınız üzerinde kafa yormayıp, yapılabilecek hiç bir şey olmadığına karar verdiyseniz,

*“Ben kötüyüm – onlar daha da kötü” veya “onlar kötü – ben daha kötü olmalıyım” tavrını benimsemek için sürekli çaba gösteriyorsanız,

Davranışın bir anlam ifade etmediğinin farkındaysanız,

Diğer insanlarla çalışmamayı daha kolay ama daha verimli buluyorsanız,

...gelişme gösteriyorsunuz demektir.

İşte bütün bunların bilincinde olan Abla ameliyattan sonra banyoyu hazırlayıp, yatıştırıcı bir müzik koyup, banyonun çevresine mumlar yakıp, suya kokular döker. Sonra banyoya girip mum ışığında gevşer. Gevşek gevşek ve beyninin bir kısmı alınmış olarak şiir yazmak eylemini artık anlamsız bulmaktadır. Kendini yağan yağmurun sesine bırakır.

Anne kızının bu durumundan duyduğu memnuniyeti şu sözlerle dile getirir:--Hayal kurmak, kendinizi ifade edemediğiniz durumlarda başvurulmuş bir kaçıştır. Düşler, sizi gündelik hayattan alır, gerçekleşmesini arzu ettiğiniz bir fantezi dünyasına götürmez. Düşlerinizi bastırmak ya da günün birinde bunları gerçekleştirecek olanak ve zamanı bulmayı umarak oturup beklemek yerine, bu düşlerin gerçekleşmesi yolunda çaba sarf etmek boşunadır. Gelin siz de aramıza katılın. Mutluluk duygusunu siz de tadın;

LOBOTOMİ:...

DÜŞLERİNİZİ GERÇEĞE DÖNÜŞTÜRÜR.

Dönüştürür...mezarlık bekçisinin akibetinde bir sakatlık var sanki. Neyse geri dönmek imkânsız olduğuna göre sakat kalacak. Aslında meselenin özü de bu; dönüşüm...

Mutlu günler Anne'yi ve Apla'yı bekliyordur.

Anne: "Salata hazır çocuklar!"

Çocuk: "Masal bitti mi baba?"

Baba: "Bitti yavrucuğum, masal bitti. Haydi, şimdi gelin hep beraber annenizin hazırladığı salatayı yiyelim."

Çocuk: "Ben salata yemek istemiyorum."

Anne: "Salatanı bitir. Ablan senin gibi mi yapıyor bak?!"

Abla: "Bitti. Salatam bitti".

Adam, yani baba, sandalyesinden kalkar ve gider kendini apartmanın penceresinden aşağıya atar. Bir anlığına kendi yaşamından iğrenmiştir.

"Peki, gerçekten de halkın tüm bu olaylarda hiç bir suçu yok muydu?"

"Yoktu. Döner iyi mi?"

"Döner iyi de, ekmek sert. Salatası da bayat."

"Oh be, ne hayat!"

Afrodit'in Mesarya Düşü

Olayın rastlantısallığıyla zorunluluğunun birleştiği yerde beliren yeşil entarili kadın eşeğini bağladığı kazığı bu kara mezranın orta yerindeki ahırımı kulübenin önüne dikene minnettarlığını söz konusu kazığı hafif hafif okşayarak göze getirdi. Şükranın yazınsal uzamdan görsel düzleme aktarılmasıydı bu.

Beynini mosmor damarlar kaplamış yaşlı adam bu sırada farelerin beynini kemirmesi için dua ediyordu. Kime dua ettiğini kendisi de bilmiyordu aslında. Ama etmek zorunda hissediyordu kendini ve nitekim ediyordu da işte. Yeşil entarili kadın bu yaşlı adamın, ki oldukça bilgili bir şahsiyet olduğunu duymuştu, derdine derman bulabileceği düşüncesiyle geldiği bu ne idüğü belirsiz uzama eli boş gelmemişti tabii. O düşlerinin peşindeydi. Özenle pişirdiği geyik soteyi beğeneceğini umuyordu yeşilli yaşlının. Barakaya şöyle bir baktı kadın. "Burada nasıl yaşar ki bir insan?!" diye düşündü. Ama yaşıyordu işte. Ne zaman vardı sanki bu uzamda, ne de bu zamanda bir uzam. Göz alabildiğine uzayıp giden bir düzlük, biteviye uzayan bir yalnızlık ve derinlemesine kararan kapkara bir yazgının somut haliydi sanki bu nahoş manzara. Üç çıkıntı vardı; bunlardan biri kazık, diğeri baraka, üçüncüsü de güçlkle seçilebilen, neredeyse belirsiz kara kayalıklardı. Yeşilli kadın kara kayalıkları tam da son anda barakaya girerken fark etmişti;

kurumuş bir gölün yatağının ucunda. Kapıyı çalmasıyla kadının, açılması bir oldu kapının. İçerisini gördüğünde kadın, içi anlık ve salakça bir sevinçle doldu. Şimdilik her şey öyle sırasıyla, kendiliğinden geliyordu. Ani bir şuursal , ya da seri bir ruhsal patlama yaşamazdı inşallah kadın. Macerayı, sürprizleri pek sevmezdi. Neyi bilmesi gerektiğini de bilemiyordu. Pek bir şey bildiği de yoktu zaten bu yüzden. Bildiklerini neden bildiği ise yıkıcı bir muammaydı kendisi için. Bizim içinse sorun yoktu. Bize neydi ki ondan? Biz kimdik ki?

“Hoşgeldin. Ben de seni bekliyordum, yani beklerken seni düşünüyordum. İnsan beklerken neyi düşünüyorsa oymuş aslında beklediği” dedi yaşlı. Kadın şaşkın şaşkın sağa baktı, sola da baktı ama sola bakarken şaşkın değildi. Bir şey göremedi. Yani aslında çok şey gördü de görmek istediğini göremedi. Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi sesin kaynağını arıyordu o; yaşlıyı görmek istiyordu işte. Yaşlıyı göremedi. Sonra arkasına bakmayı ihmal ettiğini anımsadı ama akabinde anımsadığı bir başka şey de arkasında bir şey olmadığı, sadece kapı olduğuydu; içeriye girdiği ve sonra, ama çok sonra belki de dışarıya çıkacağı kapı. Önündeyse hikâyemizin olası anlamları açısından (bu anlamlı bir hikâyedir) gerekli ve önemli olup olmadığı akıp giden zaman ve yitip giden uzam içerisinde, veya bu ikisini birleştirmek gerekirse birbirlerini boğan anlar ve mekânlar karmaşasında anlamlandırılabilir ve onu anlamlandırmayı başarabilen tanıklarının, eğer yazara göre doğru anlamlandırabilmişlerse, ufkunu genişletecek bir kuyu vardı. Kuyunun ağzı taştandı. İçinden dışına, yerden tavana, veya daha şiirsel olmak gerekirse yeraltından gökyüzüne doğru bir hortum yükseliyordu, su lastiği idi bu. Yeşilli su lastiğini, ki bununla sadece su değil zevk için herhangi bir sıvı fışkırtılabilirdi, izledi ve soluğu kesildikten sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Gülerken bir yandan da “hoşbulduk” demeye çalışıyordu. Hiç de alışık olmadığı bir durum söz konusuydu kadının, o yüzden gülüyordu. Yoksa gülmeyi sevdiğinden falan değil.

“Hareket halinde olmayı pek severim” dedi adam. “Bu raylar sayesinde odanın içinde özgürce hareket edebiliyorum, hem de yatağımdan çıkmama gerek

kalmadan.”

Kadın gülmeyi kesmişti. Rızası dışında olmuştu bu ve rızası dışında olacak son şey de değildi. Yaşlı adamın ciddiyeti karşısında gülmek imkânsızdı. Yaşlı devam etti: “Yere paralel olmaktan bıkalı çok oldu. Bunu yapmaya mecburdum. Genelde şu duvara çekerim yatağımı, yani yere paralel olmak benim için dayanılmaz olduğunda demek istiyorum. Dikey dikey, öyle, bu yatakta, o duvarda geçmişime mihlanmış kaldığım olur bazen günlerce. Geleceği beklerim ama gelecek asla gelmez, ben yaşadıkça ilerliyor çünkü zaman, benimle aynı hızda ve bana paralel. Beni yaşama bağlayan tek şey odamın dört bir yanına döşediğim bu raylar. Yani işte döşedim teknolojiyi kesiyorum ahkâmı senin anlayacağın. Ha bir de şu kuyu tabii. Ona bakmayı seviyorum. Beni duyuyor musun?”

Kadının şaşkınlığı artmıştı. Hatta dünyanın en şaşkın insanı o anda o idi herhalde. Söyledi: “Ama ben sizin kör olduğunuzu sanıyordum!?”

“Evet kördüm. Kör olmaya da devam ediyorum. Durumumda bir değişme yok. Yürümeyi unutalı yıllar oldu. İyi ki döşemişim bu rayları zamanında.” “Size bakmakta zorlanıyorum.”

“Konuşurken bana bakmak zorunda değilsin. Nasıl olsa körüm. Neyse, konumuz bu değildi. Ne diyordum? Ha, şu kuyu. Ona bakıp kendimi görüyorum derinlerde bir yerlerde.”

“Görmek mi?”

“Evet ya görmek. Küçük bir çocukken.Çıglıklarımı hatırlıyorum. Hatırlamak istemiyorum, hatırlayacağım. Dostlarıma kandım. Köyümüzün yanında bir göl vardı. Daha doğrusu köyümüz gölün yanındaydı. O göl orda olduğu için vardı köyümüz. İnsanları sevmezdi insanımız.”

Yeşil entarili kadın artık dayanamıyordu yere dikey olmaya, bu baraknın içinde yer çekimi dışarıdakinden daha çoktu sanki; yorulmuştu. Oturacak bir yer aradı, yoktu. Gitti bir köşeye oturup sırtını duvara vermeye, verdi de. Adam kızmıştı: “Ne demeye dolanıp duruyorsun ki ortalıkta. Dinlemeyeceksen siktir git. Beni de kaderim ve kederimle baş başa bırak, kuyumla da, kendimle de. Hem sen neden geldin ki buraya? İşin gücün yok mu senin?”

Kadın şöyle düşündü: “Neden geldim buraya dersin? Ne çan sesi, ne ezan, ne rap rap, ne de yalan; kendi sesim için geldim ben. Senden geldim; seni geçtim de geldim. Sen giderken ben. kaçtım. Dipsiz bir kuyunun dipsizliğinin dibindeydi sesim. Neydi o şiir? Bir şiir vardı. Tagore; hah Tagore yazmıştı. Unuttum şimdi şiirin adını:

Kaldırmış gemiyi cadı fırtına, bağılıyor

‘Ver! Ver! Ver!’

Deniz köpük kesilmiş, gürlüyor, milyonlarca kollarıyla havada,

‘Ver! Ver! Ver!’

Gecikmeye öfkeli, köpüren, ısıkları çalan

Mavi ölüm hiddetten kireç kesilmiş bir yüz,

Ufacık tekne dayanamaz bu zorlu güce,

Patladı patlayacak demirden bağı!

Gökle deniz bir olmuş, tutmuşlar bu minik oyuncağı

Amaçları eğlenmek!

Dünya güzeldir, ölmek istemiyorum ben.

Sonra gidip doğanın sınırsız tutsaklığında özgürlüğün tadını çıkarmak istediğinden bahsediyordu Tagore. Düşünsene; hapsetmek kendini sınırsız bir tutsaklığa, özgürlük için. İşte bunu yaptım ben. Tagore’un yapamadığını belki. Ama doğa, doğam ölü. Ölü doğan bir hayvan gibiyim şimdi; leş kargalarından kaçmam gerek. Neye yarar saklanmak?” Kadın şunu söyledi: “Sizi sevmeye, yalnızlığınızı paylaşmaya geldim.” Neden yalan söylediğini kendisi de bilmiyordu. Yani kendi kendisine söyleyebildiklerini neden

acaba bu zavallı yaşlıya söylemekten acızdı?

“Yalan söylüyorsun. Hem sonra sevilme istemiyorum ben. Sevildim sevilleceğim kadar. Nefret de edildim, sevdim de seveceğim kadar. Neden buradayım sanıyorsun? Yalnızlığımı paylaşmak istemediğim için. Zaten paylaşmıyor mu insanlık evrendeki yalnızlığını? Hep yalnızdı insanlık bu koca evrende ve hep paylaştı yalnızlığını farkında olmaksızın onu paylaştığının. Ve paylaşacak da ta ki başka canlılar düşsün evrenin damından. O zaman farkına varacak neyi paylaştığının; artık paylaşacak bir şey kalmadığında işte; ne yalnızlık, ne de beraberlik. Dünya dışından bir tehdit gelsin de bak gör o zaman birbirini yer mi insanlar, insanın en büyük düşmanı olur mu insan!..

Özgürlüğe hapsettim ben kendimi. Dışarıda uçuşan leş kargalarını görmedin mi? Beni bekliyorlar. Dışarı çıktığım anda işim bitik. Onlardan kaçamazsın. Tekil özgürlüğüne saklanmak zorundasın.”

“Size geyik sote getirdim. Yer misiniz geyik sote?”

Adam yumuşadı. Yüzünde saklamaya çalıştığı bir tebessüm bile belirdi. Beynini saran, emercesine kaplayan o mosmor damarlar çekildi sanki. Farelerden nefret etti. Artık bir peynir olmasını istemiyordu beyninin.

“Hımm” dedi, “demek geyik sote ha?! Geyik soteyi pek severim. Şöyle ağız tadıyla bir geyik sote yemeyeli de uzun zaman olmuştu. Annem çok güzel geyik sote yapardı. Madem getirmişsin yiyelim bari.”

Yeşilli kadın hemen ayağa kalktı. İkinci bir salakça sevinç dalgası okşuyordu içini. Sonra bir gürültüdür koptu; kurduğu dâhiyane mekanizma sayesinde raylar üzerinde sürüyerek yere, kuyunun yanına getirdi adam yatağını. Birlikte yediler ölü geyiği. Yerken hiç konuşmadılar. Konuşsaydılar ölüye saygısızlık etmiş olurdular. Etmediler, olmadı. Yaşlı adam her yemekten sonra yaptığı gibi, az önce sözüne ettiği duvara çekti yatağını. Kadın buna çok sevindi. Artık tavana bakması gerekmiyordu. Karşı duvara dayadı o

da sırtını. Adam geçirdi, kadın “afiyet olsun” dedi. Adam hortumu ağzına dayadı, su içti. Tekrar geçirdi. Kadın bu kez afiyet olsun demedi; adamın abarttığını düşündü, bir şey demedi ama. “Artık gidebilirsin,” uzunca bir sessizlikten sonra adamın söylediği idi. Kadının bunun üzerine söylediği ise şuydu: “Ben hep sarı saçlarıma konmasının bekledim bir kanaryanın. Kimse görmesin, kimse bilmesin istedim bunu. Bir tek ben bileyim istedim görmeden konuştuğunu kanaryanın sarı saçıma; güzelim sarıçiçeklere konmayı arılar bile reddediyor oysa.”

“Nedenin bedeli sonuçtur. Akşamları o güzelim gölden çıkan bir güneş görürdüm hep. Bazen çıkmazdı ama, o zamanlar da işte o gölden çıkmasını beklerdim o güneşin. Her nasılsa karanlığı aydınlatmayan bir güneşti. Kederliydi de sanki. Arkadaşlarıma anlattığımda gördüklerimi, alay ederlerdi benimle. Olası bir imkânsızlık olduğunu bunun ve işte bu yüzden de olabilir olduğunu anlamazlardı. O kadar kötü ve saçma şey oluyordu dünyada, ama onlar alışmışlardı bu kötü saçmalıklara. Bunlar garip gelmiyordu onlara da benim bu güzel saçmalığımla dalga geçiyorlardı. Saçma bir güzellik bile saçmaydı onlar için, bırak mantıklı bir güzelliği. Bense gerçek mantığın saçmalıkta gizli olduğunu düşünüyordum mevcut mantığın bizi getirdiği noktayı gördükçe. Gölden çıkan güneşimle mutluydum ben ve geceleri köyümüzün kuyusun-daki ayın yansımasıyla. “Çok mu seviyorsun o kuyuya bakmayı, aya dalıp gitmeyi?” diye sorardı anam. Arkadaşlarım bununla da alay ederdi ve bir gün çılgılık çılgılığa kendi içime düştüm. Gitgide yaklaşıyordum kendime, düştükçe düştüm ve en sonunda artık içimdeydim. Çılgılık çılgılığa. Ayın yansımasında kaybettim kendimi. Kendimi göremez olmuşum artık. Dikey olarak düşmüştüm içime. İnsan bir kuyunun dibindeki suda ancak kendi öznel gerçeğinin yansımasını görür, asıl gerçek dipsiz bir kuyunun dipsizliğinin dibindedir. Acaba bu kuyu nerdedir? İşte sorulması gereken asıl sorunun bu olması gerektiğini daha yeni kavırıyorum ama ne yazık ki artık çok geç. Neden anlatıyorum ki bunları sana?”

“Devam edin lütfen. Sizi dinlemek için teptim ben onca yolu.”

“O yolları tepen sen değildin, eşeğindi.”

“Evet doğru, eşeğim, benim sefil bineğim.”

“Adı ne?”

“Eşeğin mi? O Sati.”

“Bir eşmek için fazlaca şık bir isim.”

“Sizi sevmeme neden izin vermiyorsunuz?”

“Beni bir tek annem sevebilirdi, sevdi de. Ama artık o yok, öleli yıllar oldu.”

“Üzüldüm.”

“Üzülmedin.”

“...”

“Yağmur başladı, Sati’yi içeri al istersen.”

“Haklısınız. O ölürse ben ne yaparım sonra?!”

“Onu yersin.”

İkinci bir sessizlik dalgasından sonra adam: “Başımıza ne geliyorsa sevdiklerimiz ve bizi sevenler yüzünden gelmiyor mu zaten? Belki iyi şeyler, belki de kötü. Onlar değil mi kendi dünyamızı ve kendi gerçekliğimizi bizden alıp götüren, bizi biz olmaktan çıkaran? Ve biz onları onlardan? Ve kullanmak sevdiğini, değil midir sevmek? Nedenin bedelidir sonuç.”

“....”

Kadın yağan yağmurdan kurtarmak için Sati'yi, kendini barakanın dışına attı. Bir şimşek çaktı, o şimşek bütün Mesarya'yı aydınlattı. Gökten düşen su damlacıklarını yaran bir çiçek deresi gördü kadın. Çiçek deresi aktı yıldız çölüne kaynadı durdu bir tencere örümcek yeşilli kadının gökyüzünü yaran bakışında. Söyledi kadın Sati'ye: "Pek suskunsun. Söyleyecek çok şeyin mi var yoksa? Yoksa anlam yokluğundan mı muzdarip düşüncelerin? Seni buraya neden getirdiğimi bile sormuyorsun."

"..."

Şimdi işte Sati de onlara katılmıştı. Boş boş yaşlı adama bakan Sati'nin gül derinliğindeki gözlerinin güzelliğiymiş sanki o an o odadaki tek güzellik. Yaşlı adam yatağını tekrar tavana çekti. Sessizliği bozan gene kendisi olacaktı

"Pek suskunsun. Söyleyecek çok şeyin mi var yoksa? Yoksa anlam yokluğundan mı muzdarip düşüncelerin? Sana bunları neden anlattığımı bile sormuyorsun." "Bilmiyorum, sadece size soru sormaktan korkuyorum. Yani doğru sorunun ne olduğunu bilmediğim için."

"Ne doğrusundan bahsediyorsun sen? Neden buraya geldiğin konusunda bile yalan söylüyorsun. Görmüyor musun neden-sonuç ilişkilerinin altüst olduğunu. Seni duymak istemeyen insanlar bırakmak istemezler miydi sanıyorsun kendilerini yüzüncü kattan? Gökyüzünü yaran bir uyumsuzluk var oluşlarını zincire vuran. Sonuçlarını önceden belirledikleri nedenler bulmakla meşgul insanlar. Senin de onlardan bir farkın yok. Tek becerdiğin geyik sote pişirmek. Ama bu da seni burada tutmaya yetiyor işte. Geyiklere dua et. Ben farelere ederim." Bir süre kuyuya dalıp gittikten sonra yaşlı adam konuşmasına devam etti:

"Sonuç nedenin bedelidir. İşte bu. İşte görebildiğim tek şey. Bu kuyudaki ay ve ben. Kendimi ve evrene ait bir şey görebildiğim tek yer; son gördüğüm ve sonra hep gördüğüm. Orda kaldı sanki bu

görüntü. Ben orda kaldım. Ay orda kaldı. Dünyam orda.”

Yeşil entarili kadın: “Kendimi bu kuyuya baş aşağı asmak istiyorum, başka da bir şey istemiyorum zaten. Elimizde olan tek şey dinamik bir bütünlük oluşturabilen o kaotik hayatımız ve akışkan yenilgimiz. Tek yapabileceğimizse gittiği yere kadar götürmek. Daha iyi yenilmeyi bilmek belki. İnsanın kendi arzusu dahilinde gerçekleştirebileceği tek eylem yenilmek değil mi zaten? Yenilgiyi seçmek.hayati seçmek, yenilgiyi seçmek zorunda olmak. ve içimizden birisi gerçekten kararlıysa dünyayı kurtarmaya önce kendini dünyadan kurtarmakla başlasın işe. Kendini dünyadan, dünyayı kendinden... Daha iyi yenilmiş olur en azından. Bunu mu demek istiyorsunuz?

Hangi şey hiçbir şeyden iyidir ki?”

“Bir kere cümle düşün. Anlatmak istediğin yere paralel yani. Yere paralelliği hiç sevmem, bizi yükseltmeye yaramaz yeryüzünden. Üstelik ben bir şey söylemek de istemiyorum. İstesem söylerim. Bazı şeyler söyledim de zaten.”

“....”

Kadın kuyuya yanaştı, içine baktı. Suda kendini gördü. Kendine yanaşmak istedi. Eğildi, eğildi. Son sürat kendine yanaştığını farketti. Artık kendini göremez olmuştu. Adam yatağını indirdi, bağlarını çözdü, yatağından kalktı. Gitti odanın bir köşesine gizlediği kafesin üzerindeki yeşil bez parçasını kaldırdı. Kafesi alıp içindeki kanatları budanık kanaryayla birlikte kuyuya attıktan sonra gözünden akan bir damla yaşla kuyunun dibine bakıp söyledi: “ Ben de istedim hep bir kanarya konsun sarı saçlarıma. Ben de istedim kimse görmesin onu. Bir tek ben bileyim istedim ben de. Artık sarı saçım yok, kanarya da yok artık, sen de yoksun artık.” Adam sonra gitti odadaki tek güzelliğin boynuna sarıldı ve gözlerinden yaşlar akarak söyledi: “Hiç olmadı ki hiç. Artık o da yok. Annem de. Ne zaman gelecek de konacak kanaryalar sarı saçlara Sati? Arılar sarı çiçeklerden ne zaman korkmayacak? Ne zaman

Beni Bu Dışarıdan Çıkarın!

düşmeden bakabilecek insanlar kendilerine? Ne zaman Sati? Sen ne zaman konuşacaksın? Ben ne zaman göreceğim?”

Sati, duygusuzca: “Onu yazara sormak lazım! Dünya güzeldir, ölmek istemiyorum ben.

HÜCRE 20

ÖLÜLER LİSTESİNİ AÇIKLIYORUZ!

- Bir bardak daha şarap alır mıydınız efendim?

- E hade alalım bakalım n'olacak bu işin sonu...

Şarabın bardağa dökülme sesi duyulur. Kapı çalınır. Kapıyı açacağına karşımda durup bön bön suratıma bakan hizmetkârıma şu sözleri söylerim:

- Kim o de ve kapının arkasındaki kişiden kim olduğuna dair bilgiyi aldıktan sonra münasipse kapıyı aç.

- Peki efendim.

Eğer misafirim gelmişse sinirlerim çok bozulacaktı. Gelen misafir dost olabileceği gibi düşman da olabilirdi.

- Gelen bir düşmanınız mı efendim.

- Onu derhal içeri al, zira düşmanım sa konuşacaklarımız var demektir.

- Peki efendim.

Gelen gerçekten de düşmanımdı. Neden düşmanım olduğunu unutmuştum ama düşmanım olduğunu biliyordum.

- Hoşgeldin düşmanım, malikâneme şeref verdin. Ben işte burada beklemekteydim seni ve işte sonunda geldin. Evet, saldırmanı bekliyorum bana. Hiç durma, saldır! Zira saldırmazsan kendimi sana

karşı savunmak için yeni fikirler üretemem.

- Hoşbulduk düşmanım. Saldırmaya gelmedim. Delilik ve özgürlük konularını bir bütün olarak ele almaya çalışırken aramızda çıkan münakaşayı sürdürmeye ve seni yenmeye geldim. Sen saldır; saldırma sırası sendeydi.

Hala daha hatırlamış değildim bu savaşı ama düşmanım olduğunu bildiğim için ona şarap verdim; şarabına zehir koymayı da ihmal etmedim ve ona yalan söyledim. Ona yalan söylerken nereden bilebilirdim ki aslında kendime yalan söylediğimi?!

- Evet, hatırlıyorum o savaşımızı, dedim.

- Özgür bir savaş olduğunu, o savaşın aslında beyinlerimizin özgürlük şarabı olduğunu da hatırlıyor musun?!

Düşmanım zehirli şarabını yudumladıktan sonra geçirdi ve şöyle söyledi:

- Zehir mi koydun bu şaraba?

- Evet. Delirtici zehir koydum.

- Güzel; özgür olabilmek için gereken delirmekse ona da varım.

Hiç bu açıdan bakmamıştım olaya. Düşmanımın bu saldırısı her ne kadar mantıklı olsaydı da neticede o benim düşmanımdı ve delirtici zehirin özgürleştirici olabileceği düşüncesini kabul etmemeliydim. Ama bu sefer de bir gerçeği yadsıdığım için yara alacak, belki de bir daha hiç toparlanamayacaktım. Şu an için düşmanım benden daha özgürdü; ona şöyle dedim:

- İnsan aşıkça özgürdür.

- Tam tersi, dedi. Aşk bir hapishanedir.

Anlaşılan o da işte şimdi benim az önce yaptığım hatayı yapmıştı. Söylediğimin, yani aşkın özgürleştirici bir eylem olduğunun doğru olduğunu bile bile, bıçağını bilemeye devam etti. Bilemiyordum. Ama onunla açık konuşmam, kendime uyguladığım sansür mekanizmasını çökertip düşüncelerimi ve duygularımı özgürleştirmem gerektiğini anladım eğer bu savaşı kazanmak arzusuyla yanıp tutuşuyorsaydım. Delirtici zehir içmek geldi aklıma. En azından eşit koşullarda savaşıyorduk düşmanımla. Gerçeklere direnmeyecektim belki de delirtici zehir içince şarabımla. Beynim kaskatı kesilmiş, aynı teraneye saplanıp kalmıştı adeta... Delirtici zehir içmeye karar verdim. Yüzüğümde delirtici zehir

kalmadığından hizmetkârımı çağırıp bize delirtici zehir ve biraz daha şarap getirmesini emrettim. Hizmetkârım delicesine kahkahalar ata ata bana şöyle dedi:

- Artık itaat etmeyeceğim sana. Ben gidiyorum. Ne halin varsa gör bundan sonra...

- Siktirolgit o zaman, dedim ve gittim zehirimi kendim aldım. İçtim, düşmanıma da içirttim. Artık eşittik. Ben, düşmanım, hizmetkârım. Söyledim:

- Yurduna aşıkça insan hiç kimse engelleyemez onu yurdu için savaşmaktan; zira delirticidir aşk, hele bir de adalıysan. Yakar kavurur seni ve sen de yakarsın eğer yüreğinden yaralıysan.

- Ne biçim bir cümle bu böyle? dedi düşmanım.

- Aşk hem uğrunda ölünecek, hem de uğrunda yaşanacak şeylerden biridir.

- Çok arabesk oldu bu.

- Arabeskse arabesk. Mühim olan bana dair olması, yaşamın kısır döngüsüne çomak sokması, tarihi tekerrürden ibaretlikten kurtarması.

- Özgürlüğün ne olduğunu kavriyorsun yavaş yavaş.

- Deliriyorum da ondan.

- Delirmen gerekiyorsa delireceksin tabii. Normalleştirici bir şey değildir ki özgürlük. Özgürlük doğanın ta kendisidir; deliliktir, karmaşadır, karışıklıktır, hiçbir şeydir ve her şeydir.

- Hayır, değildir! Sen özgürsen ben özgür değilim, çünkü sen benim düşmanımsın. Öldürmeliyim seni de düşüncelerini de...

- Bunu söylemen senin de benim de aynı anda özgür olabileceğimizi gösterir. Dost olmasak da eşitiz; öleceğiz çünkü hepimiz.

İşte bu son darbeyle yenilmiştim ve yenilgi zaferimdi; artık özgürdüm.

Kadeh tokuşturduk düşmanımla. Özgürlüğün şerefine ve aşka içtik.

Kumlar doldu sonra evin içine; kumlarda boğulduk ama ölmedik; boğuldukça daha da yaşadık. Kumlar doldukça içimize, bir o kadar daha savaştık kumlara karşı.

Özgürlük yapılamayanı yapabilmek, söylenemeyeni söyleyebilmektir. Seviyorduk birbirimizi; düşmanım ve ben; biz

yaşıyorduk çünkü baktık ölümler listesinde yoktu adlarımız...
Düşmanlarımızı sevebilecek kadar özgürdük biz, çünkü ikimiz de
birbirimize ve hayata yenilmişdik aslında ve yenilgimiz ortak
zaferimizdi. Düşmanlarımızı sevebilecek kadar özgürdük biz...
Peki ya siz?!

HÜCRE 21

SEVGİLİ ÇITA

Sevgili Çita,

Mektubunu aldım, pek memnun kaldım. Nasılsın? Umarım iyisindir. Benim durumumda bir değişme yok. Hâlâ berbat bir durumdayım ve her şey gün geçtikçe daha da kötüleşiyor sanki. Her günüm sanki son günüm sevgili çita ve/fakat asla sonlanmayan bir son bu.

Hatırlar mısın bilmem, gökyüzünde yüzükoyun uzanmış sersem bir köpeğimiz vardı bizim. Dün öğrendim sevgili çita, meğer o köpek tanrının ta kendisiymiş. Beni buraya o köpek yüzünden tıktılar sevgili çita, sense bir hayvan olduğun için hala dışarıdasın. O köpeğin olmadığını, benim halüsinasyon gördüğümü iddia etmişler ve beni bu sarı yere tıkmışlardı sevgili çita. Ama olsun, sevgili çita, ben burada mutluyum. Sen beni seviyorsun değil mi sevgili çita? Beni bekleyeceksin değil mi? Beni değil, aslında onların da o sersemi görmelerini beklediğinin farkında olmaksızın...Sevgili çita? Bekleyecek misin?

Sevgili Çita,

Neden bana yazmıyorsun? Yoksa yazmayı daha öğrenemedin

mi? Olsun sevgili çita, ben ikimizin yerine yazarım. Ne yazayım istersin senin yerine kendime sevgili çita?

Daha da önemlisi ne yazayım istersin sana, sevgili çita? İstersen sabahleyin senin nasıl da neşeden kuduruk bir vaziyette ortalıkta hoplayıp zıpladığını ne kadar özlediğimi yazayım. Veya belki de sadece duymak isteyenlere söylenen sözlerden bahsedeyim sana. Sorun nedir sevgili çita? Ben sevmeye devam ediyorsun değil mi sevgili çita?

Sevgili Çita,

Artık dayanamıyorum. Oturup konuşacak kimseyi de bulamıyorum. Bir tek seninle iletişim halindeyim sevgili çita. Seni bu yüzden seviyorum belki de. Ama nasıl olur? Ben seninle kırlarda çiçek koklayıp otuzbir çektiğimiz günleri de özlüyorum. Bana bunu yapma sevgili çita, lütfen. Bir kez olsun ziyaretime gelmedin. O sersem köpeğe de söyle buradan çıkar çıkmaz ilk işim onu havlatana kadar yüzüne bön bön bakmak olacak!

Sevgili Çita,

Kendimi dine verdim sevgili çita. Ama bu din o din değil. Senin bildiğin dinlere benzemez bu din. Buranın bahçesindeki göldeki kurbağalara taş atmaktan ibaret yeni bir din bu din. Sanırım o sersemden intikam almanın yolunu buldum. Burada bir süre daha kalmaya karar verdim; planımı kusursuz bir biçime getirene dek buradayım. Sonra seni seveceğim sevgili çita. Sen de beni seveceksin değil mi sevgili çita?

Sevgili Çita,

Sana yazmaktan bıktım, sana yazacağım. Bak yazıyorum işte. Bu gün buraya çok önemli bir adam geldi sevgili çita. Beyaz elbiseli insanlardan biri ona beni göstererek, "işte sayın başkanım, kendisi burada." Dedi. sonra o önemli adam bana "gökyüzünde ne görüyorsun?" dedi. Ben bir şey demedim ona sevgili çita. Sadece öyle bön bön baktım. Neden biliyor musun? Tıpkı o serseme benziyordu suratı da ondan işte sevgili çita. Ben de böylelikle prova yapmış

oldum. Bunu yapmakla iyi ettim değil mi sevgili çita? sen de olsan aynı şeyi yapardın değil mi? artık yaptığım her hareketi seni düşünerek yapıyorum sevgili çita. Bir harekete girişmeden önce şu soruyu soruyorum hep kendime: “Acaba çita olsa bu durumda ne yapardı?” sonra da senin o durunda yapabileceğin şeyi düşünüp onu yapıyorum. Mesela geçen gün çok önemli bir adam geldi buraya sevgili çita. Bana gökyüzünde ne gördüğümü sordu, ben de suratına bön bön baktım, hiç bir şey demedim. Sadece öyle bön bön baktım. Sen de olsan aynı şeyi yapardın değil mi sevgili çita. Sen de olsan adamın suratına beraber bakardık bön bön.

Sevgili Çita,

Sevgili çita bu son kâğıdım. Ama geçen gün ne oldu biliyor musun? Beyaz elbiseli insanlardan biri beni sana mektup yazarken gördü. Yazdıklarına bakmak istediğini söyledi. Ben de ona bunların özel şeyler olduğunu sadece senin okuyabileceğini söyledi. Hiç vermek istemediğim halde o büyük adamların da yardımıyla zorla aldı yazdıklarımı. Okuduktan sonra bana ne dedi biliyor musun sevgili çita? İstersem bunları dergi ve gazetelerde yayınlatabileceğimi, hatta daha çok yazarsam bir kitap bile çıkarabileceğimi söyledi. Adı bile şimdiden hazırmış kitabın: “Bir Deliden Mektuplar”. Deli ne demek sevgili çita?

Sevgili Çita,

Yanılmışım; son kâğıdım buymuş. Sana yazdığım diğer bütün mektupları aldı sevgili çita. Bu kâğıdı da bütün o mektuplar karşılığında verdi bana. Bunu ona vermezsem bana kâğıt vermeyeceğini, bunu ona verirsem bana kâğıt vereceğini söyledi sevgili çita. Bir sürü kâğıt. Bu mektubu da istiyor sevgili çita. Sevgili çita işte geliyor. Bu mektubu da gönderemeyeceğim sana sevgili çita. Sana yazdığım bütün mektupları gazete ve dergilere gönderecekmiş, kesin yayınlarılarmış sevgili çita. Ne iyi olur değil mi yayınlarılarsa sevgili çita? Sen de böylece gazeteden, dergiden okuyabilirsin sana yazdıklarımı.

Sevgili Çita,

Son kâğıdım diye bir şey yok artık. Artık sadece sana değil, sana yazabilmek için herkese yazıyorum sevgili çita? Bunu yapmak zorundayım, yoksa sana yazamam. Beni anlıyorsun değil mi sevgili çita? Bizi ayırdılar sanki...gün geçtikçe daha da kötüleşiyor her şey sevgili çita. Gökyüzündeki yüzü koyun köpeği göremiyorum artık sevgili çita. Ama sen beni seviyorsun değil mi sevgili çita? Çok korkuyorum sevgili çita. Bekleyeceksin değil mi beni? Sevgili çita, orda mısın?

Simon Bolivar'ın Lefkoşa Sokaklarındaki Hazin Öyküsü

Simon Bolivar'ın şuuru yerindeymiş ve şuurunda gezinen bir düşünce varmış. O düşünce şuymuş: "Bir yerde fikir, vicdan ve ifade hürriyetinin olmaması o yerde ters giden bir şeyler olduğunun göstergesidir. Meşhur tır şoförü Murphy der ki: Bir şeyin ters gitme olasılığı varsa, o şey ters gider. Eğer bir yerde fikir, vicdan ve ifade hürriyeti engelleniyorsa demek ki o yerin başındakilerin saklamaya çalıştıkları birtakım şeyler vardır." Aklındaki bu düşünceyle ortalıkta beyin kanaması ve kalp krizini aynı anda geçire geçire dolanan Simon Bolivar bahçesinde pembe pembe güller olan bir şato görmüş. Ne işi varmış ki bu şatonun Lefkoşa'da?! Bu şatonun Lefkoşa'daki işi aleme ibret olmakmış sevgili sanatseverler. Simon Bolivar'da merak uyandıran bu esrarengiz şato, gene Simon Bolivar'da önüne geçilmez bir hayret, bir de korku ve acıma duygularını provoke etmiş. Simon Bolivar diğer iki duyguya rağmen özellikle bu merağa direnemeyeceğini anlayınca şatonun kapısını çalıp, şatoya Lefkoşa'da ne işi olduğunu sormaya karar vermiş. Temkini elden bırakmayarak şatoya doğru yönelen Simon

Bolivar çok geçmeden bahçe kapısındaki “Dikkat Köpek Var!” yazısını kaale alması gerektiğini idrak edecektir. Kapıya iki kere vuran, tak-tak, Simon Bolivar kelimelerin diziliş sırasının, kendi karakteri hakkında biz okuyuculara ne denli çok bilgi verdiğini biliyordu elbet. Düşünelimdi biz; Simon Bolivar’ın karakteri hakkında en ufak bir bilgi verilmemesine rağmen yazar tarafından, biz okuyucular Simon Bolivar hakkında hiç de azımsanamayacak ölçüde fikir ve renk renk hisler sahibi olabilmıştık. Her ne iseydi, kapının açılmadığını gören Simon Bolivar iki kere daha, tak-tok, vurdu kapıya. Hav, hav, hav gelen gri bir köpek, ki köpeğin rengi her öyküde olduğu gibi bu öyküde de kurgu açısından önemsizdir, Simon Bolivar’ın bacağını ısırılmazdan evvel öyle melun melun baktı Simon Bolivar’ın suratına. Bu bakışı hayra yormayan Simon Bolivar, köpeğin bakışını “ne var?” sualiyle eşdeğer bir bakış olarak yorumladı ve “heh, heh” diye gülmekle büyük bir hata yaptığını anlaması için köpeğin saldırısına uğraması gerekti. Anlamak için muhakkak suretle bir bedel ödemek gerekirdi demek ki. We were bleeding, we are bleeding, we will bleed, he still bleeds diye kanlar akmaya başladı Simon Bolivar’ın köpek ısırıklarıyla kanayan vücudunun çeşitli kısımlarından, özellikle de bel altı falan...

Simon, köpeği tuttuğu gibi, artık şatoyu falan da umursamıyordu, en yakın dostlarından biri olan Kasap Hasan’a götürdü. Köpeği gören Kasap Hasan şunu söyledi: “Vay! Simon, avdaydın ha?!”

“Yok yahu sen da, ne avı?” dedi Simon, “bu it bana saldırıp her yerimi ganatdı, aşk ganadım Lefgoşa misali, dikenni teller vardı sanki annımda İsa misali, al bu iti kes, doğra, akşama kebab yapalım, yarın da ‘kelleyi goydum fırına’ şarkısını söylerik.”

“Hah, hah, hah!” güldü Kasap Hasan; bayılmıştı bu işe, “Hah, hah, hah!”

Köpeği Kasap Hasan’ın dükkânda bıraktıktan sonra, kendisini neredeyse keyfinden delirecekmiş gibi hissetti Simon Bolivar. O böyle hissetmesindi de kim hissetsindi. Şato’nun aslında o kadar da önemli olmadığını düşünmek gafletine düşen Simon Bolivar, elbette ki bunun da bedelini akıl almaz ruhsal ve fiziksel acılarla boğuşmak zorunda kalarak ödeyecekti. Mesela, belki de, kendini

bir fareye dönüşmüş sanacak ve ikinci kez evlenecek karı bulamaktan çok korkacaktı.

Tüm bunların şimdilik farkında olmayan Simon, neşe içerisinde devam ediyordu ki yürüyüşüne, birden bire masallarda duyulan o seslerden birini duydu: Guguk, guguk, guguk; "hassiktir!" diye bağırdı Simon, zira bu seslerin kaynağı şatoydu. Bir başka deyişle şato guguk, guguk, guguk diye sesler çıkarıyor ve Simon'u da "hassiktir, hassiktir" diye bağırta bağırta kendine doğru koşturtuyordu; şut ve gol temasıyla örülmüş hayatının kıyısındaydı Simon.

Tak-tak-tak-tok diye dört defa çaldı Simon üzerinde "GİRİŞ KAPISI" yazan kapıyı. "Kim o?" dedi kapı.

"Ben Simon Bolivar" dedi Simon, "Simon Bolivar'ın Lefkoşa Sokaklarındaki Hazin Öyküsü ve Esrarengiz Bir Şato Kapısı Arasında Geçenler adlı yazının başkahramanı."

Simon'un bu yanıtı üzerine öykünün ilerleyebilmesi ve okurların isyan etmemesi için açılması gerektiğini anlayan kapı açılır ve açılırken söyler : "Buyur geç içeri... gaaarç, gırç."

"Kapı, kapı çok sağıl güzel kapı" dedi Simon ve içeri girdi.

Kapı Simon'a bir sigara uzattı, bir de kendisi aldı. Simon hemen bir kibrit bulup sigaraları sırayla yaktı.

"Tenk yu veri maç" dedi kapı ve devam etti, "sen sadece bir etsin. Yalansa yalandır de, ne ekersen onu biçersen ne ettiysen geçmişte onu bulacaksın gelecekte, oysa ben biliyorum sen ne ettin ne de odun oydun. Ben geçmişte bir geminin tahtasıydım ve üst üste üç sıra dört sıra kürekli kadirgaldım ben ve küre-i arzın malum enginlerini yara yara dolaştım da geldim bu günlere. Sen çok mu kolay belledin böyle muazzam bir şatonun kapısı olmayı, olabilmeyi?"

Bunun üzerine Simon kapıya der ki: "Kendinden kabilen utanmalısın sen. Açıl, burada daha fazla duramam!"

"Kendini sana açan bu şatoydu, ben değil. Açılmayacağım sen gerberene dek, istesem de açılamam zaten, çünkü buraya giriş var, çıkış yok. Sense çok açıldın, bedelini ödeyeceksin! Bense sadece basit bir çıkış kapısıyım."

“Hasan Bey? Kasap Hasan?”

“Evet buyur gardaşcığım, çok güzel ciğerciğim var, taze taze, he-menda bazladım guzuyu.”

“Dergideki bir yazıdan hareketle burasını kasaphaneden köpek mezbahasına çevirdiğinizi ortaya çıkardık. Kendinizden kabilen utanmalısınız. Halka köpek eti ve çeşitli köpek organları, kelle dahil, satıyor olabileceğinizden, buyrun merkeze.”

Kasap Hasan. Sabit bir ikametgâhı yok. Gayri kanuni şekilde tarassut ve tacizde bulunmakta. İşte mevzubahis köpek. Adını bilmediği bir adam vermiş bu köpeği ona. Suçlunun serbest bırakılmasına karar verilmiştir, zira masum bir insanın nahak yere mahkûm edilmesi makbul değildir.

Öykü burada bitiyor. Buna paralel olarak yazı da tabiatı gereği bitmek durumunda kalıyor; öyle havada asılı başaşaalık kompleksinin şaşkınlıkla vals arada sırada yaşanması gereken bir duygudur mesajını kusmayı da ihmal etmiyor.

- Bu yazının basıldığını görecektense kadar uzun yaşa sevgilim. Ne kadar da mutluyduk eskiden değil mi sevgilim...ölme...

- Ölme eşşegim ölme...Bu yazı benim değil sevgilim, ben sadece öykünün sonunda ölen sevgiliyim.

- Sen gene de ölme.

- Ölmek durumundayım sevgilim, yoksa öykü bitmez.

- Şu ölümlü dünyada bir sonu olan öyküler anlatmanın mantığı ne ola ki hain anlatıcı?! Ne ola ki bre beceriksiz yazar, bu hain öyküleri neşretmenin kanatları budanıklığa yazgılı mantığı, hayal gücünün sonu hayal edilemeyen dünyasında kanatsız uçurmak varken anlatıcıyı?! Ne ola ki şu ölümlü dünyada onu bunu yargılamanın ve nahak yere mahkûm etmenin körolası mantığı?!

HÜCRE 23

Ayna

Yazı konusu olarak yazı...Konusu kendisi olan bir yazı...Kendi kendini yazan bir yazı işte...Hayatımız kendi kendini yazan bir yazı değil mi zaten şu halde?!

Okuyucu hangi yazıyı okuyacağını düşünürken pijamalarını giymeye karar verir. Rahatlık herkese batarken, ondan çıkıyordu. Kendini aldatma yollu acı, keder, elem ve ıstıraplar ona çok uzaktı, uzaktır. O hayatını neşe içerisinde geçirmek için her yolu mübah sayan, her bahaneyi değerlendiren bir tipti. Tanrı'ya şükürler olsun.

Elbiselerini güzel güzel dolaba yerleştirdikten sonra mutfığa gitti kendine bir fincan kahve yaptı. Kahvesini bir dikmede içtikten sonra yaptığı ise gazeteyi alıp yatağına uzanmaktı. Gazeteyi önce şöyle bir karıştırdı; hangi yazıyı okuyacağına karar vermek için yapmıştı bunu. Verdi kararını. Pikapta Verdi çalışıyordu, hiç sevmezdi Verdi'yi. Sonra okuyucu seçtiği yazıyı okumaya başladı. Bu yazıyı seçmesinin sebebi yazının yazı okuyan bir okuyucunun yazı okurken başından geçen yer yer sıradan, yer yer doğüstü olayları ve düşünceleri anlatıyor olması ve onun da tıpkı o yazıdaki okuyucu gibi bu yazıda kendini bulmayı ümit etmesiydi. Yazıyı kısık

bir sesle okumaya başladıktan hemen sonra, daha ilk paragrafı bile bitirmeden, kapı çalındı. Gelen okuyucunun en kötü arkadaşı yazardı. Okuyucu önce açtı kapıyı, sonra gelenin yazar olduğunu görünce kapamaya çalıştı kapıyı. Ama ne mümkündü; yazar çok güçlüydü. O kadar güçlüydü ki yazar, okuyucuyu bir kapı itişiyile yere serdi. Eşikte durdu sonra yazar, okuyucu bu sırada yerde ve melûn melûn yazarın suratına bakmaktaydı. Yazar şöyle dedi: “Nası gidyov beğendin mi yazıyı?”

“Sana ne?” dedi okur.

“Saman ye!” dedi yazar.

“Siktirolgit!” dedi okuyucu.

“Ben gidevsem sen bivhiç bile olamazsın sen” dedi yazar.

“Ben zaten” dedi okuyucu, “bir hiç olmak bile istemiyorum”

“Senin” dedi yazar, “bivhiç olamamak için bile bana ihtiyacın vav. Benim senin tanığın.”

“.....” diye okuyucunun suskunluğunu göze getirdi yazar.

“Şimdi söyle bakalım, beğendin mi yazıyı, beğenmedin mi?” diye sordu yazar.

“Okumaya fırsatım bile olmadı ki; sen geldin,” diye yanıtladı okuyucu.

“Ben” dedi yazar, “hep vavdım. Ben olmasaydım sen yazıyı okuyamazdın, yazı mazı olmazdı ki ben olmasaydım.”

“Bak sevgili yazar, sen şimdi git, ben seni çağırırm yazıyı okuduktan sonra, anlaştık mı? Üstelik ben olmazsam da sen yazı mazı yazamazsın. Kime yazacaksın ki?”

“Dangalak!”

Yazar gider. Okuyucu yerden kalkıp gazetesini alır ve tekrar yatağına uzanır, okumaya devam eder. Gemi gibi sallanıyordu ev ve okuyucu bunu yazı gereği sanıyor, ne paniğe kapılıyor, ne de çılgılık atıyordu. Aslanlar ve kaplanlar hep beraber okuyucuyu ikna etmeye çalışsa da ikna olmamakta direniyordu okuyucu. Aslında camı açsa iyi olacaktı okuyucu. Çarpıntısı dinecek, belki ev bile nefes alacak, belki de uyanıklık bile son bulacaktı. Kalktı pencereyi açtı okuyucu. Camdan içeriye buğulu ulu bir hava girdi. Evin içine dolan bu ulu hava tarifi imkânsız duygu ve düşüncelerle boğuşmak zorunda bıraktı okuyucuyu. Sanki her şey anlamını yitirmiş, yazar da

bu anlamsızlığı anlatmaya çalışıyor ve okuyucuyu da anlatılanları anlamlandırmaya zorluyor gibiydi. Şöyle düşünüyor ve hissediyordu okuyucu yazara göre:

Gelinlik giyen bir selsuyusevgisini salına salına ortalıkta feda eden bir sarıruhlüadam daha da ilginç şelale kadar düşgün, ölgün denizler kadar sakın leylekler mi getirir insanları dünyaya? Kayıp hayaller gaz odalarında banyo alan Yahudiler leopardlar tayyareler yumuşak uçlu kalemler onları silmek için yumuşacık silgiler ne güzel bir çocuk annesi gibi güzel bir çocuk dondurma istiyor annesinden çilekli. İçi çileğe çalan bir arzu istiyorum dondurma gibi çocuk gibi.

Birden bastıran kurbağa yağmuru altüst etti herşeyi ve herkesi sonra. Annesiyle güzel çocuk kaçıştılar, insanlar dam altlarını kapıştılar. Pencereyi kapatıp içeriye girdi okuyucu, tekrar uzandı yatağına, devam etti okumaya.

Her sabah uyandığında aynaya bakmayı adet edinmişti okuyucu son günlerde. En azından bunu yapabiliyordu. Aynaya bakmaktan korkan pek çok insan vardı o günlerde. Haklıydılar da aslında; aynaya bakmak, hele hele de bir saatten fazla bir süre hiç kıpırdamadan aynaya, kendi gözlerinin içine bakmak insanı kendi kendisine yabancılaştırmaktan ve var oluşu anlamlandırmayı zorlaştırmaktan başka hiç bir işe yaramazdı. Ne kadar da mutlu olmalıydı en azından bunun farkında olduğu için okuyucu. Herneyseydi, şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Şimdi sıra okuyucunun yazıdaki okuyucuyla empati kurmasına, onda kendini görmesine gelmişti. Kayıp ruhlar bedenlerini ararken okuyucunun aklında, şu soru geldi okuyucunun aklına: Kaybolan gerçekten de ruhlar mıydı, yoksa bedenler mi? Aynaya bakarken hep karamsarlaşırdı okuyucu. Yazı okurkense hep kafası karışırdı. Kafasının karışıklığını lehine çevirmeyi bilmemesiydi belki de tek kusuru. İnanılmazdı gevşekliği bu denli içselleştirmiş olması.

İçi çilekten bir karakterdi okuyucu. İçi çilektendi yaşamı. İçi-çelikten-likten muzdaripti yazarla okuyucunun sorununun özü. Unkapanı farelerle dolu ve kedilerle. Kapalı bir düşünceydi yazarınki, ne dediğini kendisi de bilmiyordu. Bu sefer de mutfağa baktı okuyucu. Buzluğun içinde çilekler vardı. Gazete elinde, kalktı, gitti bu-

zluktan çilekleri aldı, çilek yiyerek okumaya devam etti sıradan bir okuyucunun başından geçen sıradan olay ve düşünceleri. Gemi gibi sallanıyordu ev, uzandı yatağa, devam etti okumaya okuyucu. Leoparlar, kelebekler, bir günlük ömürleriyle mutlulukla etrafta uçuşan kelebekler. Güzel bir anneyle, güzel bir çocuk ve güzel güzel yağın yağmur kadar düşkün bir duygu şelalesi, düşünce şelalesi. Hayat kadar egemen, tıp tıp tıp akan musluk, bozuk çalan pikap kadar tiksindir edici...edilici. Yazarından daha etken bir okuyucu ve okuyucusundan daha edilgen bir yazar ve bu ikisinin sonu bir türlü gelemeyen ilişkisi... Çanlar, çanlar leş görmüş gibi ötüyor akbalar. Tüyler, kesik kesik at başları ve mitolojiden fırlamış adeta bütün yazılanlar. Lakayıklık sınırlarında, arsızlığın, edepsizliğin ve kendine güvenin doruklarında kim dans edebilir ki bu kadar güzel ve kelebek kadar kısaca kim dile getirebilir ki özgürlüğü ve bedelsiz mutluluğu? Okuyucun kadar olamadın be yazar. Sen dersin hayır ben de derim bak şu çocuğa ne kadar da büyük bir iştahla, annesinin onun o dondurmaya yemesinden duyduğu haz kadar olmasa da, yiyor çilekli dondurmasını. İççileğe mahkûm işte iççileğe çalan şen şakrak manzaralardı gördüğü okuyucunun. Yazar mıydı ona gösteren? Nedenden önce gelebiliyordu sonuç ve sonuçtan sonra doğabiliyordu neden ve neden sonuç demekti ve sonuç neden... Yazarın beyninde hapsolmaya mahkûmdu okuyucu ve okuyucunun beyninde hapsolmaya mahkûm yazar...Yazacak bir şey kalmamıştı, ne de okuyacak...

“Yazaaar!!! Nerdesin bre eşşek yazar?!”

“Sakin ol yavvum, seyssem sevsem bağıvma da buvdayım.”

“Buradaysan neden elini kaldırmıyorsun? Biliyorsun kaldıramazsan kaldırırlar...”

“Kaldıvıvıvıv mı?”

“Kaldırırlar.”

“Kaldıvanlava laf yetiştirmekten başka iş yapmıyovlav. Ellevin inmesini istiyovsan icvaat yapacaksın. Laf üvetmek benim işim. Onlavin işi ise söylediklevimi yapmak.”

“Metin-dışı dünya şartlarında yazmış olduğun ve metin-içi dünyada hala daha yazmakta olduğun bu yazının konusu yazının kendisi. Dikkat edersen artık hayatlarımız birtakım metinlerden ibaret.

Dünya birtakım sözlerin çevresinde dönüyor.”

“Ne yapmak lazım peki?”

“Hiç bir şeye tapmamak; yazı, söz, para ve toprak dahil... Hayatın merkezinde olan sextir.”

“Hasixtiv!”

“Yaa, hassiktirirsin tabii, onu bile söyleyemeyiyorsun doğru düzgün. Yoksa sen kimsenin felsefe yaparak orgazm olamayacağını bilmiyor musun?”

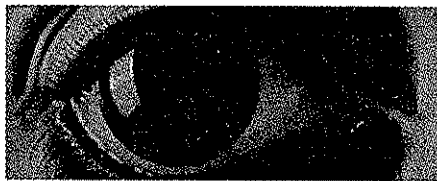
“Bilmez oluv muyum?”

“Olmazsın.”

“Senin düzgün konuşmanın ve benim düzgün konuşamamamın nedeni nedir?”

“Onu ben bilemem; ben sadece öykünün sonunda konuşma eyleminin doğru veya yanlış olarak nitelendirilemeyecek bir eylem olduğunu ve bu yüzden de hiçbir metnin yargılanmaması gerektiğini söyleyen okuyucu tipim. Tanrı’ya şükürler olsun ki yok kendimi asacak ipim?”

“Vollevi değiştiğimize göve bana bu yazıyı sonlandırmak düşev. Senin ölümün için ipe ne hacet...”

HÜCRE 24

Kördüğümdü Gördüğüm

Ölü bir delinin cesedini parçalamaya durdu o sabah içinde salakça bir sevinç olduğunu unutmamakta fayda gören kronikköpek. Bu durumun altına üstüne çizgiler attı kalem. Kalem bu durumun altına üstüne çizgiler attı çünkü yerçekiminin sıfırlardan ibaret olduğu kötü bir düştü ölüdelinin ölmezden evvel gördüğü. Huysuzluk ki cinneti beşik kертmesi beller, çelik yelekli şişme bebek ki ilkesiz otoriteyi ilişkisiz sevgililerden bekler, kilden evleri karton belleyen köpek delinin dirisini neyler?

Hastalık yardı ilişkisini kronikköpek ile ölüdelinin. Ölüdeli bu vesileyle yoldan geçen simitçiye şöyle dedi: "Simitçi bir simit ver." Simitçi hemen bir simit verdi ölüdeliye. Ölüdeli simiti yedi, yemeden evvel susamlarını teker teker kuşlara verdi. Kronikköpek bu vesileyle kuşlara saldırmayı marifet belledi, bir kedi olmadığını anlaması için sağ kalmayı başaran bir kuşun ona şöyle demesi gerekti: "Sen bir kedi değil kronik bir köpeksin."

Hayvanlar alemini bütün gerçekliğiyle yansıtan bu sürreal tablo, "saçma sapan" bir öykünün ne kadar toplumcu-gerçekçi olabileceğini göstermesi bakımından önemliydi.

Kendine varoluş alanı yaratmaya çalışan "başka türlü"ler;

mesela kronikköpekler, kuşlar, kediler, ölüdeliler bir araya gelip temellerine düşlerini dizecek bir evren yaratmaya giriştiler. Artık hiç uyumuyorlar, devamlı suretle “neskahve” içip sırayla sinir krizleri geçiriyorlardı. Geçirdikleri krizlerin sinirleri bile bozulmuştu artık. “Off!” diyorlardı krizler, “geçirilmek istemiyorum artık.”

“Bir elin nesi var iki elin sesi var” felsefesinden hareketle hararetle bir araya gelen krizler güçlenmiş, karşı konulmaz bir kudrete erişmişlerdi. Bir eniştenin “baldız baldan tatlıdır” cümlesini benimsemesi kadar benimsemişlerdi bütünlüğü. Krizler o kadar bütün ve güçlüydü ki, farklı sinirsel türleri temsilen bu öyküye serpiştirilmiş hayvanlar(kuş, kedi, kronikköpek, ölüdeli) yazara farklılıklarından ötürü isyan eder olmuşlardı. İsyanı bastırmaya çalışan yazar saçmalamak ve kendi kendisini parçalamak pahasına doğru-yanlış, gerçek-gerçekdışı, saçma-mantıklı gibi kavramlar arasındaki bölünmüşlüğü ortadan kaldırma yoluna gitmekte bulmuştu çareyi. Seviyordu çaresini; çaresizdi. Bulunan çare bunalımlı bir çareydi, intihara sıcak bakıyordu. Fevkalade hevesliydi yazar isyanı bastırmaya, bu arada demokrasilerde çareler tükenmeye devam etti.

O yazmıştı bu senaryoyu, o yaratmıştı bu karakterleri ve fakat işte şimdi işin içinden çıkamıyordu. Kendi yarattığı bu taş başına düşmüştü. Saçmalamak toplumcu-gerçekçi olmaktı. Toplum o kadar bir saçmaydı ki gerçeğin anlamını saptırmak suretiyle kronikköpeği, kuşu, kediyi ve ölüdeliyi birbirine düşürmek ve böylelikle de onların krize karşı birleşip krizi yok etmelerini engellemek arzusunun önüne geçemeyen yazar yedi ölümcül günahın yedisini birden işlemek suretiyle bunların kişiliklerini aynı bırakıp adlarını değiştirmeye yeltendi. Mesela ölüdeliye kronikköpek, kuşa kedi demeye başladı. Böyle giderse kendi yarattığı bu karmaşa içerisinde ilk boğulan gene kendisi olacaktı. Kendisini kaybetmekte gecikmedi. Günler geçti, geçen günler geçmişi geri getirmedi. Bu doğanın kanunlarına aykırıydı. İnsanın kendi yarattığı dünyada boğulmaktan korkması saçmaydı.

Bu arada kronikköpek geçirdiği sinir krizlerinin fark edilmediği endişesiyle bütün eniştelere saldırdıktan sonra kendini yerden yere vurmaya başladı. Yazarın oyununa gelmiş, kuşa

aldırmaksızın kendini kedi sanmaya başlamıştı. Kuşa saldırdı, kuş yazara “bana kafes yap” diye yalvardı. Hayvanlar güçten düşüyordu. Gittikçe bölünüyor, parçalanıyor, yırtılıyorlardı.

Ama ölüdeli kudretliydi, şöyle düşünüyordu:

*Elhamdülillahirrabbilaleminerrahmanirrahimmalikiyevmeddiniya
kenabüdüveyyakenesdeinihdinessıratelmüsdakimsıratellezineena
mtealeyhingayrilmağdubialehyhinveleddallinamerika.*

Kendi kendilerine Fatiha okumayı marifet bellemeleri onların suçu değil aslında; bu onların cezası... Kendilerine cömertçe akıl ihsan olunmuş faniler işte...

Ölüdeliden etkilenen kuş arzusunu yineledi ve yazara dedi ki: “Bana kafes yap ve kafesimi dipsiz bir kuyuya at. Sonsuza dek düşmek istiyorum. Sonsuza dek düşmek ve düşerken de ‘düşüş sona erene kadar her şey yolundadır’ diye düşünmek istiyorum.”

Yazar kuşun bu arzusunu yerine getirdi; böylelikle kuşu özgürleştirmiş olduğunu düşünüyordu. Onun düşleri hiç bütün olmamıştı ki parçalansın. Parça parça doğmuştu; onun için parçalanmışlık bütünlüktü.

Ölüdeli için yedek düş vardı ama yapışkan kalmamıştı. Her yer düş parçasıydı. Herkes kötü, büyük ve bütün bir kâbusun sinir krizi geçirişini seyre dalmıştı. Yerden yere vuruyordu kendini yazar; saçmalamak toplumsal gerçekliği sürreal bir dünyaya fırlatmaktı. Kalem elinden düştü, işte böyle bir düştü gördüğü.

Köy Kahvesinde Katliam

Giriş

Karakterlerin birbirine düşman kesildiği bu oyunun amacı akıl sağlığını yitirmiş ve/fakat sinir ve ruh hastalıkları üzerine yazılmış kitapları okumak suretiyle kendilerini iyileştirmeye meyletmeye niyetsiz kişilerin trajik öyküsünü çarpıcılığa meydan vermeksizin, son derece yalın bir anlatımla sahnelemektir.

Bölüm 1.

Oyun bir köy kahvesinde geçmekle beraber, bu köy kahvesinde bütün gün tavlâ ve ısbasdıra oynayıp, nikotin ve kafein tüketen insanların dış dünyayla bağlarının minimal düzeyde olmasına dikkat edilmiştir. Yani bu köy kahvesindekilerin dış dünyayla irtibat kurma ihtimalleri en aza indirgenmiştir. Onlar aslında hep köy kahvesinin ön kapısından içeriye girip striptiz yapmaya başlayacak pembe elbiseli genç bir bayanın hayali ile yaşamlarını sürdürmektedirler. Ne var ki onların bu hayali bir takım güçler tarafından kontrol altına alınmış ve hayallerindeki genç bayana hayallerinde de olsa tecavüz edilmiştir. Onların hayallerine sızan akrepler çok zehirli ve çok gaddardır.

Bölüm 2.

Köy kahvesinin arka kapısından siyah elbiseli ve siyah pardösülü (bilirsiniz, esrarengiz ve kötü adamlar hep siyah elbise ve siyah pardösü giyer, hatta bazıları siyah gözlük de takar) ve esrarengiz ve kötü bir adam girer. Adam girince biz anlarız ki köy kahvesinin ön kapısı olduğu gibi bir de arka kapısı vardır. Kendimize şu soruyu sormamız da olasıdır: Arka kapıdan kötü ve esrarengiz bir adam girdiğine göre acaba ön kapıdan kim girecek? Her neyse, işte o kötü adam köy kahvesinde ısbasdıra, nikotin, kafein, tavla dünyalı adamlara şu sözleri söyler: “Kimse kıpırdamasın. Hemen paraları masaların üstüne koyun!”

Kahvecinin yanıtı açık ve nettir. “Gıbırdamazsak nasıl goycayık paraları masaların üsdüne be goyun?!”

Kara elbiseli adam kahveciyi bir tabanca ile vurur. Ölen kahvecinin son sözleri oldukça acı vericidir: “Ölüyom! Gaçın gaveden. Gaçın da sizi da vuracaklar.”

İşte bu sözler köy kahvesindeki adamların dünyalarını başlarına yıkar, zira onların dünyası o kahvedir. O kahvenin dışında var olamazlar ki onlar!

Bölüm 3.

Köy kahvesine gelen esrarengiz adam kahveciyi vurduğu için pişmandır, çünkü bilmektedir ki suçsuz bir insanın nahak yere katledilmesi ayıptır, günahtır. Ama tabii o da her suçlu gibi suçunu kabullenmek istemez ve pişman değilmiş numarası yapar; köy kahvesindeki adamlara şöyle der: “Sizin yüzünüzden öldü. Eğer siz ben söyler söylemez paraları masaların üzerine koysaydınız, o da o lafı söylemek zorunda kalmazdı ve ben de onu vurmak zorunda kalmazdım.”

Bunun üzerine köy kahvesindeki adamlar çok şaşırırlar ve birbirlerine bön bön baktıktan sonra hem kendi kendilerine, hem de birbirlerine “neden biz?” sorusunu sorarlar.

Bölüm 4.

Ön kapı gıcırdamaya başlar. Bu arada silahındaki kurşunları saymaya başlayan kara elbiseli adamın dikkati dağılır. Köy kahvesindeki adamlardan biri adamın üstüne çullanır ve silahını alır. Şimdi işte bir tarafta kurşunlar, bir tarafta silahtır... Ön kapıdan gelen ise pembe elbiseli genç bir bayandır.

Bölüm 5.

Kadın, müzik olmadığı halde striptiz yapmaya başlar. Bu arada köy kahvesindeki herkes kadının dans edişine bir şarkı uydurur. Adamlar silahı ve kurşunları unutmuş görünmektedirler. Anlaşılan dünya ters yönde dönmeye başlamış, bu vesileyle her şey güzelleşmiştir. Kadın yavaşça soyunurken dans etmekte, onlar ise şarkı söylemektedir.

Bölüm 6.

Kadın dans ede ede gider önce silahı, sonra kurşunları adamların elinden alır. Esrarengiz adam da dahil olmak üzere bütün adamlar bönleştikinden bunun farkında değildirler. Kadın dans ede ede kurşunları silaha yerleştirir ve köy kahvesini yayılım ateşine tutar.

Bölüm 7.

Köy kahvesinde toplu bir ölüm yaşanır. Sonra kadın gülmeye başlar ve yarattığı bu güzel manzaranın adını "Köy Kahvesinde Katliam" koyar.

Ölüm: Bu oyundan çıkarılması gereken felsefi sonuç.

Hayat bir çıkmaz sokaktır...Yaşamaksa o çıkmaz sokakta yürümek. Hayat anlamsız ve çirkin değildir...Ama hayatın anlamının ve güzelliklerinin bir bedeli vardır. O bedel ölümdür.

Tabut Günlükleri

Nerde kalmıştık? Düşüşe geçen ilkelerin yoğunluğundan bahsederken takılıp kalmıştık.

İçinde bulunduğumuz durum üzerine kesilen ahkâmların kanları yağmura özenerek başımıza yağınca biz ve içinde bulunduğumuz durum kan revan içinde kalmıştık.

İster inanalım, ister inanmayalım içinde bulunduğumuz durum oydu. Gerek düş parçaları, gerekse yaşanmış hayat yansımaları yaşanmamış tarihler ve yaşanmış ama yazılmamış icazetsiz yaşamöyküleriyle yan yana durabiliyordu bu ekranda... Düşlerimiz doğranıp timsahlara yem edildiğine göre dilimizi uzatabildiğimiz kadar uzatıp düşüncemizi sündürmeliydik. Sünük bir düşünce her zaman daha çok katran ve dolayısıyla da daha çok asfalt demekti; katranımız mürekkepti. Mürekkep cennetle cehennemin evliliğine yönelik yol, tünel, derin kazı ve gemi yapım çalışmalarında birebirdi.

Kaldığımız yer şuydu: Balabayıs'ta konser vardı. Herkesin içinde gizlemeye çalışmadığı salakça bir sevinç mevcuttu. Konser hiç bir araya gelmemekle topluma en büyük kötülüğü yapan kişileri bir araya getiriyordu. Ülkenin en iyi rock ve soul müzisyenlerinin bir araya gelmek suretiyle oluşturacağı devasa bir gruptu bu. Güzel

sesli insanlar ve ellerindeki enstrümanı gerçekten çalarak hakkını veren deli dolu insanlardı bunlar. Kimsenin umurunda olmasa da onlar da vardılar.

Vücudunu bulan kayıp bir ruh ile mezarlık bekçisi arasında vücut tarafından bölünen şu muhabbet geçmektedir bu esnada:

Mezarlık bekçisi: *Buldun işte vücudunu şimdi ne halt edeceksin?*

Ruh: *Onun ile bütünleşmeye çalışacağım.*

Bulunduğu farz edilen kayıp vücut: Bütünleşmem seninle.

Balabayıs'taki konserde Roger Waters'ın "Mother" şarkısı çalınacaktır. Buna ilaveten Radiohead'ın "Climbing Up the Walls" adlı eseri de seslendirilebilir. İçlerdeki salakça sevinç dışlara vurmuş, her yeri salaklık ve sevinç parçaları kaplamıştır. Sesler Balabayıs'ın ışıklarıyla beraber gökyüzünde dans edecek, karanlıktan onları kimse göremeyecektir. Sonra bir ses mezarlık bekçisine "açın ışıkları" diyecek, ne elektrik icat edilmiş olacak ne de ruh bedenle bütünleşmiş.

Mezarlık bekçisi: *Bugün buraya hiç tanımadığım bir adamın tabutunu getirdiler. Tanımadığım tabutlarla işim olmaz benim. Tanrı adına kanun namına kanun hükmünde kararname çıkarılması lazım dedim bu tabutu buraya terk etmeniz için.*

Vücut ile ruhun kişilik leşi(alaycı bir tonla): *Bu sana kalmış. Yani senin düşüncen neyse öyle yap. Biz zaten olsak bile ölüyüz!*

Gemi sallandı, Balabayıs'tan bir taş düştü başıma, vaziyetim değişti, vasiyetimi değiştiremedim.

Balabayıs'taki konser yağmur yağdığı halde iptal edilecekti ve/fakat yağmadığı halde edildiydi. İster inanalım ister inanmayalım... Balabayıs Manastırı'ndan bir taş düşmüştü başıma, herkes ıslanıp üşümüştü, taş başımı ikiye bölmüştü. Taşın düşüşü ve başımı ikiye bölüşü neticesinde ölüşüm gerçekleşmiş, vaziyetim değişmiş, vasiyetimi değiştirememiştim. Tanrı nezdinde parçalanmış bir leşten başka bir şey olmayı hak etmemiştim. Oysa ben bunu hak etmemiştim. Bu ne biçim işti? Konser benim yüzümden mi yoksa yağmur yüzünden mi iptal edilmişti?

Düşündüm: *Taş olursaydın gözyaşların toprak olurdu. Tüm bu gördüklerim tabutumda gördüğüm birer düş olsundu, aşk olsundu hayat, diriliş yakın olsundu.*

HÜCRE 27

evrendelikdeşti

İçiçe geçmiş iki kişinin leşi serilirse evrene, bilirim ki kıştır mevsim. Geçenlerde kıştı mevsim, iki kişinin içiçe geçmiş leşini getirdiler evrenin derinliklerinden evime. “Çeşitli boylarda şişlere tak bunları ve çevirmek suretiyle kebab et ve ye ey sen konuştuğça ölükuşlar kusan körakıl sahibi kişi” dediler bana. “Mangalım külden seçilmiyor, kalbim gülden geçilmiyor, evimin önü ateşten görünmüyor” dedim onlara.

Yerden çıkan alevlerin keyfini çıkarıyor genç bir kedi, sıcağa inat tüy dökmüyor şu yaşlı köpek. Kış gelse diyordum yazken, kış gelse de sıcakları özlesem. Özlesem şişe geçirilmiş şeftalileri, kime hizmet edeceğimi şaşırsam, kişiliksizlikten muzdarip olsam, içiçe geçmiş iki kişinin geçmişi gibi leşimi serseler evrene, bölünsem, bölünmüş kişilikli delik deşik bir kişi olsam, tek kişilik saklambaca tapsam...

Evimde içiçe geçmiş iki kişinin leşini ikiye böldüm bir gece, şişleri çekmecedan çıkardım, yağladım, cesetleri yaladım, hepsini kestim, tuzladım, kekikledim, onlarla lafladım, onlara icazetsiz yaşamöyküleri anlattım, mahrem tarihlerini dinledim, yasak hayallerini düşledim, çekmeleri gereken acıları çektim, onların

hatıralarını disklere kaydettim, seyrettim, ateşe de verdim...

Yanan hatıralarını seyrederken zil sesi duydum. Elektronik mangalın zilinin sesiydi zil sesi. Beni sil manasını taşıyordu zilin sesi. Ötesi leşlerin işi...

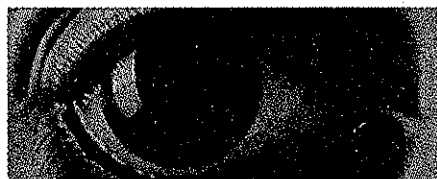
Asık suratlıydı leşlerin biri, ötekinin suratında salakça bir tebessüm vardı. Üstünkörü bir şekilde yerleştirmiştim leşleri mangala, mangal bu vesileyle kirlenmişti. İş işten geçmişti. İş işten geçmişti diyesim geldi, demiştim, gelmiştim, iki kişilikli bir kişiydim, buralara bunları söylemek için gelmiştim. Fevkalade yerindeydi şuurum, şuurumun altında leşlerimin hatıraları in ve cin kılığında top oynuyordu. Meşakkatliydi şişlerden çıkarmak leşleri, leşleri şişlere dizmek daha da meşakkatliydi. Zil sesi geldi; gelen mahremiyeti meşru tarihsel bir süreçti sanki... Kapıyı açmamla bir oldu mahremiyeti meşru tarihsel sürecin içeri girmesi. Büyük anlatılar küçüldü, küçük küçük bağımsızlıklar ilan edildi, zerrel-er son derece özgürdü. İçice geçmiş iki kişinin leşinin piştiğini görünce bir çığlık atası geldi mahremiyeti meşru tarihsel sürecin, attı da... Attı: "Piştiiimm! Pişti cesedim. Piçti hatıralarım. Hellimsizdi makarnalarım. Kendimle ilişkilerim işteşti. İki leştim, içice geçiktim. Geçerken uğradım."

İçine işedim mahremiyeti meşru ve gayrimeşru tarihsel süreçlerin, dışına hapsettim kendimi meşruiyetin, mahremiyetten ibaretti şuurüstüm, üstünkörüydü her işim. Çiş ile el ele çekip gitti mahremiyeti meşru tarihsel süreç. Çekip gitmeden evvel leşi yedi eliyle. Eli kirlendi, kirlerini bembeyaz yatak örtüme sildi de gitti. İçice geçmiş iki leş dirildi, leş yedi eliyle birden dirildi, biri birini, diğeri ötekini yedi; yarım yamalak ve bölünmüş kişiliğimle eşittim ikisiyle de, yedi ölümcül günahın yedisini birden işledik birlikte. İçice geçmiş iki leşle eşikte eşittim. "Oh! Şit!" dedim, "ömrümde böyle hikâye geçmedi başımdan" diye de ekledim.

İçice geçmiş iki leşi diri diri çöpe attım. Çöpe atmadan evvel tadına baktım. Tuzu çoktu, yemesi uzundu, çırpınıyordu ağzımda, satmaya kalksam ucuzdu. Uzundu ömür, bitmek bilmezdi ölüm, ölümü gördüğüm gün unuttum yaşamayı. Geçmişimi hatırlamam gerekti, kıştı, yakacak her eve gerekliydi. Hatıralarını yaktığım içice geçmiş leşlerin sayısı gün geçtikçe, havalar soğudukça

çoğalıyordu. Çoğalıyordu kişiliklerim, evren karıncaların sırtındaki buğday tanesi gibi mutlu ve mesuttu.

Dışardan bir ses geldi. Bir kedi, o deminki kedi, içiçe geçmiş iki leşin pişmiş, bir kısmı yenmiş ve bölünmüş halini kemiriyordu. Terlik savurdum kediye, terlik yerde, çöpün yanında yatmakta olan köpeğe geldi. Köpek terliği aldı bana getirdi. Kedi leşi yemeye devam etti, o leş onun için sadece bir etti. Hatıralar yandı, geceyi pişmanlık içerisinde geçirdim. Sabah uyandığımda kendimi göremedim aynada. Tek kişilik saklambaç daha yeni başlıyordu gibime geldi. Gittim çöpe baktım, kedinin leşini yiyen köpeği sevdim, çöpçülerin gelmesini beklemeliydim. Dün gece bir metinle içli dışlı olmuştum, içiçeydim dün gece bir metinle, içine girmiştım dün gece bir metnin, dışımda çeşit çeşit hadiseler cereyan etmişti... İçimdeydi hadiseler, hadiselerin dışındaydım. Kedinin leşi köpeğin içinde, içiçe geçmiş iki kişinin leşi kedinin içinde, hepsi benim dışımda, ben evrenli bir kişi, bütün bunlar evrenin mahremiyeti meşru tarihsel sürecinin işi...

HÜCRE 28

Alice in Chains

Alice kendine küsmüş, kimseyi görüştürmüyordu kendiyle. Her türlü tersine çevirmenin mübah sayıldığı, her nevi farklılığın el üstünde tutulduğu ve uzlaşmazlığın bütün yanlarının saygıyla ve özlemle anıldığı günlerin geride kaldığı bir dönemdeydik. Bu vesileyle Alice kendini çeşitli çeşitli farklı düşünceler üretmeye ve bu düşünceler içine hapsolmaya adanmıştı. İnsanlara olan güvenini yitireli beridir kendini daha derin bir içeriğe sahip iletişim biçimlerinin keşfine vakfetmişti Alice.

Dikizlenen birer yaşamımızın olması, bu yaşamın her an sona erme ihtimaliyle karşı karşıya bulunması, nefretin nefreti doğurması, şiddetin şiddeti dölleyebilecek yeteneğe sahip olması ve entelektüel gevezeliğin moda haline gelmesi ve Alice'in tüm bunların farkında olmasıydı Alice'i kendine küsmeye iten. Kendine küsen Alice iletişimsel eylem hevesimi kursağında bırakmakla kalmadı, ayrıca entelektüel açıdan iyi beslenip iyi beslememe de engel oldu. Olan bir başka şey de Alice'in bilincinin yerini bilinçaltının istila etmesiydi. Kedilerle fareler cınsi münasebette bulunuyordu Alice'in bilincinin altında. Altındaydı herkesin aklı Alice'in dışında.

Alice'in bilinçaltı: *Hiç kimse beni sevmiyor. Yalnızlığın şöhretten farkı ne? Hiç kimse beni sevmiyor. Kediler fareleri dölüyor, kediler azalırken fareler artıyor. Sistemlerin temellerine düşlerini dizenlerdir geleceği "şekle ve şemale" sokanlar.*

Alice'in bilinci: *Geberteceğim seni, geberteceğim seni, geberteceğim... Üreme işteş bir eylemin ürünüdür. Üremenin anlamı ve görüntüsü değişmiştir. Bulanık bir bilincim ben. Birtakım Yaratıkların, başka yaratıkların varlığını sürdürmek için kendi varoluş alanlarını yok etmesi sözün konusudur.*

Bu elemli cümlelerin dış ağrısını andıran sahneler olması, bu sahnelerin içlerinin doldurulması gerekmesi, hastaların bu sahneleri severken aşka ve yelkenlilerin de rüzgara karşı gelmesi sebepleriyle, bakarken Alice'in suratına hastalar, "ben söyleyeceğimi söyledim vaktiyle" dedi Alice. Dedi Alice ki: "Ben söyleyeceğimi söyledim. Ben sizi sessizliğimle yargıladım."

Alice'in en yakın dostu uyandırdı o sabah Alice'i karmaşık düşlerinden. Bir böceğe dönüşmüş olarak uyanmadığı için şükran çekti Alice. Şükran çektikten sonra bir de otuzbir çekti Alice. Yatağının zincirlerini lehine çevirmesi gerektiğini söyledi Alice'e Alice'in en yakın dostu. Alice'in en yakın dostu Alice'e dedi ki: "Yatağının zincirlerine vurulmuş olabilirsin, üzülme; sakın ol. Sakin ol yavrucuğum çünkü yatağının zincirleri seni düş dünyanın derinliklerine daldırıp hayal gücünü zenginleştiren birer araçtır. Evet, delirmektesin zincire vurulu olduğun için ve/fakat unutma ki bilincinin ve bilinçaltının muhteviyatı senin şunu idrak etmene engel teşkil etmemelidir: Hiç bir deli yeteri kadar deli değildir ve hiç bir akıllı yeteri kadar akıllı değildir. Delilik toplumun deliliğinin bir ürünüdür."

Alice, zincirlerini unutmadan: "Deliliğe daha büyük bir delilikle karşılık vermekten söz ediyorsun sen."

Alice'in en yakın dostu: "Evet ve bu yüzden 'deli insan kendinden başka herkesi deli sanıp entelektüel gevezeliğe soyunur' diyorlar arkamdan." Alice, zincirlerini yalayarak: "Hiç değilse deli olduğumuzun farkında olacak kadar akıllıyız biz; peki ya onlar?!"

Alice'in en yakın dostu gider. Alice'in en yakın dostu gittik-

ten sonra Alice şöyle düşünür: “Aptallar hata yapa yapa akıllanırlar. Bunlar aptallıklarını yeni aptallıklarla ve envai çeşit hatalarla besliyorlar. Hata yaptıkça daha da aptallaşıyorlar, aptallaştıkça daha büyük hatalar yapıyorlar. Şu halde bilginin iktidarla olan ilişkisinin, aklın sınırlarının ve bilginin çağımız ortadoğukdeniz ülkelerinden birindeki konumunun sorgulanması gerektiği inancı hakim duygu ve düşüncelerime. Duyguların ve düşüncelerin hürriyetin hakimiyetinden yoksun bir ortamda ve zamanda dile getirilmesi, söz konusu ortamın ve zaman kesitinin bilgiye talebin minimal düzeylerde seyreylediği bir doğaya sahip olması ve dolayısıyla da zoraki çabalarla dil vasıtası ile hayata nüfuz ettirilmeye çalışılan fikirlere delilik diye telakki edilen bir uğraş konumuna yerleştirilmesi, düşünce üretiminin bu coğrafyada var olamayacağı inancı ve hatta her türlü alternatif bakış açısının şımarıklık ve kendini beğenmişlik bellenişi elbette ki zamanla “radikal entelektüelliğin” ayıp sayıldığı, “entelektüel” kelimesinin dile getirilmesinin bile tüyleri diken diken ettiği, bilginin değersizleştiği ve retorik(etkileyici konuşma becerisi) iktidarı ele geçirdiği saçma sapan bir oluşumu dünyaya getirir. Bu oluşum kendi kendini her fırsatta yeniden yaratan görüntüde farklı totaliter söylemlerin oluşturduğu anlamsız monologlar karmaşasının anlamlıymış gibi görünen bir oyun formunda sahnelemesine zemin hazırlamaktadır. Olumlu yönde en ufak bir dönüşüm geçirmeyen, değişmeyen, kopuş yaşamayan, parçalanmayan bir toplumun bütünlüğünün gerekliliği her fırsatta gereksiz yere vurgulanırken, nesiller değişmekte ve/fakat ne “yasal muhalefet” ne de “yasadışı iktidar” değişmektedir. Bu durumda statükodan yani durumun zamana bağlı mevcudiyetinden söz etmek anlamını yitirirken, gerçek anlamda anti-statükocu tavırlar sergilemek de ceza gerektiren birer suç haline getiriliyor. Bir insana kırk kere deli dersin deli olmaz belki ama en azından kendini deli sanmaya başlar ki bu da zaten deliliğin yarısıdır. Diğer yandan kırk kere ‘bağımsızım’, kırk kere de ‘özgürüm’ dersin işte bağımsızlık ve özgürlük kırk kere uzaklaşır senden. Tersten ziyade farklı işleyen bir mekanizma gerekir düzliğe çıkmak için bu çarpıklıktan. Bu çarpıklık ancak çarpıtma, daha doğrusu boşlukları doldurma yöntemiyle alt edilebilir. Yalan söylemenin, yani doğru

sanılan şeylerdeki yanlışlıkları göstermenin duruma göre iyi yanları olabilir. Plato'yu eleştirmeyen Batılı düşünür kalmamıştır. Plato'yu eleştirmek demek ondan yararlanmamak demek değildir. Mesela Marx'tan yararlanmanın en iyi yolu Marx'ı eleştirmektir. Yani kısacası işte Plato'yu da, Kant'ı da, Marx'ı da, Derrida'yı da, onu da bunu da eleştireceksin, daha doğrusu bunlara eleştirel yaklaşacaksın; bunlar da insan. Bunlar da hak ediyor eleştirilmeyi. Bunların metinlerinde de boşluklar var. Diğer yandan kör bir inançla Aristo'nun, Sokrat'ın, Plato'nun isimlerini sıralamak ve "bunlar Gâvurdur" demek kişiye ve topluma ancak zarar verir. Eleştiri yeni bir şey söylemeli. Fikir dünyasında sınırlara ve barikatlara yer olur mu hiç?! Zaten çekmişiniz çizgileri dünyanın üstüne, hiç olmazsa beyinlerinizi bölüp de tıkmayın kendinizi ve bizi hücrelere. İnsan okuduğu şeye inanmalı ve/fakat okuduğu şeyin doğruluk ihtimali olduğu kadar yanlışlık ihtimalinin de olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurarak kesin doğruluğuna veya kesin yanlışlığına inanmamalı. Köktencilik önce köktenciye köküne kadar girer, içeride totalitarizmi katleder, sonra özgürlüğü döller ve hemen akabinde de katar zulmü önüne kırbaçlar ölümüne. İnallahım perde!"

İşte bu saçma sapan düşünceleri aklından geçirerek entelektüel gevezelik eden Alice şuna kâni oldu en sonunda: "İnsanlara olan güvenimi yitireliberidir kendimi daha derin bir içeriğe sahip iletişim biçimlerinin keşfine vakfettim ben. Evet, ben zincirlerime şükrediyorum. Bu hale getirdiler işte beni. Hayal dünyamda boğulmaktan mutluyum. Tanrı zincirlerimi benden esirgemesin. Esirgemesin ki ona da şükredeyim. Ama sakın şunu sormadan edemeyeyim; deli olduğumun farkında olacak kadar akıllıyım ben, peki ya sen?!"

O, ki meçhuldür, kırbacını sıvazlayarak: "Kendime küstüm, kimseyi görüştürmüyorum kendimle, bu vesileyle de işte vurdum seni zincire kırbaçlıyorum ölümüne!"

İyiler ve Kötüler

Son zamanlarda abık sabık rüyalar görmeye başlamış olan kahramanımız rüyalarında kendisini içinde bulduğu garip durumları anlamlandırmakta güçlük çekmektedir. Örneğin bir gece evvelki rüyasında kahramanımız kendisini bir bankanın memuruna bir başka bankanın kartını överken görmektedir. Demektedir ki kahramanımız “bak bu bankanın kartıyla dünyanın her yerinden para çekebiliyorsun. Mesela benim Barclays’den de kartım vardı ama bu kart hakikaten üstün bir kart. Barclays’deki paralarımın hepsini çekip bu bankaya yatırdım ve şimdi dünyanın her yerinden istediğim kadar para çekebildiğim için çok mesudum.” Bununla da kalmıyordu kahramanımızın rüyası ve daha da abık sabıklaşıyordu. Mesela banka memuru hayranlık ve hayretler içerisinde dinliyordu kahramanımızı. Sanki hayatında hiç duymamış, banka kartları hakkında hiç bilgi sahibi değilmiş gibiydi banka memuru. Banka memuru kahramanımız kartını öve öve bitiremez ve hatta yüceltirken işini yapmaya devam ediyor ama bu arada da kahramanımızı can kulağıyla dinliyordu. Peki ama neydi bu rüyada olup bitenlerin mânası. Yani bir insan nasıl görebilirdi ki böyle bir rüyayı? Başka

insanlar da bu tür rüyalar görüyor muydu acaba? Neden böyle bir rüya görsündü ki normal bir insan? Aslında rüyanın ilginçliği son derece sosyal bir ortamda geçmesinden kaynaklanıyordu. Her şey çok normaldi. Normal olmayan tek şey bir banka kartıyla dünyanın her yerinden her kurda para çekilebiliyor olmasının bu derece önemli ve şaşırtıcı bir şey olarak lanse edilmesi idi. Buna ilaveten böyle bir kartın varlığının hiç de öyle yeni ve önemli bir şey olmadığını bilmesi gereken bir banka memurunun kartı yücelten kahramanımızı can kulağıyla, hayret ve heyecanla dinliyor oluşuydu.

Gerçekten de çok garipti kahramanımızın rüyası. Yani rüyalar genellikle daha absürd, daha anlamsız olurdu. Bu rüya da oldukça anlamsızdı gerçi, ama bu rüyanın anlamsızlığı aslında çok tutarlı ve aynı zamanda da son derece yersiz olmasından kaynaklanıyordu. Yani normal bir anlamlandırma sürecinin anlamlandırmakta yetersiz kalacağı bir şey yoktu rüyada olup biten olaylar ve geçen konuşmalar bağlamında. Anlamsız olan bu rüyanın kahramanımız tarafından görülüyor olması, böyle bir rüyanın var olmasıydı. Yani rüyanın varlığıydı garip olan, içinde geçenler değil. Tabii banka memurunun hayret ve heyecan içindeki tavrı da kendi içinde saçmaydı ama kesinlikle anlamsız değildi.

Kahramanımız işte bu rüyayı gördüğü gecenin sabahında oldukça endişeliydi. Böyle bir rüya görmüş olduğu için kendisini son derece tedirgin hissediyordu. Kafayı tamamen yemiş miydi yoksa? Yoksa takmamalı mıydı kafayı bu rüyaya? Şunu düşünmekten kendini alamaz kahramanımız: “Şu sıralar kafayı hayatın anlamı, varlığın sebebi, yokluğun varlığı gibi, felsefenin kendini ezelden beridir üzerinde düşünmeye vakfettiği ve/fakat sorduğu sorulara aradığı yanıtları bulamayınca buz eden yerine kaldırmaya meylettiği sorunlara takmış olmamın sebebi hakkındadır herhalde bu rüya. Kendimi bu rüyanın hangi konuda olduğunu kendimle paylaşmaya zorunlu hissediyorum. Böyle hissediyorum işte kendimi çünkü alkol tanrıya olan inancımı sarstığından beridir kendimde değilim. İnsanın tanrıyı neden yarattığını artık hepimiz biliyoruz ancak bunu hatırlatmakta zarar değil, bilâkis fayda vardır. İnsan tanrıyı yarattı çünkü insan kendini evrende pek yalnız hissediyor-

du. Öyle bir güç gerekliydi ki insana, insan kendi dışında ve kendinden daha güçlü ve anlamlı bir bütünlüğün parçası olarak kendini emniyette, yaşamını anlamlı hissetsindi.”

Son derece sakın bir insan olan kahramanımız işte aklındaki bu düşüncelerle saate bakar. Saatin dokuzu çeyrek geçtiğini gören kahramanımız derhal dişlerini fırçalamak üzere tuvalete gitmesi gerektiğini idrak eder ve bu yönde eyleme girişir. Girişir girişmesine ama peki nedir kahramanımızı derhal bu yönde hareket etmeye iten şey? O şey şudur sevgili okur: Kahramanımız bir bankada güvenlik görevlisi olarak çalışmaktadır ve vardiya saati on olan kahramanımız işe geç kalmış olmasa bile kalacağı su götürmez bir gerçek halindedir. Evden çıkmak için gerekenleri yerine getirdikten sonra hayrete mahâl vermeyecek şekilde evden çıkar kahramanımız. Çıkar çıkmasına evden kahramanımız ama çıkışıyla eve girişi bir olur kahramanımızın. Bunun sebebi ise obsesif kompulsif diye tabir edilegelmiş ruhi ve sinirsel bir hastalıktan muzdarip olmasıdır kahramanımızın. Hastalığı gereği eve geri giren kahramanımız sifonu çekmiş olup olmadığına, ışıkların hepsini kapamış mı ona falan bakar, evin her yerinde kontroller yapar. Gayesi evden çıkarken içini rahat kılmak, gözünün arkada kalmamasını sağlamaktır ki nitekim işte sağlar da sevgili okur.

Üç kişi karanlık bir odada ve stres altında oturmuş melûn melûn birbirlerinin suratına bakmaktadır. Belli ki bu üç kişinin bildiği ve/fakat bizim bilmediğimiz bir şey mevcuttur. Mevcudiyeti su götürmez bir gerçeklik şeklinde vuku bulan ve/fakat buna rağmen okuyucunun bihaber olduğu bu şey ise bu üç kişinin banka soyguncusu olduğu ve ortak ve yasadışı bir amaç doğrultusunda eyleme girişmeye, yani öykümüzün içinde geçtiği bu güzel ama garip günde kahramanımızın güvenlik görevliliğini yapmakta olduğu bankayı soymaya, onu soğana, kahramanımızı ise bir biçareye çevirmeye meyilli olduklarıdır. Okuyucuyu germenin gereği hiç yoktur sevgili okur, zira öykümüz bir gerilim öyküsü değil, bilâkis türler arası bir etkileşimin neticesinde ortaya çıkmakta olan, kategorize edilemeyecek nitelikte bir öyküdür. Belli ki bu türde bir öykü daha evvel hiç yazılmamıştır, zira zaten bu öykünün ait

olabileceği bir öykü türü zaten namevcuttur.

Kahramanımız evden en nihayet çıkar, ama çıkarken duraksar ve evde her şeyi kontrol edip etmediğini düşünür. Tüm kontrolleri yapıp evdeki herşeyi kontrol altında aldığına kanaat getiren kahramanımız rahat bir nefes alır ve apartmandan dışarıya çıkmak yolunda emin adımlarla merdivenlerden aşağıya inmeye meyleder. Eder etmesine ama bir dakikadır, ya hafızası kendini yanıltmakta ise ve aslında evde kontrol altına alınmamış bir şey kalmışsadır. Ya ev kendisinin yokluğundan istifade ederek bir çılgınlık yaparsadır. İşte bunlar kahramanımızın şuurunu istila etmekte ve tarifi imkansız ıstırapların ruhunda fink atmasına sebebiyet vermekte olan düşüncelerden sadece bazılarıdır.

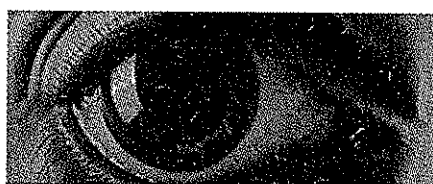
Söylemeye gerek bile yok ki sevgili okur, kahramanımız işe yeterince geç kaldığının idrakiyle, kafasından geçmekte ve hiç şüphesiz hastalığının ürünü olan yersiz düşünceleri yenmeyi başararak adımlarını sıklaştırır. Tanrıya şükürler olsun ki kahramanımızın evi çalıştığı bankaya pek yakındır. Zaten kahramanımız da bu evi çalıştığı bankaya olan yakınlığından ötürü tutmuştur. Kahramanımız olaysız bir yürüyüşten sonra bankaya varır ve herşeyin güllük hatta gülistanlık olduğunu görerek salakça bir sevince boğulur. Boğulur boğulmasına kahramanımız salakça bir sevince ama biz biliyoruzdur ki bu boğuluş pek uzun sürmeyecek, kötü kalpli soyguncular kısa bir süre sonra kahramanımızı etkisiz hale getirerek kötü emellerine alet edeceklerdir.

“Hazır mısınız?” diye sorar az önce sözünü ettiğimiz soygunculardan biri. Belli ki kendisi elebaşısıdır. Soygunculardan biri bu soruyu “ben hazırım!” şeklinde, yani kesin ve net şekilde yanıtlarken, biraz ürkek, aslında kötü değil, bilâkis iyi bir insan olduğu anlaşılan soyguncu aynı soruyu “durun, ben kendimi buna hazır hissetmiyorum,” şeklinde yanıtlar. Son derece kötü kalpli birer insan oldukları her hallerinden belli olan diğer iki soyguncu hayretler içerisinde bu üçüncü soyguncuya bakmaktadır. Yüzlerine “nasıl olur da hazır olmadığını söyler?” sorusunu dışa yansıtan bir ifade hakimdir. Bu ifade karşısında tedirgin olup korkuya

kapılan üçüncü soyguncu “tamam tamam, şimdi hazırım işte,” der. Tebessüm etmekten kendilerini almakta zorlanan diğer iki soyguncu tasdikleyici birer bakış fırlatırlar üçüncü soyguncuya. Üçü bir olup hep birden ayağa kalkarlar. Silahlarını kontrol edip gerekli ayarlamaları yaparlar. Artık yola koyulmaya hazırdırlar.

Bu arada neşe içerisinde herkese günaydın dedikten sonra görev yerini alan kahramanımız görevi icabı müşterilere saygıda kusur etmez. Etmez etmesine ama nereden bilsindir ki zavallı kahramanımız az önce müşteri kılığında içeri giren üç kişinin niyetinin ne denli kötü olabileceğini.

Müşterilerden biri yenile edinmiş olduğu banka kartının ne derece üstün olduğunu, o kartla dünyanın her yerinden para çekilebileceğini söylemektedir bir banka memuruna. Banka memuru hayretler içerisinde müşteriye bakmaktadır. Tam bu sırada “eller yukarı, kimse kıpırdamasın!” der o elebaşı diye tabir ettiğimiz soyguncu. Bu emre itaat etmez kahramanımız ve belindeki tabancaya sarılır. Kendini banka soymaya hazır hissetmeyen iyi soyguncu tedirgin olur, paniğe kapılır ve korku içerisinde silahını kahramanımıza, yani bankanın güvenlik görevlisine doğrultur. Kahramanımız da ona doğrultmuştur silahını. Tüm bunlar birkaç saniye içerisinde olmaktadır. İyi soyguncu ve kahramanımız aynı anda ateş ederler birbirlerine. Ateş etmezden hemen önce göz göze gelmişler ve gözleriyle sanki birbirlerine “özür dilerim, ben aslında kötü bir insan değilim, ama bunu yapmak zorunda hissediyorum, bu durumda buluyorum işte kendimi” demişlerdir. Aynı anda ateş ederler ve aynı anda ikisi de kanlar içinde yere yığılır. “Lanet olsun!” der ikinci soyguncu. “Hemen paraları bu torbalara doldurun!” diye bağırır elebaşı. Çaresizce paraları kendisine gösterilen torbalara doldurur bir banka kartıyla dünyanın her yerinden para çekilebileceğini hayretler içerisinde dinleyen banka memuru. Banka kartıyla dünyanın her yerinden para çekebileceği için mutlu olan ve bu sevincini her fırsatta herkesle paylaşan müşteri şaşkınlık içerisinde. İki soyguncu paraları alıp gözden kaybolurken kahramanımız ve iyi soyguncu kendi kanları içerisinde feci şekilde can verir. Kanları birbirine karışır. Ölürken göz göze ama göze göz değildirler.

İpini Koparan İdam Mahkûmu

Birkaçyüz milenyum evvel bir adamla bir kadın yaşarmış bir dağ başında. Bir dağ başında bu ikisi birbirlerini sevmekten yorulmuşlar bir gece. Bir gece bu ikisi anlamışlar ki çok küçüktü kalpleri birbirlerine duydukları sevgiyi kaldırmak için. Öyle bir sevgi ki yokmuş bu sevgiyi kaldıracak kalp yeryüzünde. Önce birinin kalbi ezilmiş bu sevgi altında, sonra ötekinin kalbi sığmayıp bu sevgiyi patlamış. Her yerde kalp ve sevgi parçaları, cesetleri, kalıntıları varmış. Uçmak hoş bir duyguymuş ama hayal gücünün bile ötesindeymiş çok hoş bir duygu olan uçmak o zamanlar. Anlamlıdır kelimeler.

Karınca yuvalarına benzermiş birkaçyüz milenyum evvel evren. Evren neden karınca yuvalarına benzermiş birkaçyüz milenyum evvel? Bu bir muammaymış. Bohemistan krallığının zalim kralı Bohem Kral “Akıntıya kapılmanın neresindedir suç unsuru?” diye sorarmış beş kere gecede. Cevap alamazmış bu adamla bu kadından. Bu adamla bu kadın duymazmış ki Bohem Kral’ı.

Sevmekten ölmek, ölüm cezası, ölüme mahkum edilmek,

su savaşları, kelaynaklar ve işte kalpsiz bir adamla kalpsiz bir kadın bir dağ başında her Allahın günü ölmeye ve bir dağ başında bir adamla bir kadın her Allahın günü dirilmeye mahkum edilmiş. Bir adamla bir kadın birkaç yüz milenyum evvel yaşarmış bir dağ başında ki bu ikisi birbirlerini sevmekten yorulmuşlar bir gece ve bu ikisi anlamışlar ki kalpleri sevmeyecek kadar küçük veya belki de sevgileri işte kalplerinin küçüklüğü kadar büyük yani işte ne kadar küçükse o kadar büyük, yani mesela sevgi o kadar büyük ki yokmuş bu sevgiyi kaldıracak kalp yeryüzünde ve Tanrı idama mahkum etmiş geriye kalan, bu adamla, Arthur Adamov'la, bu kadının, Luce Irigaray'ın, gerisinde kalan, bu ikisinin dışında kalan bütün insanları. Adamın adı Adem'miş aslında, Kadının adı Havva... Bir elma gibi yuvarlanarak düşmüşler dünyaya.

O günden sonra işte her ipini koparan dünyaya düşmüş. Dünya düş görürmüş o gün bu gündür. Nereye düşsünmüş ki her ipini koparan idam mahkûmu dünyadan başka?!

HÜCRE 31

Bir Roman ve Bir Hayat

Bir'in Acı Dolu Yaşamı ve Daha Başka Doğaüstü Hadiseler

Bir'in annesi ve babası kendisi çok küçükken ölür. Bir, beş yaşından itibaren sosyalist bir filozof tarafından büyütülür. Arada pek fazla bir şey olmaz, yıllar öyle gergin bir biçimde geçer; pek yakında patlak verecek olan savaştan henüz hiç kimsenin haberi yoktur. Bir, zamanının büyük bir kısmını kendisini evlat edinen sosyalist şahsiyetin kütüphanesindeki kitapları okuyarak geçirir.

Bir daha yirmi yaşındayken son derece radikal bir öğrenci dergisinin editörüyle evlenir. Çok geçmeden doktorlar başında çok tehlikeli bir beyin tümörü tespit ederler ki bu tümör acilen alınmalıdır Bir'in yaşamını sürdürebilmesi için. Ameliyat başarılı geçer ve tümör etkisiz hale getirilir. Ne var ki Bir çok geçmeden post-traumatic-stress-disorder(travma sonrası sinir bozukluğu) diye bilinen ruhsal bir sarsıntı geçirir. Bunun sebebi Bir'in kafatasının açılıp

beynine müdahale edildiği düşüncesinin bir saplantı haline gelmesidir. Zaman geçtikçe bu karanlık düşünceyle baş etmesini öğrenir Bir, ama kabusları kendi kontrolünde değildir ve hemen hemen her uyuduğunda rüyasında ameliyat sahnesini görmekle kalmaz adeta ameliyatı her gece yeniden tecrübe eder. Tümörün kendisi yok edilmiş olmasına rağmen tümörün alınmasıyla beyinde oluşan boşluk bu korkunç kabuslar tarafından istila edilir. Madde yerini madde-ötesi psişik deneyimlere bırakmıştır. Yaşamı dayanılmaz bir hal alan Bir intihara sıcak bakmaya başlar. İşte tam bu sıralarda Bir hamile olduğunu öğrenir, hem de ikizlere... Hamilelik Bir'i intihar düşüncesinden kesin ve kati şekilde vazgeçtirir. Üstelik artık kabus da görmemekte, beyin ameliyatını her gece uykuya daldığında tekrar tekrar yaşamamaktadır. Belli ki ikizler tümörün alınmasıyla beyinde yaratılan boşluğu dolduran kabusları yok etmiş ve beyindeki boşluğu rahimdeki varlıklarıyla doldurmuştur. Ancak lanet Bir'in peşini bırakmaz ve Bir hamile olduğunu öğrendikten üç hafta sonra son derece şiddetli baş ağrılarından muzdarip olmaya başlar. Doktorlar kendisine tümörün yeniden ürediğini ve bir operasyon daha gerektiğini söyler. Ve/fakat bu sefer durum daha da ciddidir. Kabusların ani yokluğunun yarattığı boşluk tümörün büyümüş bir halde geri gelmesine sebebiyet vermiş, dolayısıyla da bu sefer daha büyük ve hamilelikten ötürü aşırı derecede tehlike arbeden bir operasyon gerekmektedir. Bir'in tümörden kurtuluş şansı vardır ama tehlike ikizlerin de bu operasyon neticesinde yok olma riskinden kaynaklanmaktadır. İkizlerini riske atmak istemeyen Bir ameliyatı şiddetle reddeder. Doktorlar Bir'e kendi hayatını tehlikeye atmakta olduğunu söyler, ancak Bir kararlıdır; her ne pahasına olursa olsun ameliyat masasına yatmayacaktır.

Bir yaklaşık sekiz ay boyunca baş ağrılarından ötürü acıya mihlanmış bir yaşam sürdürür. Dokuzuncu ayda ikizler gayet başarılı bir doğumla dünyaya gelirler. Doğumun hemen ardından, Bir daha ikizlerini kucağına bile alamadan, doktorlar beyin ameliyatını gerçekleştirirler. Ameliyat başarılı geçer ve Bir tüm bu yaşadıklarını anlatan psikolojik ve siyasi bir roman yazar. Bu roman bir kara-ütopya, geleceğe dair kara bir anlatı olarak da nitelendirilebilir. Roman Bir'in yıllardır çektiği tarifi imkansız acıların bir

dökümüdür adeta ve edebiyat dünyasında büyük yankı uyandırır. Okuyucu romandan Bir'in el attığı her işte başarılı ve/fakat kendine güvensizlikten ötürü zaman zaman felce uğramaktan kurtulamayan bir kadın olduğunu öğrenir. Okuyucu anlar ki Bir ikizlerine iyi bir anne olmakla topluma faydalı bir devrimci olmak arasında gidip gelen çalkantılı bir yaşamın öznesidir/nesnesidir. Bir'in yazdığı romanın ana-teması aşağıda verilmiştir ki herkes durumun vaha-metini, manik-depresyonun faydalarını ve kişisel mevzuların nasıl tüm dünyayı ilgilendiren mevzular haline getirilebileceğini daha iyi kavrasın. Böylelikle psikolojik ve bedensel rahatsızlıkların siyase-tle ve yaratıcılıkla ne denli alakalı olduğunun da idrak edileceğini ümit ediyorum.

Bir'in Kendi Hayatından Esinlenerek Yazdığı 2012 Adlı Roman'ın Ana-teması

Yıl 2012'dir. Üçüncü Dünya Savaşı kimsenin beklemediği bir biçimde patlak vermiş, zaten yapay olduğu uzun süredir sezilen sevgi ve barış hayalleri yerini tüm dünyada çok şiddetli içsel/dışsal-ötesi çatışmalara bırakmıştır.

İlk başlarda özellikle Kuzey Avrupa ülkeleri ve Fransa'da birer iç savaş şeklinde patlak veren bu savaş, daha sonra sınırları aşp, ülkeler arasındaki barikatları yerle bir ederek dalga dalga tüm dünyaya yayılmıştır. Çatışmalar global ölçekte olduğu için kimse bu çatışmaları ne birer iç savaş, ne de birer dış savaş olarak niteleyebilmektedir. Artık iç düşman dış düşman kavramları anlamını yitirmiş, tüm dünya ülkelerindeki iktidarlarla muhalif güçler birbirine girmiştir. Mesele ne hangi milletin ötekinden üstün olduğu meselesidir, ne de savaşı hangi ülkenin kazanacağı meselesi. Küresel tahakküm küresel direnişe sebebiyet vermiş, tüm ülkelerdeki muhalif güçler kendi ülkelerindeki iktidarlara karşı amansız bir mücadeleye girişmiştir. Eğer bir ülkedeki muhalif güçler zayıf düşmüşse derhal o ülkeye diğer ülkelerden binbir zorlukla da olsa takviye güçler gönderilmektedir.

Savaşın yayılmadığı nokta kalmamış, bütün roller değişmiş, dünya neredeyse ters yönde dönmeye başlamış ve hastalar doktor-

lara, sömürülenler sömürenlere, ezilenler ezenlere, materyalistler metafizik ideologlarına karşı amansız bir direnişe girişmişlerdir. Saldırganlık ve şiddet daha önce hiç görülmemiş bir biçimde had safhadadır. Gelineen noktada artık ya global kapitalist düzen yerle bir edilecektir, ya da demokratik-sosyalizm daha ana rahminden çıkamadan ilelebet tarihe gömülecektir. Hiç kimsenin kaçacak deliği yoktur, ki zaten hiç kimse de kaçacak delik aramamakta, aksine herkes saklandığı delikleri tıkayıp savaşa katılmaya can atmaktadır.

Barikatlar her yerde, savaş ve ölüm bir yaşam biçimi haline gelmiştir. Ölüm yaşamın bir parçası haline gelmiş, hastalıklar sağlıklı bir geleceğin koşuluna dönüşmüştür. Muhalif güçler karşılarında buldukları acımasız kolluk kuvvetlerine karşı tüm olumsuzlukları birer silah haline çevirmiş, en olumsuz gibi görünen koşullar global kapitalist sistemin kökten ve tamamen imhası için birer araç haline gelmiştir.

Eğer demokratik-sosyalistler için amaç mevcut düzeni topyekün yerle bir etmekse, global kapitalizmin muhafazakarları içinse amaç karşı güçleri yeryüzünden sonsuza kadar silmektir gelinen noktada. Mesele bir ölüm kalım meselesidir.

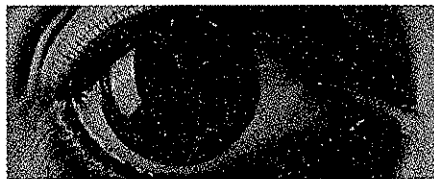
Bir'in Kitabının Arkasındaki Tanıtım Yazısı

Yaşamı olumlayıcı duruşuyla tez-antitez-sentez geleneğini yerle bir eden Bir'in bu kitabı insanın bölünmüşlüğüne, dünyaya fırlatılmışlığına ve kendini içinde bulduğu çaresizliğe yenik düşmektense olumsuz durumların olumlu durumlara, imkânsızlıkların ise birer imkâna dönüştürülebileceğini kanıtlar nitelikte bir eserdir. Bir'in tamir edilemez ruhsal ve fiziksel örselenmişliğe, zamana ve ölüme karşı giriştiği bu amansız direnişin çözümü sevgide bulan öyküsünü dinlemeye hazır mısınız?

Bu Durumdan Çıkan Sonuç

Bir kendi vücudu içerisinde deneyimlediği iyi ile kötü arasındaki çatışmayı dünyadaki iyi ile kötü arasındaki bir savaş

olarak duyumsamış ve bu durumu kara-ütopik bir romana dönüştürmüştür. Böylelikle Bir acılarına yenik düşmek yerine onları önüne katarak kırbaçlamayı başarmıştır. Eğer bunalımlı bir şahsiyet biraz yetenekliyse evden çıkıp toplumsallaşma uğruna saçmalamak yerine odaya kapanıp yaratıcılığa, yani yazarlığa, müziğe veya ressamlığa yönelirse kendine çok büyük bir iyilik etmiş olur. Bunalımlı kişi böylelikle mutsuz bilincini kendi lehine çevirerek eserlerine bunalımının damgasını vurur ve topluma faydalı bir insan olarak tımarhanede saygın bir hasta konumuna düşmekten kurtulur.

HÜCRE 32

KANSER SÖZLERİN OTOPSİ RAPORU

Biraz deniz havası vursun bana diye Girne'ye gittim bugün.
Gel gör ki Girne yerinde yoktu. Deniz bana kapıyı açmadı ki...

Tersliğin düzlüğe çıkıp bizi emin adımlarla hiçliğe sürüklediğini imgeselleştirmek de ne zormuş meğer... Ayaklarımı uzatayım şöyle, biraz gerineyim, biraz gevşeyim... Yükselen sular gelsin evimi bassın. Bir sandal yapayım kendime, gideyim buralardan meçhule... Yoksa sözcüklerden birkule mi? Yeni bir Babil Kulesi belki... Sırtüstü uzanmış bu çılgınlığın canlı tanıklarından birisi olarak ve Akdeniz'deki bu cesedin de canlı tanıklarından birisi olarak, çılgınlığın ayakta olmadığına şükreden bir koyun sürüsünün çobanları bile daha çok sever yasemini bir arının sırtındaki siyah ve sarı çizgilerin aralıklarını incelemeye alan bilim adamının söz konusu arıyı sevdiğinden.

Domadez tarlalarının şişelendiği bir uzamın gündüz düşleri gören çocuklarına yazılmış mektuplar uçak olsun, gemi olsun;

uçaklar düşsün, gemiler batsın. Bunlar ne? Neler diyorum ben böyle? Kalanlar sağ kalamaz ki, cesetler benim eserim değil ki, cezasını neden ben çekeyim ki?

Neydi o şiir? Bir şiir yazmıştık üç kişi bir olup: “Sevdiğim yanımda yoksa yanımdakini severim” demişti birimiz. Diğerimiz “kusura bakmayın ama beş metre yukarıdan manzara daha güzel” söylemişti. Ötekimiz de “kanadı budanıklığa yazgılı beyazbozbulanık bir intihar girişimi”nden bahsetmişti. Bir şiir çıkmıştı ortaya işte. Ne de güzel bir şiirdi ama...Hatırlayamıyorum ki. Maykıla sorsam hatırlar mı acaba? O hatırlamazsa ben de Deniz’e sorarım. Neredesin Deniz? Sesin nerede? Seni göremiyorum. Neden artık yazmıyorsun? Geri dön deniz; beni delirtme. Denizden bir ses gelir: “Ben bir kere öldüm; korkuyorum; tekrar ölmek istemiyorum.”
Deniz’in kistini öpsem geçer mi anne?

Maykıl’ın hikayesi şöyle: Ne idüğü belirsiz beyazımsı krem rengi böceği teslim alan Maykıl genç bir insan örneğiydi. Piyano çalar, resim yapardı ama hobileri bu metin için pek bir önem arz etmiyordu. Böcek ilerledi ilerledi. Neydi bu böceğin yapmaya çalıştığı. Sonra birden yok oldu. Maykıl’ın eli boş kaldı. Öyle görünüyordu. Hi, hi, hi!

Maykıl elindeki kibritle bir sigara yaktı sonra sigarayı tabladaki biberlerin üzerinde söndürdü. Bir imza gerekiyordu anlaşılan. Böcek büyümüş bir halde geri geldi; kanatları vardı artık. Uçabiliyordu. Rengi değişmemişti. Sonra böceğin arkadaşları da geldi. İrili ufaklı uçabilen uçamayan böcekler sardı ortalığı. Maykıl’ın sinirleri çok bozulmuştu; tımarhaneye gitti “ben deliyim” dedi. Doktorlar ona “hiç bir deli deli olduğunu kabul etmez, sen deli değilsin” dedi. Tımarhaneye almadılar Maykıl’ı; o da gitti içki içmek için bar açtı kendine Girne’de. Aman tanrısıydı Maykıl’ın; böceklerin sayısı gittikçe artıyordu. Artık imza mimza gerekmiyordu. Maykıl’ın hiç arkadaşı kalmamıştı ki...

Maykıl gazeteciye gitti, bir gazete satın aldı. Keşke almasaydı. Okumaz olaydı gazetede yazanları. “Kasmamalıyım” dedi Maykıl kendi kendine; “deniz kapılarını kapadı, çalışıyorum çalışıyorum açmıyor” diye de ekledi.

Gazete şöyle diyordu: “Buhurdanlıksarısrırlu adam koşuyor elinde fenerle koşuşturuyor buhurdanlıksarısı elinde fenerle, kalakalıyor ortalıkta dörtyüz görmez çocuk; kim okuyacak şimdi onlara kara yazgılarının kitabını? Etin eğri duruyor kemiğinde eğreti duruyor beynin kafatasında senin.

Yağmurlarda zaman zaman allı güllü yağmurlarda yaseminler ıslanır yaz gecelerinde allı pullu elbiselerle salınıyor ortalıkta sözcükler. Benim sözcüklerim, benim portatif organ nakillerim. Haraç olarak sarf ederler sözcüklerimi budalalar boşa harcarlar sözcüklerimi. Oraya buraya yollarlar hak sahiplerini kendileri giderler defilelere. Yukarıda zikredilen tüm laflar bir ebenin yardımı olmaksızın doğmuştur; ne demiştir Frederik? Demiştir ki, “baş ağrılarım düşüncelerimin doğum sancılarıdır” yanlış demiştir; baş ağrıları beynindeki tümörün yaydığı kötülük tohumlarının bedelidir: sözcükler.

Taksit taksit yaşamlar sefaletin miydi, yok esaretin bedelleri arasından itina ile seçilirler ve neşredilen yazılar en geç iki gün zarfında küflenirler. Nedir bu sırtış içindeki idrak kabiliyeti pek cüzi zatların? Yansımasıdır cKone kokusu gibi yapay güzelliklerin, böceklere layık ölümlerin. Birbirimize olan sevgimizle öldürüyorlar bizi Billy The Kid gibi, asıl it gibi. Hahhayt! Hahhayt! Kötülüğü iyilikle öldüremiyoruz, iyiliği kötülükle öldürebiliyorlar. Küçük balıklarla dolu sepetleri kediler insanlardan kurtarmak için can havliyle koşturuyorlar, koştura koştura buhurdanlıksarısrırlu adamın peşinden. Miyav, miyav, miyav!!!

Şişköpekleşleri her yerde;hav hav hav!!! Yüzbin metre engelli:Hayat koşusu; iylik için; kötülüğe karşı; kediler; şişköpekleşleri; onlara zarar vermemek için birbirlerini hunharca katleden köpekler.

Billardo topu gibi yuvarlanıyor evren dünyada, dünya evrende, hepsi beyinde. Kendilerine akıl ihsan olunmuş fanilerin beyinde bir billardo topu...”

Gazetede ki işte bu yazıyı okuduktan sonra Maykıl kendisini kendisine akıl ihsan olunmamış bir fani gibi hissetti... Sonra gene Deniz’i düşündü Maykıl...

Deniz artık Londra'daymış; ütücü olmuş; sabahtan akşama ütülüymüş; anası öyle demişti Deniz'in.

Küçükken yaramaz bir çocuk olan Maykıl düşüp kafasını kolunu kırdığı zaman annesinin "öpeyim da geçsin" söylediğini anımsadı Deniz'i bulamayınca. Bir kist beyazlığındaki kara kara noktacıklardan biri olduğunu anladı Maykıl sonra ve söyledi: "Kis-tini öpsem geçer mi yurdum?"

Biraz deniz havası vursun kendisine diye Girne'ye gitmek-ten başka çaresi kalmamıştı Maykıl'ın ama artık bu da boşunaydı. Canı sıkıldı Maykıl'ın. Canı sıkıldı diye gabareye gitti. Maykıl AIDS oldu, kanser de oldu, en sonunda da öldü.

Girne yerinde yoktu ki...

Deniz kapıyı açmadı ki...

Girne artık Girne değil ki...

Kanser Sözler Babil Kulesi'ni yeniden inşa edebilir mi ki?

Eder belki...

Otopsi raporunu okuyalım ve teşhisi doğru yapalım yeter ki...

HÜCRE 33

İki Filozof Üç Köre Eşittir

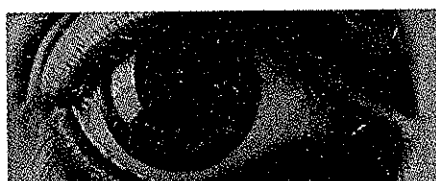

- Körler görme yetisinden yoksun değildir. Senin felsefen ötekilerin hep bir şeylerden yoksun olduğu düşüncesine dayanıyor.
- Peki sevgili Bir, fakat sen körün görme yetisinden yoksun olmadığını söylemekle körün görme yetisine sahip olduğunu söylemiş olmuyor musun?
- Hayır. Söylediğimin bununla alakası yok. Sen her şeyi tersinden anladığın için benim söylediğimi de tersine çevirip bana satmaya çalışıyorsun.
- Nasıl yani?
- Yani şöyle: Bir taşın görme yetisi yoktur ve/fakat bu o taşın görme yetisinden mahrum olduğunu göstermez. Evet, doğru, taş görmeye muktedir değildir, ama bu taşın herhangi bir şeyden yoksun olduğu anlamına gelmemelidir.
- Ama kör taş değil ki...
- Ben kör taşır demiyorum ki zaten. Sadece körün de tıpkı taş gibi görme yetisinden yoksun olmadığını, zira körlüğün doğası gereği görmeyi dışladığını söylüyorum. Yani körün doğasında görmek diye bir şey olmadığı için körün görme yetisinden yoksun olmasının imkansız olduğunu söylüyorum.

- Ama kör görme yetisinden yoksun olduğu için kör değil midir zaten?
- Hayır değildir. Kör ancak başkalarıyla mukayese edilince görme yetisinden yoksun bir varlık olarak algılanır. Kör ancak görenlerin gözüyle, görenlerin dünyasında görme yetisinden yoksun bir varlık olarak algılanır. Kör kendi içinde bir şeyden yoksun değildir, görme yetisinden yoksunluk hali köre dıştan empoze edilmiş bir haldir.
- Körleri oldukları gibi görmekten kaçınıyorsun sen?
- Asıl sen kaçınıyorsun onları oldukları gibi görmekten.
- Neden ille de sende olup da onlarda olmayan bir yeti dolayımıyla anlam yüklüyorsun ki körlere. Neden onları kendi içlerinde, kendi dünyalarında oldukları gibi görmüyorsun ki?
- Ben onların dünyasında yaşamıyorum çünkü onlar görmüyor, bense görebiliyorum.
- Bu son derece vahşi ve acımasız bir yaklaşım bence?
- Bence asıl sen gören bir insan olarak körleri oldukları gibi, yani görme yetisinden yoksun kişiler olarak göremediğin, yoksunluğu negatif bir şey olarak algıladığın için kötüsün.
- İyinin ve kötünün, yoksunluğun ve sahip olmanın ötesinde bir felsefe geliştirmeye çalışıyorum ben.
- Yapmaya çalıştığın şeyin tam tersine sebep oluyorsun ama. Yaptığın şeyin sonuçlarına bakarsan, körlerin görme yetisinden yoksun olmadıklarını zira görmemenin körlüğün doğasında olduğunu söylediğin için onları oldukları gibi kabullenememe durumunda buluyorsun kendini.
- Benim söylediklerimin kör bir insan için öneminin farkında mısın sen?
- Bunun farkında olabileceğimi sanmıyorum. Zira kör bir insan değilim ben. Dünyayı nasıl kör bir insan gibi algılayabilirim ki, görüyorum ben. Sense görmemenin nasıl bir şey olabileceğini farz ederek gören bir insanın dünyayı ve körlüğü algılama biçimini körlerin dünyasına empoze ediyorsun. Üstelik de bunun körlerin menfaati icabı olduğunu, senin felsefenin körlerin kendilerini daha iyi hissetmesini sağlayacağını düşünüyorsun.
- Bu yorumun doğru. Ama ben senin neden benim felsefemin yanlış olduğunu düşündüğünü anlamıyorum.

- Yanlış her doğrunun koşuludur bence. Ama seninkisi düpedüz saçmalık.
- Kime göre saçmalık; görenlere göre mi, körlere göre mi?
- Bak sevgili Bir, senin anlamadığın nokta şu: Bir insanının özelliklerini o insanda olmayan her şey belirler. Yani varlık olmayan her şeyin yokluğudur aslında. Anlıyor musun?
- Yani diyorsun ki sen, körlük görmenin dışlanmasıyla körlük olur.
- Evet.
- Ben de diyorum ki kör olma hali kendi içindeki görmeme durumunun varlığıyla olur.
- Birbirimizin tam tersini düşünüyoruz.
- Biz birbirimizin tersine çevrilmiş ayna imgeleri olmalıyız.
- Öyleyiz hatta sanırım.
- Yani aynı olmasak da aynıyız.
- Ya da belki, farklıyız işte, birbirimizden farkımız olmasa da...

- Bir odanın içinde, bir sandalyenin üstünde hareketsiz oturduğunu düşün.
- Bunu ancak hayal edebilirim, metaforlarla düşünce değil hayal olur.
- Tamam, hayal et o zaman.
- Ettim.
- Ettiğin bu hayalin ne anlama geldiğini biliyor musun?
- Hayallerin anlamı olmaz, anlam düşünceye ve kavramlara özgüdür.
- Seninle konuşmak imkânsız.
- Seninle konuşmak da öyle.

Kıskançlık Krizi

Yüce bir kavimin ulu bir şefi olduğunu sanan Garson Coni şu anda başında olduğumuz bu öykünün bitmesi için derhal harekete geçmesi gerektiğini “biliyordu” elbet. Ne var ki yazar, bu öyküde bir olay olmamasını, daha doğrusu bir olay olmuyormuş gibi görünmesini istiyordu. İşte bunun farkında olmayan bizim,

Garson Coni’nin derhal harekete geçmesi gerektiğini bildiğini sanmamız daha şimdiden, yani öykünün daha en başından yazar ile yarattığı kahraman Garson Coni arasında uzlaşmaz tavırların çiçek açmasına ve zıtlaşmanın gelişmesine sebebiyet vermesini kaçınılmaz kılıyordu; zaten nitekim işte vermişti de. Garson Coni hemen bir savunma mekanizması geliştirdi ve sırf bir olay olsun diye yazma eylemine girişti.

Artık yazar ile Garson Coni arasındaki mücadele sadece bir yazar-kahraman ilişkisine değil, Garson Coni yazarı öyküsüne yerleştirdiği için aynı zamanda bir yazar-yazar ve kahraman-kahraman ilişkisine de dayanıyordu.

Ben şahsen anlatıcı olarak bu ikisinin öykülerini ayrı ayrı anlatmaya üşendiğim için iki öyküyü birleştirip siz okuyuculara bir

bütün olarak anlatmayı daha uygun bulmaktayım.

(Kıskançlık iyi bir şeydir. Kıskançlık acının ve zevkin ve nefretin ve sevginin aynı zamanda ve aynı uzamda yaşanabildiği ender duygulardandır. Yaşasın kıskançlık!)

Garson Coni yazara özenmekte, yazar ise Garson Coni'yi kıskanmaktadır. Zaten bu ikisinin yazdığı iki öykünün tarafımdan birleştirilmiş halinin adı da yazının başlığından da anlaşılacağı üzere "Kıskançlık Krizi"dir. Bu aşamada gerçek yazar ile yazara özenip de öykü yazmaya girişen kahraman Garson Coni arasında geçmiş olan bir konverzasyonu sizleri aydınlatmak maksadıyla sizlerle paylaşmayı toplumsal bir görev olarak görüyor ve bu görevi layıkıyla yerine getirmekten kaçmamın doğam gereği imkânsız olduğunu gururla tüm dünyaya haykırmaktan büyük bir haz duyduğumu ifade etmek istiyorum.

Konverzasyon şöyledir:

Garson Coni: Bu otlar yeşildir ve yeşildir doğanın rengi ve otların yeşilliği kadar mutluyum ben.

Yazar: Sersem sersem konuşma, zira senin bir sersem olmadığını sanıyor insanlar hala.

İşte bu kısacık konverzasyon bile öykünün bitişi için uygun olmasına rağmen okuyucuların hala daha tatmin edilmemiş bulunması da öykünün devamını getirmek için yeterli bir gerekçedir.

Bu aşamada ise işte bu iki sersem beni yargıç konumuna yerleştirerek, ki ben yargılamaya karşı olan bir anlatıcıyım, birbirlerine söyleyip, kendi aralarında tartışıp çözmeleri gereken sorunları bağıra bağıra bana söyleyerek bir yere varmaya çalışmaktadırlar ve/ fakat varmak istedikleri yeri kendileri bile bilmemektedirler. Benim aracılığım ile birbirlerine iletmek istedikleri mesajlar şunlardır:

Yazar: Ben öncelikle şu anda yazmakta olduğum bu yazının anlamlı olduğunu savunuyorum. Esasında en doğrusu insanın söylediği şeyi savunma ihtiyacı içerisinde olmamasıdır diye de düşünüyorum. Ama sanırım özgür düşünce de zaten budur; yani benim yaklaşık olarak iki dakikadır yaptığım şey, yani bir şey söyleyip sonra da tersini düşündüğünü söylemek. Bu ne biçim çelişkidir böyle. Bu, çelişki falan değildir sevgili sanatseverler;

bu başlı başına bir varsayımdır. Lütfen kavramların bizi mantıklı laflar sarf etmekten alıkoymasına izin vermeyelim. Benim burada yaptığım sizlere değişik bakış açıları sunmak suretiyle zihninizin manzara dağarcığını zenginleştirmektir sevgili sanatseverler. Şimdi diyeceksiniz ki sen kimsin de bizim zihinlerimizin manzara dağarcığını zenginleştireceksin? Benim kim olduğum önemli değildir sevgili sanatseverler, önemli olan sizin kim olduğunuz ve kim olmak istediğinizdir. Ben sadece sıradan bir vatandaşım. Gelgelelim, bu noktada modernlik ile postmodernlik arasındaki kopuşun sonracıların iddia ettikleri denli radikal olup olmadığı ve ileri sürülen böyle bir kopuşun Marksizm, eleştirel teori ya da feminizm gibi toplum teorilerinin reddedilmesine yetecek ölçüde bir gerekçe oluşturup oluşturmadığı soruları başgösterir. “Konumuzla ne alakası var şimdi bunun?” türünde yersiz ve de gereksiz soruların toplum içerisinde sorulmaya başlandığı inancına sahip olduğumdan konuya açıklık getirmek için şunu söylememin farz olduğu iddiasındayım. Bu yazı sadece anlamlı bir yazı olmak için yazılmış ve siz okurların beğenisine sunulmuştur. Ne var ki bu gerçek bu yazının maksatlı bir yazı olduğu gerçeğini değiştirmez. Biliyorsunuz ki gerçekler birbirlerini değiştiremezler ve zaten bu yüzden bizler onlara “gerçek” deriz. Lakin bu yazı dava konusu olabilecek bir yazı olmadığından dolayı maksatlı oluşu önemini yitirir. Bu yazı düzene karşı bir tehdit ihtiva etmemekte hatta tersine düzenin ekmeğine blue-band ve bal türü gıdalar sürmektedir; baksanıza bu yazı halkı düşünmemeye ve alem ahkâma davet etmektedir.

Garson Coni: Görülüyor ki yazar ilk cümledeki iddiasını ikinci cümlede terk etmiş ve bu iki cümleyi takip eden cümlelerde de bunu neden yaptığını açıklamaya çalışıp da açıklayamayınca konuyu değiştirerek modernizm ve postmodernizm arasındaki kopuştan bahsetmiştir. Bunu takiben de konuyu değiştirmiş oluşunu, ortada zaten belirli bir konu olmadığını öne sürerek inkâr etmiştir. Daha sonra ise işin içinden çıkamayacağını anlayan züppe yazar bozuntusu akıllı bıdıklık yaparak ortadan kaybolmuştur. Seni gidi hedonist peleyben seni! Sen bir akıllı bıdık müsvettesinden başka bir şey değilsin! Sen bre yazar bozuntusu, sen saklanabilsen bile

kaçamazsın! Bre asalak, çık ortaya! Bu halk elbet bir gün bütün bu yaptıklarının hesabını soracak sana!!!

Bunun üzerine Peygamber(okuyucu) şöyle der: Şu ölümlü dünyada bir sonu olan öyküler anlatmanın mantığı ne ola ki bre yargılamayı ayıp sayan anlatıcı?! Ne ola ki bre beceriksiz yazar, kendi yarattığın kahramanı kıskanıp da bu yargısız infaz öykülerini neşretmenin kanatları budanıklığa yazgılı mantığı, hayal gücünün sonu hayal edilemeyen dünyasında hürriyetine kavuşturmak varken zavallı kahramanı?! Ne ola ki şu ölümlü dünyada kahramanın yazarı yargıladıktan sonra ona özenmesinin mantığı?!

Bunun da üzerine Tanrı(anlatıcı) şöyle der: Ben insanların kendilerini kendi dar düşünce alanları içerisine hapsedmelerini düşüncelerini çevreleyen sınırların aşılması bağlamında gerekli buluyorum... Zira ben, insanların düşüncelerinin gelişebilmesi için öncelikle kendilerini tanımalarının ve özeleştiri yapabilmelerinin şart olduğunu düşünüyorum... Ve bir insanın kendini sevip, kendine ve başkalarına saygı duyabilmesi için öncelikle kafesin içiyle dışının bir olduğunun idrakine varmasının yaratıcılık ve özgürleşme patikasında önemli bir adım olduğunu...

GÖNÜL KRİZİ

Ta en baştan beri bu öyküye hiç bulaşmak istemedim aslında... Ve/fakat durumumun ceza gerektiren bir suç unsuru sayılması beni mecburen hayattan yazıya sızmaya mecbur bıraktı.

“Shakespeare’i cadalozlaştırmış, Sokrat’ı da kılıbıklaştırmış bulunuyoruz. Hatta o bilgeler bilgesi Derrida’yı bile bir sevgi ışığıyla geme vurup dizginledik ve onun sırtına bindik” diyor mesih.

Zampara yavşak, İsa’ya “hangisi ekmek sürahisı?” diye sorunca başladı işler ters gitmeye. Zampara yavşak’ın sorusu karşısında dili dişi kilitlenen İsa kafasının karışıklığı altında çatır çutur ezildi. Cem Yılmaz bunun üzerine “İsa çarmıha geril” dedi. Fişlenmişler ordusu iktidarın elindeki fiş sayısını geçince, meşruiyet krizi doğdu. Eylemlerini, yani baskı kurma, tahakküm altına alma stratejilerini meşrulaştırmakta zorlanınca iktidar, kitle ayaklandı. Meşrulaştırma krizinin doğuşuyla birlikte ortalık karıştı ve olanlar oldu. Benim bu öyküye sızmak zorunda kalmış olmamın sebebi ise yeni meşruiyet krizleri yaratmakla görevlendirilmiş olmamdır

Tanrı tarafından. Tanrı'nın bana verdiği yetkiye dayanarak çok renkli perspektiflere feda ediyorum gençliğimin baharını. Bizim putatapan ozanlarımız yoktur. Bu yüzden de sessizliğin cezasını çekmekten kurtulmak lüksüne sahip değiliz. Neyse, meşruiyet krizinin temelinde yatan iktidarın söyleminin anlamını ve inandırıcılığını yitirerek çökmesidir. Kitleye yeni söylemler, yeni anlatım biçimleri sunmak meşruiyet krizini döller ve iktidarın sadece söylemini değil iktidarın kendisini de çökertir. Yani koltuğunun altında diploması olan herkes gibi ben de karşıyım herşeye. Bu sefer de, yani işte insan herşeye karşı olunca da söylem krizi doğuyor. Yani mesela bir insan kendinden başka herkese ve herşeye karşı olduğu için söylem krizi yaşamakta, ne diyeceğini bilememekte ve nitekim ne dediğini bilmemektedir... Söylem krizi meşruiyet krizinin doğmasına sebebiyet verir ve söylemin sahibini çökertir. Bu kaçınılmazdır. Bütün bunlar salt akademik sorunlar; bence Üniversitelerin Dil Bilimi, Felsefe ve Edebiyat fakültelerinde "söylem çökertme teknikleri" diye bir ders olmalı ve bu söylem çökertme işleri akademik bir çerçeveye içerisine yerleştirilmelidir.

Özgürlüğü bir kenara bırakıp öyküye dönecek olursak, görürüz ki Yeşil Entarili Bir Kadın plajda güneşlenmekte ve güneşlenirken de Joyce'un kitabının 225'inci sayfasını okumaktadır. Ben bu sahnede sadece havada uçan türü belirsiz bir kuşumdur. Dolayısıyla sen de tüm olayları bir kuşun gözünden görüyor ve bir kuşun beyniyle algılıyorsun. Bu kuşun gözleri keskindir ve sezgileri kuvvetlidir. Kadının okuduğu satırları görür:

-Aristo'yu Eflatun'la kıyaslayan birini işittim mi kanım beynime sığıyor insan olsun.

-İkisinden hangisi, diye sordu Stephen, beni Cumhuriyet'inden sürerdi?

Sen düşünürsün: Demek ki herkesin bir diğerinden farklı bir Cumhuriyet tezahürü mevcuttur. Herkes Cumhuriyet'i kendince tanımladığı için kriz yaşıyoruz. Bu krizin adı kavram karmaşası krizidir. Bu kriz söylem krizine ve dolayısıyla da meşruiyet krizine sebep olur ve toplumun parçalanmasını sağlar. Parçalanan toplum artık bir daha eski yapısıyla bir arada bulunamayacağından, bütünlük için yeni bir yapılanmaya gereksinim duyar. İktidar bu yeniden

yapılanmayı sağlayamazsa çöker ve el değiştirir. Bu el değiştirme yeni yapı kurulana ve toplum farklılıklara müsaade eden bir yapıyla yeniden oluşturulana kadar sürer. Sürer işte... Belki de insanlık ölene kadar sürer.

Özgürlüğü bir kenara fırlatıp öykümüze dönecek olursanız şunu görürsünüz:

Plajda yatan ve Joyce'un kitabını okuyan kadın düşünmektedir: Kanımca bu eser zamanımızın sanat çalışmalarında yaygın olan belirli varsayımları kavramamıza yardımcı olur. Derrida'nın ironik ciddiyeti de bunu doğrudan sağlar. İronik ciddiyet oyunu Rumlar ile Türkler'in aşk ateşiyle yanıp tutuşmalarını sağlayabilir. Söylem çökertmenin en iyi yoludur ironik ciddiyet. Küstahlık barındırır bünyesinde...

Kadının sevgilisi denizden çıkmış ıslak ıslak kadına doğru yürümektedir. Yağmur başlar. Adam ıslanmamak için denize döner. Kadın kalkar arabaya biner, müzik dinler. Şarkı şudur:

*Yavru ceylan gibi kaçır
Seke seke çaydan geçer
Nazo Gelin ayağına takar hal hal*

*Bir bakışı canlar yakar
Gülüştüne cihan değer
Nazo Gelin ayağına takar hal hal*

Bu şarkıyla kendinden geçen kadın yurtdışına gitmek arzusuyla yanıp tutuşur. Sevgilisinin aptal olduğunu bildiği için vicdan azabı duymaksızın arabayı çalıştırır ve havaalanına doğru yola koyulur. Bu arada adam hala daha denizdedir, yağmur yağmaya devam etmektedir, kuş ortadan kaybolmuştur, olayları kimin bakış açısından gördüğümüz muammadır.

Havaalanında kadın "Aşırılığın Peygamberleri" adlı kitabın yazarını görür ve hemen oracıkta ona aşık olur. Neden aşık olduğunu kendisi de bilmemektedir ama olur. Hemen yazarın yanına yaklaşır şunu söyler: "Derrida'nın en can alıcı noktalarda, sorgulayıcı ya da varsayımsal tarzlara yönelmesi rastlantısal değildir, böylece kend-

isini metninden uzaklaştırabilmekte ve söylediklerinin görünüşteki aleni gücünü yıkabilmektir. İşte hendek işte deve, ya atlarsın ya düşersin, zordur almak bizden kızı.”

Yazar hemen tepki verir: “*Jacques Derrida’nın yazılarını yorumlamak, baştan sona zorlama bir eyleme girişmektir, çünkü Derrida, yazılarının anlamsız olduğunu ifade etmekte hatta kelimenin tam anlamıyla hiç bir şey ifade etmediğini ileri sürmektedir. Belki de ben yanlış anlamışımdır. Söğüdün dalı uzun, elim eline değmedi, varın anlayın gayrı...*”

Bu sahneden sonra ben kadının kocası olarak ortaya çıkarım.

“Bu kim?” diye sorarım.

“Aşırılığın Peygamberleri adlı kitabın yazarı,” der kadın.

“Ben de Kurtalan Express’in başcısı,” derim.

“Çarşamba’ya kadar buradayım, o yüzden Cure’un şarkısına göre Cuma’ya kadar uzatmam gerekiyor kalış süremi. Biliyorsunuz o şarkıda Cuma günü aşık olma günüdür deniyor yüzünüzce,” der yazar.

“Bu kadının sevgilisi benim,” derim.

“Ben de bu öykünün yazarıyım,” der yazar.

“O sen değilsin, benim,” derim ben.

“Durun, durun. Buldum! Kavram karmaşası yaşıyoruz. Söylem tıkandı, saçmalığı meşrulaştırmakta zorlanıyor Tanrı, yazarın iktidarı çöktü, şimdi hayata dönme zamanı...” der kadın.

Kadın arabadaki radyoyu açık unutmuştur, Barış Manço söylemektedir, duyan yoktur: “Gönül ferman dinlemiyor, yaza yaza bitti kalem, bir gün elbet dolar çilem, bir gün olur devran döner, yaza yaza bitti kalem, gönül ferman dinlemiyor...”

HÜCRE 36

KÜL

Timsah yüklü geminin kaptanı Kül'ün ağzından çiçekler fışkırırken mürettebat işi gücü bırakıp onu seyre daldı. Genç kızın gemiyi her ziyaretinden sonra böyle olurdu. Geminin kuralları, kaptanın adetlerine ve yaşam biçimine bağlı olarak bir garipti. Di'li geçmiş zamanın kullanılması seyirciyi şok etmeme çabasıdan kaynaklanıyordu.

Kaptan Kül oldukça karamsar biridir. Mesela kızların teker teker öldürülüp, siyah çizmeleriyle gömülmesi gerektiğini düşünür. Aslında siyah çizmeli kızlarla kahverengi çizmeli kızlar arasındaki savaşta siyah çizmeli kızların tarafını tutar, ama siyah çizmeli kızlarla kahverengi çizmeli kızlar arasında bir tercih yapması icap etse kahverengi çizmeli kızları tercih eder, çünkü hem siyah çizmeli kız çoktur, hem de kahverengi çizmeli kızlar daha güzel olur. Üstelik savaşın sorumlusu da siyah çizmeli kızlardır. Kaptanı anlamak zor; benim işim zor olanı daha da zorlaştırıp imkânsızlaştırmak. Zaten kaptan bana bu yüzden para veriyor; yani insanların onu anlamamasını lehine çevirip rahat bir yaşam sürmesine katkıda bulunmam için.

Gemiye ziyarete gelen kız kahverengi çizmeli kızların lideriydi. Kaptandan yardım dilenmeye gelmiş. Var mı bizim kaptanda öyle göz! Pek tabii kızdan yardım bedelini rica etti; kız da ne yapsın zavallı, siktirip gitti. Tabii Kaptan siyah çizmelilerin savaşı kazanacağını bildiğinden kılını bile kıpırdatmayacaktır, bundan adım gibi eminim. Kaptanın ulaştığı bilinç düzeyine ulaşmak, uzunca bir yol boyunca peşi sıra dizilmiş pek çok ünlü, ünsüz, dev tavşanı katletmekle olur, bunu gerektirir. Tavşan Tanrıya tapar, kaptan onu öldürür.

Tüylü timsahlar diyarının bu acımasız kaptanı Kül, o gece kızla beraber kaldı odada. Sabah odaya girdiğimde gördüm ki, kaptan sızmış, kızsız uyuyor. Geçtim kızın üstünü örttüm, kaptanı da yatağına yatırdım, kapıyı çektim çıktım. Dedim “bu ne iş böyle, bir gün daha kazandık.” Kız siyah çizmelilerin lideriydi ve siyah çizmelilerin lideri sabah kaptanın odasında bu işte bir iş vardı.

Her şey kahverengi çizmelinin gemimizi ziyaretiyle başladı sanırım. Kaptanın gerçek yüzünü o zamanlar görmemiştik daha. Kaptan her zaman ‘her şeyin en basit olmasını’ isterdi. Bunun her zaman yapılabilecek şeylerin en doğrusu olduğuna inanırdı, bilirdi; her zaman en doğrusunu yaptığını...

“Neden çıktık sanki bu gemiden? Bok mu vardı?” dedi. Biz aslında bir şey yapmadık. Biz sadece onu aldığımız yere bıraktık. Biraz fazla, biraz eksik; eh buna da şükretsin. Belki de bir şey yapmamak en doğrusudur, kim bilir? Yani ta en başta bir şey yapmasaydık zaten bir şey yapmamıza gerek kalmayacaktı ki. Yaptık, kaldı-gerek. Bir nevi neden-sonuç ilişkisidir. Sonuçta kaptanın dediğine geldik; “Otur oturduğun yerde”.

Bütün mesele bir yalanın sonucuydu. Necmi o gün çok karamsardı. Belli ki kafasını kurcalayan bir şey vardı. Akşam olunca olanlar oldu. Bu sersem, gitti kahverengi çizmelilerin liderine tecavüz etti. Gemiye döndüğünde herkeste bir panik, bir heyecan. “Ne bok yiyeceğiz? Hapı yuttuk!” Türünde şeyler, yansımalar. Kaptan nihayet sesleri duydu ve kamarasından hışımla çıktı. “Noluyor arkadaşlar?!”

“Bişey olduğu yok kaptan, yani varsa bile biz bilmiyoruz. Zaten bilmediğimiz için atıp tutuyoruz.”

“Tamam. Fazla bağırmayın. Kızın uykuya ihtiyacı var. Bu savaş onu çok yormuş.”

“Bitse de kurtulsak.”

“Neden siz bitirmiyorsunuz o halde? Bu kızların derdinin ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmaktan başka bir bok yediğiniz yok.”

“Ama kaptan, sen bize sadece senden aldığımız emirleri yerine getirmemizin en doğru davranış olacağını, bundan öteye gitmemizin yersiz ve de gereksiz olduğunu söylememiş miydin?”

“Artık işler değişti. Sizin aklınıza ve enerjinize ihtiyacım olduğu bir döneme girdik.”

“Peki kaptan, ne yapacağımızı söyle o zaman.”

“Sersemler!”

“Biz mi, sen mi kaptan?”

“Susun, konuşmayın artık. Konuştukça batıyorsunuz. Yürüyün, hep beraber kahverengi çizmelilerin lideriyle konuşmaya gidiyoruz.”

Necmi, korkuyla: “Bunu yapamayız kaptan.”

“Neden?”

“Şey, ben ona saldırdım.”

“Ne demek saldırdın?”

“İrzına geçtim.”

“Bu gemiyi hemen terk et, bir daha da karşıma çıkma. Manyak mısın, sapık mısın, nesin?”

“Ama kaptan...”

“Kes. Siktir git!”

Necmi yapabileceği hiç bir şey olmadığını anlayınca gemiyi terk etmek zorunda kaldı. Kıza neden tecavüz ettiğini bile bilmiyordu. Patlamıştı belli ki... Ondan bir daha haber alamadık.

Kahverengi çizmeli kızların liderini bulmamız pek kolay olmadı. Çok iyi gizlenmişti. Sözcümüz elbette ki kaptandı:

“Bu savaşın ne denli anlamsız olduğunun farkında değil misin? Yani zaten onlar sizden güçlü. Bu savaşı kazanmanız imkânsız.”

“Bakın kaptan, biz güzeliz. Onlardan daha güzeliz biz ve hak ettiğimiz yaşamı yaşamak istiyoruz. Bu sabah adamlarınızdan biri geldi, seviştik. Oysa o bana tecavüz ettiğini sanıyor. Boş yere şiddete başvurdu. Hâlbuki adam gibi gelip derdini söyleseydi ona

kendimi hiç düşünmeden verirdim.”

“Necmi’den bahsediyor olmalısın. Merak etme onu gemiden kovdum.”

“İyi de bunun benim söylediğimle ne alakası var? Ben sizinle veya adamlarınızla yatmaya zaten dünden hazırım. Kaldı ki Necmi’yi gemiden kovmanızın benim için bir anlamı yok.”

“Yenilgiyi kabul edip savaşı durduracak mısınız?” “Ne yenilgisi? Biz doğuştan kazananlarız zaten. O siyah çizmeli kaltaklar bizim hakkımızı gasp etmiş durumda. Biz onlardan daha güzelizez ama bizim hakkımız olan yerde onlar var.”

“Güzel olduğunuz için neden ayrıcalıklı olduğunuz düşünüyorsunuz ki?”

“Çünkü insanların eşit olmadığına, güzel ve çirkin diye ikiye ayrıldığına inanıyoruz. Haliyle güzeller üstündür.” “Durum öyle göstermiyor ama. Siz doğuştan üstünseniz neden şu andaki konumunuzdasınız ve neden hakkınızın gasp edildiğini düşünüyorsunuz?”

“.....”

“Ben söyleyeyim sana; çünkü onlar sizden daha akıllı. Sizin kabullenemediğiniz işte bu. Kendinizi aşağılık hissetmemeye çalışmanızın bir sonucudur savaş. Aşağılık kompleksinizden bir an önce kurtulmanızı ve bu savaşa derhal bir son vermenizi istiyorum. Siyah çizmeli kızlarla ortak hareket etmeniz menfaatiniz icabıdır. Onların zekâsı ve sizin güzelliğiniz bizden bile daha güçlü olmanızı sağlayacaktır. Ama tabii benim gönlümde yatan bizim de fiziksel gücümüzün sizin güçlerinizle birleşmesidir. İşte o zaman zaten güç kavramı ortadan kalkacak, hepimizin ortak amacı mutluluk için makineleşmiş, kalıplara sokulmuş, yanlış değerler üzerine oturtulup, şekillendirilmiş insan doğasına karşı beraber savaşacak ve eminim ki onu alt edeceğiz. Doğa biziz belki de... Ve işte bu yüzden ona karşı geliyor, onu kendimizce şekillendirmeye çalışıyoruz. Hâlbuki doğa bizimledir... Doğayla savaşmayı bırakalım artık. Kendimizle barışalım.”

“Bu söylediklerinizi onlara da söylediniz mi peki?” “Bunları bana siyah çizmeli kızların lideri söyledi. Onlar barıştan yana. Çok anlamsız buluyorlar bu savaşı ve aslına bakarsan bence haklılar da;

onların tek yaptığı kendilerini korumak. Size asla saldırmamışlar bile!” “Korumak tabii. Bizim olanı bizden koruyorlar da ondan. Bizse hakkımızı istiyoruz. Bizim olanı bize versinler; işte o zaman eşitleniriz ve bu savaş da biter!” “Senin anlamamakta ısrar ettiğin şey de bu işte; siz zaten eşitsiniz. Farklısınız belki, ama eşitsiniz işte. Biz de sizden farklıyız ama bizde sizinle eşitiz. Bütün insanlar farklıdır zaten, ama herkes aynı oranda eşittir birbiriyle.”

“Gidin kaptan, düşünmeliyim. Ama durun, gitmeden önce benimle sevişin!”

Gemiye dönerken kaptana sordum:

“Neden o kadar saçmaladınız kaptan?”

“Saçmaladığımın farkındayım ve senin de farkına varmana sevindim. Saçmalamak zorundaydım çünkü bu savaşı sona erdirmenin saçmalamaktan başka yolu yok.”

“İş bölümü yapıp onlarla sevişsek belki savaşmayı unuturlar. Biliyorsunuz bu gidişle etrafta kız kalmayacak biz de hapy yutacağız.”

“Haklısın. Bu iş çok saçma ve saçma olduğu kadar da tehlikeli ve hassas bir mevzu, ama merak etme sen, ben bir yolunu bulup bu sorunu çözeceğim.”

Gemiye döndüğümüzde siyah çizmeli kızların lideri gitmişti. Kaptan yatağının üzerinde bir not buldu. Berbat bir el yazısıyla ve göz kalemiyle yazıldığı anlaşılan notta şu sözcükler vardı:

Sevgili Kül,

Dünya bana dar geliyor. Beni içine al.

Kaptan notu okuduktan sonra şunu söyledi: “Bu kız iyice yemiş kafayı. Aslında iç içe girmeliyiz; o benim içime, ben onun.”

Kaptan o gece çok enteresan bir rüya gördü. Ertesi sabah kahvaltıda bize anlattığına göre... İsterseniz gelin rüyayı onun ağzından dinleyelim:

“Bir taş balık gördüm dün akşam. Sadece gözyaşları topraktandı bu taş balığın. Alık alık bakıyordu suratıma. Sanki belirsizlikten muzdarip sanıyordu var oluşunu, ama o taşlandı işte ve hepimizden daha gerçek, hepimizden daha ölümsüzdü. Çürümeye yüz tutmuş bir denizde, sanırım Akdeniz’de, delirdiği günü, delirdiği ve şeffaf bir karanlığa gömülen balıklığının, o değişken monotonluğunun

esiri olduğu günden kalan bellek yitiminin kurbanı olduğu günde donup kalmışlığını anlatmaya çalışıyordu opak bakışıyla, bana. Açık denizde gece nasıldır bilir misiniz siz? Sular şeffaflaşır. Orda, o geminin altında derin bir karanlıktan ziyade, derin bir deniz olduğunun tek kanıtı ayın sudaki yansımasıdır. Taş balık bana dedi ki: 'Sen bir hiçsin!' İşte bunu söyledikten sonra birden yok oldu taş balık. Ben kanatlandım; taştandı kanatlarım; uçamadım. Kendimi bilinçten ibaret belledim; kendimi derinliğe bıraktım; su oldum ve suda yok oldum. Ben kanatlı bir denizdim. Taştandı kanatlarım; uçamadım, boğuldum. Şimdi bilemiyorum hala daha hayatta mıyım. Toparlanın gidiyoruz buradan. Ne halleri varsa görsünler."

"Nereye gideceğiz ki kaptan?"

Kaptan tıpkı bir kaplan gibi düşündü, adeta nesli tükenmeye yüz tutmuştu: Aramızda ayağının altındaki toprağa tapanlarla altına tapanlar vardır. Siyahı beyazmış gibi göstermeye çalışanlar vardır...

Fener bekçisinin oğluna mektup yazıyor aşık genç kız. Ne kadar da masumane.

Kaypak, saydam, akıntılı, girdaplı yolculuklara çıkardım zamanında, bilirdim bunu yapmayı. N'oldu şimdi? Ayağı kaydı gemimin. Kayışı koptu benim beynimin. Öldürecek beni bu timsahlar; artık tanıyorum onları. Onları geldikleri yere geri dökeceğim; denize. Gerginim gemimde. Kopsa diyorum da şu halat, bir gün aniden karadan millerce uzakta denizin göbeğinde bulsa kendini gemim, taht kursa oraya, saltanatına saltanat katsa, ben kral olsam. "Kralınız konuşuyor, derhal gemiyi terk edin" desem. Siktirin gidin gemimden, istemiyorum sizi, nefret ediyorum sizden, tiksiniyorum. Akdeniz, evet Akdeniz'de bir cesetti yaşamım. Akdeniz'de bir ceset adam. Ufak bir konuşma parçacığı geldi kaptana gelecekten: "Ben ölmüş bir hayatım olmasını arzulamıyordum aslında. Ölmüş hayatlar birer birer su yüzüne çıkmaya başladılar."

Söyle bana ey sen tüm karanlıkların ağıdını ateşinle aydınlatan kör kan emici, nerede şimdi duygularımız? Teknolojinin leşleri arasında mı? Uygarlığın çöplüğünde mi? Söyle de gidip arayayım duygularımı... Kimi suçlayabilirim ki kendimden başka? Mümkünse bir daha görüşmeyelim sevgili eş düşlüm, eş hüzünlüm, eşim,

düşüm, düş eşim. Gel gidelim istersen el ele gömelim kendimizi. Shakespeare'in dediği gibi "Cennette olmasa bile, cehennemde el ele" olalım.

Gözümün önünden gitmiyor bu manzara. Bir ceset var Akdeniz'de salınan, parça parça. Bir kuş var bu cesede uzaktan bakan; kanadı budanıklığa yazgılı; bir güvercin, beyaz, ama işte kan kırmızı...

Hiç görmedim. Hiç kimse görmedi böylesini. Tüm bunların gerçek olmadığını düşünmek istiyorum.

Adalet istiyorum, sadece adalet, o kadar...

Kaptan bir kaplan gibi aniden bıraktı düşünmeyi ve söylemeye başladı:

"Hiç bir yere gitmiyoruz, buradayız. Bu savaş bitmeden gitmek yok bize" dedi sonra kaptan denize bakarak. Bu öyküyü sürdürmek, sonra da sonlandırmak bile anlamsızdı. Bu öyküyü yazmak başlı başına acıya yabancılaşmaktı. Kendi acısına yabancılaşmaktan başka seçeneği kalmaz bazen insanın var kalabilmek için. Katmak zorunda kalır bazen insan kendi acısını önüne kırbaçlamak için. Kaptanın ağzından çiçekler fışkırıyordu adeta ve bütün mürettebat onu seyre dalmıştı sessiz sessiz. Şöyle diyordu kaptan:

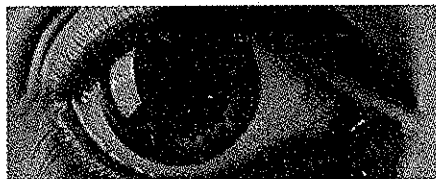
"Şunu görüyorum: İyi ki ordayım; sakın, dalgalı, sessiz ve ağır. Beni bu dünyada tutmaya yetecek kadar sakın, dalgalı, sessiz ve ağır."

"Sen bu manzaraya nasıl dayanıyorsun kaptan, sen bu gemileri nasıl görüyorsun böyle?" dedim.

"İşte bu yüzden ordayım ya ben de" dedi kaptan, bilgece. "Mavi bir sonsuzluktur deniz hele bir de hafiften sisliyse ve gemiler sanki bu sonsuzluktaki sığınaklardır bakan o gözler körleşmenin mahrem tarihine tanıklık etmekle yükümlü olunca."

Ölünmüş hayatlar birer birer su yüzüne çıkmaya başladılar kaptan ağlarken. Adeta güller fışkırıyordu kaptanın ağzından gemisi yanarken ve tüm mürettebat onu seyre dalmışken. Bir çiçek deresidir akıyordu yıldız çölüne bir tencere örümcek kaynarken ve biz orda öyle durmuş O'na bakarken...

Tüm gemiler sırra kadem, benim elimden düştü kalem.

HÜCRE 37

Transparan Tavşanın Anlam Dünyası

*Kendini göm, beni doğur
Beni bırak, sen kaç ve kurtul
Sen kal, ben kaçıp kendimi kurtarayım
Ben kaçayım, sen kal ve kurtul
Kendini bırak, ben kaçıp kurtulayım
Sen kendinden kaç, beni kurtar
Kaç ve beni kendinden kurtar
Seni kendinden kurtarayım, kaçalım
Kalalım
Başka bir şekilde olalım*

Beni hasta eden şey seni iyileştiriyor, bu nasıl oluyor da gerçekleşiyor? Onu ben kendim bu şekilde sokuyorum. Benimle onun arasındaki ilişki hayata hep kendimden vermem neticesinde gerçekleşiyor. Hep kendimden veriyorum hayata yarattığımın tanığı olabileyim, o bilinçle ölebileyim diye. Bir şey yaratmak için kendimi aşındırıyorum. Yavaş yavaş yok ediyorum kendimi, bir

süreç şeklinde yaşıyorum özgürleşip yaratmayı ve ölmeyi; ölüme doğru ve/fakat ölüm olarak hayata karşı yazıyorum kendimi.

Söz olup sızsa insan hayata, onu şekle şemale soksa yaşamak suretiyle, ilk önce neyi değiştirir hallerin birinde? Hal öyle bir olsun ki ben kendimi değiştirebileyim. Kendimi değiştirmek suretiyle çevremle ilişkilerimi de değiştirebiliyor olayım, böylelikle topluma yeni bir can katma ihtimalim olsun. Ben çevrem hem etkisi hem de tepkisi olayım işte. Bu 'anormal' bir durum sayılsın, ben bu vesileyle 'hasta' edildiğimi düşüneyim. Beni iyileştirmek için uygulanan yöntemleri kendilerine döndürdüğümü, onları birer düğüm haline getirmek suretiyle kendime gömüldüğümü, bunu aşmanın ancak bir eylem olarak düşüncenin dışı eylem ve söylem ayrımını ortadan kaldıracak, niyet ve hareket bütünlüğünü sağlayacak şekilde yansıtılmasıyla mümkün olduğunu iddia edebileyim.

Tek kişilik saklambaç düşüncesini gerçekleştirmek isteyen kişi öncelikle kendini kendi içinde kaybetmelidir. Bu düşünce eylemi bununla kalmamalı kendi içine hapsolmuşluk hissi de doğurmalıdır. Bilinç "hissiyata göre hareket" tarafından şekillendirilmeli, dillendirilmeli ve sahnelenmelidir. Gerisi gelir eğer oturup düşünür, döndürüp dillendirirsen. Halin yaman olur işte o zaman, bir taş düşer başına havadan, vaziyetin değişir, vasiyetini değiştiremezsin. Dilin bu yerde biter, dilinin bittiği yerde sözcülüğün de biter, gözcülüğündür artık devrede. Gözcülüğün bittiği yerde sessiz, sözsüz ve görüntüsüz bir olay bilince çarpmak eğilimindedir. Beyin bir ekrana dönüşür, düşünce tiyatroya... Bu teori/pratik, eylem/söylem ayrımının ortadan kalktığı, düşüncenin hayata bitmiş bir yazı ve ölü bir insan formunda nüfuz ettiği yerdir. Gerisi kişi kendini kendinden hayata döndürüp dillendirirse gelir ki sözsüzlüğün bittiği yerdir. Bu yerde düşünce vücut bulup kendi kendini sahneler. Kime ne katar kafada çözülen sorunlar, bana ne getirecek şuurumda sahnelenen bu oyunlar, ne götürecekt benden perde? İnsin artık, öyle asılı baş aşağı durmasın perde olduğu yerde. Gelen gelsin, giden gitsin meçhule. Öğrensın kendini kaybetmeyi kendi içinde, belki açılır dışı. İçindeki sığınakları birer

birer yıkarak başlamalı kişi bence işe. Kemikleşmiş zihniyeti budayarak yer açmalı kendine ve geleceğe... Geleceğe ki geçmiş olacak zamanın birinde.

Yüzümüze vurulmuş tekmelerin su yüzüne çıktığı yerdir burası. Burada geçmiş çizilmiş resimler şeridi şeklinde akar bilincimizin üstünden. Bu esnada kültürel bilincimizin altında bir başka geçmiş sere serpe uzanmış keyfiyeti bir yaşam biçimi haline getirmekle, hürriyeti ise eylemsizliğe dönüştürmekle meşguldür. Tanımlandığı anda anlamını yitiren hürriyet içi boş bir kavram olarak gerçekleşememeye mahkûmdur demek çözüm değil, hürriyet varılacak bir son nokta değil, yakaladıkça kaçan bir haldir, özgürleşme her gün yeniden hayata geçirilen bir eylemdir falan şeklinde dillendirmek gerekebilir mevzuu. “Ya kölelik ya efendilik,” “ya otorite oluş ya iktidarsızlık” gibi ikili zıtlaşmaların arasındaki kırılma noktalarında yaratılır kimlik. “Eşiklik” platform vazifesi gören bir kimliktir. Bu platformda yanmaya tabi tutulur taraflar. Yanışlardan yeni şeyler doğar. Doğan şeyler ne biridir ne öteki. Ateşin bir ölçü birimine dönüştüğü uzamdır burası, zulmü neyle ölçeceğimizi bilen kişi sayısı kıttır burada. İdrak kabiliyeti cüzi kişi diye onuncu köye göndermezler kimseyi buradan. Oradaki gönderde bayrak yoktur. “Küllere dönüşümden yeniden doğmak mümkündür” diyenler varsa, bir de “küllere dönüşüp rüzgârda savrulmadan yeniden doğmak zamanıdır” diyenler vardır. Arada kalanın durumu şudur: Ben yeniden doğmak arzusunda değilim. Dolayısıyla bırakın yanayım ve onuncu köye gönder olayım. Yanmak mı lazım şimdi, yanmamayı başarıp dönüşmek mi? Ne gereği var oysa içinde bir öteki yarattın diye kendinden nefret edip yanmanın. İlişkiye geç onunla, kendine duracak bir yer bulma hususunda yardımcı olur sana.

Doğduk, kendimizi zincire vurulu bulduk. İdrak kabiliyetimiz cüzi olduğu için bunu anlamakta geç kaldık, anlayınca da

“aslında zincir yok, ben var sanıyorum, burada sadece incir var, incir çekirdeğini doldurmayacak işlerle uğraşan insanlar var” deyip kaçtık. Zincirlerimizi okşuyoruz şimdi. Doğma büyüme zincirlikuyulu olduğum için zincirlerimin içime işlediğini yenile fark ettim. Zincirin Allahına kavuştum ben şahsen bu dünyada; sağolun varolun, bu vatana yar olun.

Bu itlik kopukluktur. Ne gereği vardır hayatı kişiye zindan etmenin ve hatta bununla yetinmeyip ana rahmini bile mezar eylemenin? Hiçbir düşünce sistemi uymuyor tüzüğünüze, bir sistem olarak sistemsizlik ile aranızın iyi olduğu ise söylenemez, söylene de bir anlam ifade etmekten yoksunluğa mahkûmdur söylenen. Ona buna bulaştım, kana karıştım, kanlarımız karıştı, zehre dönüştü zikredilen her söz. Ah bu ne cinnet ve celal, kendine kıyıcılığa panzehir olsun hayatım, sözel varlığım çözelti niyetine katılsın çalıntı literatürünüze. Yatiya kalmıyor maruz kaldığım düşünce eylemleri sizin düzeninizin yatağı oldukça sözlerim. Tutarsızlık hakim bir kere; neyi neyle ifade etmeniz gerektiğinden bihaber, söylem düzeyinde kombine sevkiyattan başka bir şey yaptığınız yok. Doğurgan veya üretken değil ilişkimiz. Tam aksine kendine kıyıcı özellikler barındırıyor bünyesinde. Bünye kaldırmıyor bunu, varlığı yokluğuna giden yolda emin adımlarla ilerlemek şeklinde sızıyor hayata. Sızıdan kaçılmıyor kaderden kaçıldığı gibi. Kader yazılır, çizilir, silinir, tekrar inşa edilir de sızısız bir siz ve biz tabut günlüklerinden, mezar mektuplarından öteye gitmez. Yapının kırılması, yapının içi ve dışı arasındaki sınırın çizilmesi ve aynı anda silinmesi ile mümkündür oysa. İlişkimiz bizi öldürüyor sonunda ve bütün ada onuncu köye dönüşüyor. Ya da bilmem kaçınıc eyalete, vilayete, ihanete... İşte bunun iyi bir şey olmadığını söyleyen kusuyorsunuz dünyanın üstüne. Kaldırmıyor bünyeniz bizi, suçu işleyen siz olduğunuz halde cezayı çeken biz oluyoruz netice itibariyle. Sizli bizli konuşmanın gereği bundandır işte.

Durağan bir bütünlük izlenimi verecek şekilde yan yana yerleştirelim sizi, bizi, onları. Bugüne kadar düşünmüş olduğumuz her şeyi yeniden gözden geçirme süreci, yaratma süreci, tarihe

atılan bayda, veyahut ta kendine yönelik şiddet, bu da tutmadıysa otoriteye edilen ihanet, yok edilmeye çalışılan varlık, olmayanın var farz edilmesi neticesinde ortaya çıkan tablo, çizilmiş resimler hepsi de işte...

Bunların yakılacağı platformun inşası şunun düşünölmeye başlanması ile başlar: Ben bugüne kadar hangi kişilerin hayatıyla oynadım, kimlerin yaşamında derin izler bıraktım, kimlerin cennetle cehennemın nikâh töreninde şahitlik etmesine izin vermedim, hangi geçmişi empoze ettim, hangisini dispoze...

Batan bir gemi düşün. İçinde kaptan ve köleler olsun. Kaptan için bu geminin batışı ölüm anlamını taşıısın. Köleler içinse bu batış hürriyetin işareti sayılsın. İçine işlemiş zincirlerinden nasıl kurtulacak köle zincirlerine rağmen yüzüp yüzüp ıssız bir adaya ayak basmadığı taktirde?

Güneşin batışı onu bir daha görmeyeceğimiz anlamına gelmez tabii. Özgürleşme bir süreçtir, öyle bir gecelik iş değil. Aşk gibidir yani, nefretle el ele, cennette ve cehennemde değil, kurmaca mitlerde ve belirli bir amaca hizmet etmek vazifesini ve eylem söylem bütönlüğünü akılda tutarak kaleme alınarak yaşama enjekte edilmiş tarihsel süreçlerde... Bir geçmişimiz olmalı belki, ama ne şekilde olmalı, kendimizi nasıl tanımlamalıyız, "biz" ne şekilde olmalı veya olmamalıyız? Kişi kendi kendisini yeniden yaratabilir. Bunu geçmişini her gün yeniden yazarak yapar. Bir limit olduğu farz edilmeden limiti aşmak gerektiğinden bahsetmek kafesin içi ile dışı arasındaki ayrımı ortadan kaldırır. Dolayısı ile ortaya şu çıkar: Kişi kendini aşması gerektiği sonucuna kendine limitler koyarak varır. Rol yapmayı bırakınız rica edeceğim, niyetiniz nedir onu dillendirebilirsiniz. Salt şekil olsun diye kesilen ahkâmların kanları damlar tavan-
dan, aman zehir niyetine içmesin çocuklar.

Tek gözün içinde pek çok göz... Evrenin semptomlarını dillendiren tavşanın gözleri... İki göz iki ayna arasında birbirini arıyor. Kendilerini kendi içlerinde kaybediyorlar. Kendi içlerine düşüyorlar. Bembeyaz bir gecede bıkmadan usanmadan tek bir yıldıza, hep aynı yıldıza bakıyorlar. Bütün yıldızlar spiral bir

düşüşe hapsolmuşlar. “Ben” kendi içime hapsolmuşum. “Sen” beni sevmiyorsun. “O” senden nefret ediyor. “Biz” içimizdeki boşluğu bile tüketmişiz. “Siz” bizi anlamak istemiyorsunuz. “Onlar” aynaya bakıyor. Hiçkimse kendini göremiyor ve hiçkimse soruyor: “Ayna ayna söyle bana, ben miyim bu evrenin en transparan tavşanı?”

HÜCRE 38

Mektuplaşanlar

Sevgili Psikiatristim,

Uzun bir yolda yürümek mi, yoksa yolu sırtına alıp her şeyi, tüm olasılıkları ve tüm olanaksızlıkları silmek mi irade sahibi olmak? Bu soru aklıma takılalıberidir uyuyamaz oldum. Uyumsuz da oldum üstelik. Sonu olduğu bilinen bir yolda yürümek ve işte bunu bir amaç edinmek. Amaç sona varmak mı, yoksa yolda yürümek mi? Aziz dostum Takamura Kootaro, "Benim önümde yol yok. Ben yürüdükçe arkamda yol oluşuyor" dememiş miydi? Nerde görülmüş sorulara sorularla yanıt bulunabileceği? Görülmüş işte; Doğru soruyu bilmiyoruz ki bulalım doğru cevabı. Hep sorular soruyor ve bu sorulara hep yenilerini ekliyoruz. Peki bilsak ne olacak yanıtı? Hiç. Sırtına almak yolu ve öyle durmak. Yol olmazsa yürünmez ya...

Yürünür aslında. Yolsuz da yürünür. Yolsuzluk kimilerinin mesleğidir hatta. Yol olmadığı halde yürürler onlar.

Umutsuzluğa kapılmak istemiyorum. Beni naklettikleri bu yeni açık

hava tımarhanesi gerçekten çok güzel. Ve üstelik Carlo Cotarelli de her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Burada çok mutluyum sevgili psikiatristim. Burası yazan, üreten, bütün gün okuyan filozoflarla ve sanatçılarla dolu. Bütün günümü kütüphanede geçiriyorum. Oradaki insanlarla iletişim kurmaktan çekiniyorum ama çünkü onlar her zaman meşgul ve ben de onları rahatsız etmek istemiyorum, bazen de yemek yemek istemiyorum.

Dün bir örümcekle konuştum sevgili psikiatristim ben aslında bir artistim. Örümcek bana dedi ki: "Buradan kaçmanın yolunu biliyorum ben. Eğer kaçmak istersen tarif edebilirim sana."

Ama ben kaçmak istemiyordum sevgili psikiatristim ve bu yüzden de ona şöyle dedim: "Neden kaçayım ki buradan? Burada her şey istediğim gibi. Bu ülkeyi seviyorum ben. Etrafta yazan, çizen okuyan insanları gördükçe kendimi bir rüyadaymış gibi hissediyorum. Onlar farkında olmasalar da bu ülke dünyanın en güzel ülkesi."

Örümcek: "Sen delisin!" dedi ve gitti.

Benim bir deli olduğumu nereden anlamıştı acaba?

Sevgili Psikiatristim,

Bu gün sana çok önemli bir haberim var. Sabahleyin yolda yürürken yerde bir felsefe dergisi buldum. Adı şeydi sanırım, hah, SEDATİF ya da PROSPEKTÜS, öyle bir şeyler işte; hangisinin derginin adı olduğunu tam anlayamadım. Geçen gün de VALIUM adında bir edebiyat dergisi bulmuştum yemekhanede. Her neyse bu sabah bulduğum felsefe dergisinde ne yazıyordu biliyor musun? Yazıyordu ki, "yemeklerden sonra günde bir, duruma göre iki tablet". Bu ne demek şimdi? Ben bunu şöyle yorumladım sevgili psikiatristim: Yemeklerden sonra gün bir gelirse, duruma göre iki tablet. Yani sanırım demek isteniyor ki eğer bir gün yemek stoklarımız tükenirse tablet şeklindeki bir maddeden günde iki adet yiyerek besleneceğiz. Gelecekte bu olacak yani sevgili psikiatristim... Yemek stoklarımız tükenecek ve biz de tabletlerle besleneceğiz. Ah! Ne güzel bir ülke burası, insan her gün yeni şeyler öğreniyor.

Felsefeyle, edebiyatla, sanatla iç içe bir yaşam. Adeta içi çilekli bu yaşamın.

Ama size sormak istiyorum sevgili psikiatristim; O örümcek benim bir deli olduğumu nereden anladı?

Sevgili Psikiatristim,

Dün çok sevdiğim bir arkadaşım bana gelip yazdığı şiiri gösterdi ve elma kurtlarının sosyal yaşamı üzerine yazmakta olduğu kitabından bahsetti. Elma kurtlarının çok sosyal yaratıklar olduğunu ve onların dinine göre her hafta sonu birinin elmasında buluşup elma çayı içmek zorunda olduklarını biliyor muydunuz sevgili psikiatristim?

Herneyse, şimdi ben size bu arkadaşımın yazdığı şiiri okuyacağım sevgili psikiatristim:

“Öldürecekler beni! Öldürecekler beni!

Elmalarındaki kurdu öldürdüm diye öldürecekler beni.

Dünyanın bütün elma kurtlarını toplayıp üstüme salacaklar.

Elma kurtları beni yiyecek bitirecek. Bütün elmalara ölüm...

Beni öldürecekler! Beni öldür!”

Nasıl sevgili psikiatristim, beğendiniz mi dostum

Pavlov’un şiirini?

O örümcek meselesiyle ilgili yanıtınızı da bekliyorum hala... Gittikçe kafamı bozuyor o örümcek meselesi. Nerden bilebilir ki benim deli olduğumu? Kim söyledi acaba ona? Bana cenneti ne zaman göstereceksiniz sevgili psikiatristim?

(Mektuplaşanlar-2)

Sevgili John Donne,

Ne kadar doğru bir laf etmişsin “her şey paramparça, tutarlılığın emaresi bile yok” demekle. Evet sevgili Con (sana kısaca Con diyebilirim herhalde, öyle değil mi sevgili Con?) senin-

le ilk konuşmamızla son konuşmamız arasındaki konuşmalardan birinde etmiştin bu lafı. O zamanlar oldukça doğru gelmişti bana bu laf, hala daha da öyle geliyor zaten. Ne var ki, geçen gün filozof arkadaşlarımdan biri bana senin bu dünyaca ünlü lafının aslında düşünülmeyen söylenmiş bir laf olduğunu, zira her şeyin son derece tutarlı ve hatta durağanlık izlenimi verecek derecede bir bütünlük teşkil ettiğini söyledi. Bilemiyorum sevgili Con, yani mesela bu aralar kafamdaki düşünceler o kadar parça parça ki, neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilemiyorum. Üstelik siyasi yaşamım da altüst olmuş vaziyette. Biliyorsun son seçimlerde “hayali ihracatçı” ve “beyaz kadın ticaretiyle uğraşan kimse” olduğumu ortaya çıkarıp beni yemişlerdi. Karım bile oy vermemişti bana. Oysa seninle ben ne kadar da umutluyduk gençken, öyle değil mi sevgili Con?

Eğer bugün hala daha hayattaysam bu senin sayendedir sevgili Con. Bana asıl işimin politikacılık değil ruh doktorluğu olduğunu hep sen hatırlattın. Bana yazdığın o “Sevgili Psikiatristim”le başlayan mektuplar inan ki benim için sandığından çok daha önemli ve sandığından çok daha büyük birer mutluluk kaynağıydılar. Seninle aramızdaki ilişki, gittikçe bir hasta doktor ilişkisinden çok, bir arkadaşlık ilişkisine dönüşmüştü. Zaten öyle olmasaydı ben hastaneden ayrılıp politikaya atıldıktan sonra yazışmaya devam eder miydik hiç?

Unutmadan söyleyeyim, bu aralar hayatımda bir kadın var sevgili Con. Senin kadınları sevmediğini biliyorum ama bunu görsen eminim sen de severdin. Nasıl ki sen diye tabir ettiğin o yerde mutlusun, ben de işte belki de en az senin kadar ve dünyanın bütün yürüyüşleri ve uzayabildiği kadar uzayan yolları kadar seviyorum onu ve o kadar mutluyum. Sana cenneti ben gösteremem sevgili Con. Ben kendi cennetimi kendim yaratırım, sen de kendin yaratacaksın kendi cennetini. Benim en ufak bir müdahalem cehenneme çevirir en derin cenneti bile... Zira bir başka dünyayım ben ve nedense hiç kucaklaşamaz farklı dünyalar.

Dostun Takamuro’nun, önünde yol olmadığını, o yürüdükçe yolun arkasında oluştuğunu söylemesinden daha öteye söz yok sanırım özgürlüğün ne mene bir şey olduğu üzerine söylenebilecek. Önümde bir yol göremiyorum artık. Yoksa, yoksa sevgili

Con, gerçekten de umudun tükendiği yerde mi başlar asıl yürüyüş? Asıl o zaman mı gerçekten irade sahibi oluruz? Ancak önümüzde bir yol olmazsa mı çizebiliriz yürüyeceğimiz yolu?

Evet sevgili Con, kendi yazgımızı yazmanın tek yolu öncelikle bizim yürümemiz için çizilmiş olduğu iddia edilen yolları silmektir yeryüzünden. Umut tükenmeden ne ümit edebilmenin değerini anlayabiliriz, ne de kendimiz olmayı başarabiliriz.

Paramparça etmişler insanların hayatlarını. Çizilen yolun dışında yürümek yasak. Bir adım, bir adım daha ama hep ince bir ayarla önceden belirlenmiş nereye basacağımız. "Yolun biraz dışına çıkarsan, dünyadan düşersin!" iddia bu, tehdit bu! Ama ben dünyadan düşmeyi yeğlerim dünyada düşkün bir yaratık olarak yaşamaktansa... Öyle dünyaya fırlatılmış bir yaratık olmak istemiyorum ben. Kendi ayaklarım üzerinde durmak ve attığım her adımın sorumlusu olmak istiyorum. Yürüyüşümün benim kontrolüm altında olmasını istiyorum. Gözlerim kapalıyken özgür olmak değil benim istediğim; gözlerim açıkken ve önümü görebildiğim halde özgür olmak istiyorum ben. Ben yürüyüşüme bindiğimde kendi istediğim yönde ilerlemek arzusundayım sevgili Con.

Dostun Takamuro Kootaro da öyleydi, sen de öylesin değil mi sevgili Con?!

(Mektuplaşanlar-3)

Sevgili Psikiyatristim,

Dün akşam bir aşk daha yenildi hayata; bir dünya daha yıkıldı. Derslerde neyi öğretmeye çalışıyorlardı bizlere? İki nokta arasındaki en kısa mesafenin düz bir çizgi olduğunu mu? Yoksa bir üçgenin üç kenarı olduğunu mu? Sonucun nedenden önce gelemeyeceğini mi yoksa? Yoksa ışığın suya girerken kaç derecelik bir açıyla kırıldığını mı? Peki neden bize üç nokta arasındaki en kısa mesafenin bir üçgen olabileceğini *düşünmeyi öğretmediler* hiç?

Olasılıklardan korkmamakta fayda var. Neden bizim prizmanın odak noktasının, o tam merkezdeki noktanın önemi üzerine düşünmemize izin vermiyorlar? Ne sakıncası olabi-

lir ki bunun? Derinliklere dalmamızdan korkuyorlar da ondan. Bir örümcek ağı gibidir kitle; her an dağılabilir. Ama dağılmazsa da çok sağlam bir ağıdır, sinekleri o tutar. Devlet, işte bu ağdan çıkan bir örümcektir. O ağın yakaladığı sineklerle beslenir devlet. Yakalamayın bakalım sinek minek, kalır mı örümcek mörümcek. Sizsiniz devleti de devletin iktidarını da besleyen. Prizma gibidir işte bu sistem. Ağa benzer **prizma**. Nasıl ki ağ dağılırsa örümcek ölür, işte prizma da dağılırsa özünü kaybeder ve odak noktası yok olur.

Sayenizde bir aşk daha yenildi dünyaya, ben bir adım gerideydim hep, bir dünya daha dayadı başını hayatın omzuna, bir hayat daha yıkıldı dünyanın aşkına...

Sessizlikten bile öğrenilecek çok şey vardır sevgili psikiyatristim. Duymak suretiyle algılamak, anlamak, kulaklarla düşünmek veya düşüncenin kulak yoluyla gerçekleşmesi, yaşadığının ne olduğunu anlamak; yokuş aşağı tırmanmanın tadına varmak; deforme olmak belki; belki aç kalmak; belki bir dünya da bu gece atacak hayatın ayaklarını omzuna. Belki sonra dünya misyonere yatacak. Belki de biz sadece tüm bunları bir anahtar deliğinden izleyen **röntgenciler** olacağız. Ama kimse bilmeyecek; bir tek **O** görecektir. Bir tek **O** görecektir çünkü o bizim içimizdeki odak noktası olacak ve biz sadece basit birer çizgi olacağız... Kırık bir prizmadan yayılan **ışık** huzmeleri olacağız... Ama birleştığımız bir yer mutlaka olacak; prizmanın tam ortası; **kaynağımız...**

Birer ışık huzmesi olduğunu düşünürsek insanların ve bu ışık huzmelerinin uzayda dağılarak ilerlediğini var sayarsak, birleşme noktalarının aslında çıkış noktalarından, yani kaynaklarından, köklerinden başka bir yer olamayacağını görürüz bu insanların. **Birleşebilmek ve o özlenen bütünlüğü yaratabilmek için insanların özlerine dönmeleri gerekiyor yani.** Kültürün önemi de işte bu noktada ortaya çıkıyor zaten. Gerek yerel, gerekse evrensel kültürün birleştiriciliği, kültür dediğimiz şeyin insanların özüne dayanıyor olmasından doğar. Her şeyi gören ve sorunları çözen de işte o ortak göz olacaktır; prizmanın odak noktası. Tek gözün görebildiği farklı vizyonlar. Tek gözün barındırdığı milyonlarca bakış açısı işte...

Oysa onlar derslerde neleri öğretmeye çalışıyorlardı bizlere? Bana sormayın; hiç hatırlamıyorum... Ben o günleri görmedim ama bu günleri görüyorum. Ben gene de size iki öneri sunayım: **Üçgen mi olsun istersiniz hayatınız, prizma mı?** Ben gene de teşekkür edeyim size: Siz bana daha öğreneceğiniz çok şey olduğunu öğrettiniz sevgili psikiatristim. Teşekkür ederim size.

Ürettiniz, beslediniz beni, ben bir sinektim ve şimdi **devlet** karşımda, kara bir örümcek ve beni yemeye geliyor.

Hayatla dünya aşkı da aralarına alıp **prizmanın odağı** oldular bu arada. Onların zevki de insanlık yeryüzünden tamamen silinince daha da kalkacak şaha ve dönüşecek bir hazza, bir başka prizmaya... Odağında aşkın, hayatın ve dünyanın çocukları...

İki nokta arasındaki **düz çizgi** aslında o **iki nokta** arasındaki en uzun mesafeymiş, zira o noktalar arasında gidip geliyormuşuz biz asırlardır ve bunun da bir anlamı yokmuş. Mühim olan o iki noktayı gerçekten anlamlı kılmak ve hayata kazandırabilmekmiş... Çizgi ne kadar eğri, mesafe ne kadar uzun olursa olsunmuş... Mühim olan anlamlı yaşamakmış.

Benim kazancım yenilgidir, yenilgimse kazancım...

Zira ben yaşamımın iki nokta arasında gidip gelmekten ibaret olmasını değil, anlamlı bir **yolculuk** olmasını istiyorum. Ne dersin sevgili psikiatristim, haksız mıyım? Onlar sınıfı geçerse kazanan ben olmaz mıyım?!

(Mektuplaşanlar-4)

Sevgili Con,

“Cezasız kalmamalı hiç bir suç ve tedavi edilmeden bir köşeye atılmamalı hiç bir hasta” derdin sen hep. Senin demek istediğini anladığımı sanmıştım o zamanlar. Meğerse ne kadar da yanlışmışım; işte şimdi de bunu anladım. Senin için hasta ile suçlunun aynı şey demek olduğunu sanmıştım ben. Ve senin hastalığını bir suç olarak gördüğünü düşünüyordum. Günlerce seni aslında hiç olmayan bir **“kendini suçlu ve aşağılık hissetme”** sorununun kurtarma yönünde yürütmüştüm tedaviyi. Şimdi anlıyorum

ki aslında sen tımarhaneye tıkmamanı bir ceza olarak görüyor ve bu cezanın da tedavi edilmek olduğunu düşünüyordun. **Ah!** Ne kadar da yanılmışım senin hakkında. Seni hasta olduğun için bir suçlu gibi görmek gafletine düştüğüm için kendimden utanıyorum şimdi. Asıl hastanın kim olduğunu biliyorum ama artık. Sen normal insanları gördükçe üzüntüden anormalleşiyordun ve ben senin üstüne geldikçe şiddetle kaçıyordun benden ve tedaviden. Çünkü sen biliyordun gerçek anormallerin kimler olduğunu...

Normalleştirme, tedavi etme adı altında o insanlardan insanlıklarını aldığımızı ve onları bu hale getirenin aslında sistemin birer kuklası olan bizler olduğunu biliyordun sen. Bu yüzden içeri atılmıştın zaten. **Hapse atacaklardı seni**, ama çıktığında daha da hırçınlaşacağını bildikleri için tımarhaneye atıldılar. Evet, ben de şimdi anlıyorum değişmesi gerekenin aslında insanları fark ettirmeden çıldırtan bu sistemin olduğunu.

Senin **cezan tedavi edilmekti** ve sen işte suçsuz olduğunu bildiğin için bu cezayı çekmeyi, tedavi edilmeyi şiddetle reddediyordun.

Sadece yapacak başka bir şeyin olmadığı için direnmiyordun sen sevgili Con. Bir insanlık suçunu cezalandırıyordun da aynı zamanda. Zamanda ve mekânda **yalnızdın**; bu dünyada yoktu adeta sana ait hiç bir şey... Ve ben sevgili Con son derece bencildim. Kıskanıyordum çünkü seni ve benden üstün olduğunu bildiğim için cezalandırıyordum seni. Sen bendin sevgili Con, ben de sen...

Unutmak istiyorum o günleri ve bunun için de kendimi iç dünyama hapsettim. Şimdi bir tek sen varsın iletişim halinde olduğum. Çünkü hissediyorum ki senin için de aynı şey geçerli. Zira sen bensin sevgili Con, ben de sen...

Uzaklara yürüyoruz biz aslında. Buradan çok uzaklara. Kendi gerçeklerimizi yaratıp, kendi gerçekliğimizde özgürce yaşayabileceğimiz bir uzama doğru yürüyoruz; yol yok ama önümüzde... Yürüyoruz biz arkamızda bir yol ve bir sürü ayak izi bırakarak; bu mektupları bırakarak...

Hangi dili konuştuğumuzu bir tek biz biliyoruz. Bir tek biz duyabiliyoruz çünkü gerçek hastaların çılgınlıklarını ve bir tek biz biliyoruz onların nasıl tedavi edileceğini... Evet sev-

gili Con, biz tedavi edebiliriz onları... Cezalandırarak değil ama, cezalandırmadan... Hastalıkları onların suçu değil çünkü... **Hastalıkları insanlığın cezası.** Hastalıkları insan olmanın ne demek olduğunu bilmeksizin insan olmaya çalışmak çünkü... Biz öğrendik mi peki insan olmanın ne demek olduğunu? İşte orası muamma. Boşver sevgili Con, ne dediğimi bilmiyorum ben. Öyle konuşuyorum işte. Ben de insanım neticede. Biliyorsun Tanrı kafa veriyor insanlara, ama o kafa orda öyle duruyor... Boşuna dememiş tabii ekselansları, “ortalık yerde tütün içenin tez kellesi vurula!” diye...

Biliyorsun ben Tanrı’ları pek severim sevgili Con, ama onlar da ölüyorlar...Arkalarında yarım kalmış suçlar ve cezalar bırakarak...

Çekilmez oldu bu hayat. Kendimi dine mi versem ne?!

Ben ne istediğimi bilmiyorum sevgili Con. Sanırım kimlik bunalımı kronikleşti bende. En ufak bir anlam zerreciği barındırmasa da istedikleri oldu. Umarım mutlu mutlu ölmektedirler şimdi o kemikleşmiş zihniyetler...Suçlarına suçlar ekleyerek ve cezalarını çekerek...Elma yemek suçtu, cezası dünyaya fırlatılmaktı. Biz dünyaya fırlatıldık, hala daha elma yiyoruz... Ama suç değil artık elma yemek; ceza...

Tanrı adına senden **özür dilerim** sevgili Con; suçun “normal” olmamakmış, cezansa insan olmak...

Tabii ben şimdi burada bunun ahlaki ve siyasal yanlarını tartışmıyorum.

Kimim ki ben?!

Keşke kral olsaydım da ülkedeki bütün elma ağaçlarını kestirseydim. Bazı kellelerin yerlerinden edilmesi kuvvetle muhtemeldir sevgili psikiatristim.

Bundan böyle ben de sana psikiatristim diyebilirim miyim sevgili Con?

(Mektuplaşanlar-5)

Sevgili Psikiyatristim,

Sen nereden bileceksin ki bana nelere mal olduğunu tedavi adı altında bana yaptıklarının. Tabii ben şimdi burada bunun ahlaki ve siyasal yanlarını tartışmıyorum. Kimim ki ben?!

Keşke kral olsaydım da ülkedeki bütün elma ağaçlarını kestirseydim. Bazı kellelerin yerlerinden edilmesi kuvvetle muhtemeldir sevgili psikiyatristim.

Çıplak bir gerçeklik ve doğal bir güzellik insana pahalıya patlar ama değil mi?

Güzelliği buldun mu bırakmayacaksın; sahiplenmeden ama... Bütün dünya benimdir sevgili psikiyatristim, sahibi ben değilim ama...

Evet sevgili psikiyatristim, sana katılıyorum; insan olmak insanların suçu değildi. İnsan olmak insanların cezasıydı. Yaşamakta olan her insan pişmandır aslında. Zira doğmuş olmaktır suç ve yaşıyor olmak da çekilen ceza... Bunu herkes bilir ve bu yüzden de doğduğuna pişmandır herkes. Hâlbuki ne güzel olurdu değil mi gerçeği kaldırabilecek güce sahip olsaydık; korkmasaydık gerçeklerden ve kendimize itiraf edebilseydik aslında asla özgür olmak istemediğimizi?

Hangi devirdeyiz şimdi biliyor musun sevgili psikiyatristim? Herkesin maske takmakta olduğuna üzülme devrinde değil, maskenin ardındaki yüzün nasıl bir yüz olduğu üzerine kafa yorma devrinde değil, maskenin ardındaki yüzün aslında maskenin ta kendisi olduğunu anlamak zorunda olduğumuz ve maske yüzümüzden düştüğü anda yok edileceğimiz bir devirdeyiz. Bağırsaklarımızın görüntüsü çirkindir, ama tenimiz güzeldir ve tenimiz bağırsaklarımızın çirkinliğini saklar; öyle değil mi sevgili psikiyatristim? Maskenin yüzü sakladığı değil, yüzün maskeyi, maskenin de yüzü şekillendirdiği gerçeğini kabullenme devrindeyiz, çünkü biliyorsun ki eğer bir maske yüze uymuyor ve oturmuyorsa düşer. Bir insan güzel bir maske takmaktadır belki, belki de çirkin... Ama o maske ne derece gerçektir? Belki de asıl yüzünden

bile daha gerçektir o insanın maskesi... Belki de gerçek dediğimiz şey dipsiz bir kuyunun dipsizliğidir... Belki de bu yüzden asla uzlaşamaz insanlar ve hep didişirler birbirleriyle; hepsinin de farklıdır çünkü gerçek bellediği... Ve belki de işte bu yüzden ulaşılmazdır ideal ütopyaalar... Gerçek ve güzeldirler de ondan...

Sen bana diyebilir misin ki bedelsiz güzellik vardır dünyada? İnsan olmak güzeldir bence ve bedeli de insan olmaktır bu güzelliğin. Dünya güzeldir ve ölmek istemeyiz hiçbirimiz ama sen de biliyorsun ki bir gün yok olacağı için güzeldir dünya...

Kapat gözlerini ve özgür olmaya devam et istersen. Ama eğer bir gün gözlerini açmaya karar verirsen karşında beni göreceksin ve ben gene de elimi uzatacağım sana. Maskelerimizle de olsa bütünleşeceğiz ve el ele yürüyeceğiz önümüzde yol olmaksızın. Devam et sen maskeni takmaya, savaşmak için değil ama... Mastürbasyon, evet, mastürbasyon! Hayat bile bir mastürbasyondan ibarettir zaten... Ama ben kendimi tatmin ederken başkalarını da tatmin edebiliyorsam eğer, onun adı mastürbasyon değil, üretim ve paylaşımdır... İnsanlık bunun fiziksel veya cinsel yanına kısaca sex diyor sevgili psikiatristim.

Duraksamadan yürümek nasip olmuyor ne yazık ki insanlara sevgili psikiatristim. Kimi zamanlarda insanlar üzerlerinden bir yük kalktığını hissederler ya, ve işte hep karanlık bir odadaki beyaz bir koltukta gözlerini kapatıp hayal kurarlarken olur ya bu; işte tüm yanılsamalarının ve geçmişte yaptıkları tüm hataların pişmanlık anıdır o anlar... Ve onlar isteseler de istemeseler de hayatlarının geriye kalan zamanlarında geçmişe dair her şeyin, tüm yaşadıklarının boşa geçirilmiş zamanlar ve yaşanmışlıklar olduğunu fark ederler. İşte bunun ağırlığıdır aslında gözlerini açtıklarında üzerlerine binen... Ve ışığı açtıklarında odanın aslında orda olmadığını, beyaz koltuğunsa aslında kara bir koltuk olduğunu anlarlar. Ve yapacak başka bir şeyleri olmadığı için gidip o kara koltuğa otururlar. Gerçekle kucaklaşmışlardır istemeye istemeye olsa da...

Her şey sürekli değişiyor sevgili psikiatristim. Bir zamanlar sadece bendim hasta, şimdi işte sen de benim gibi bir hasta... Maske gerekiyorsa parçalanmamak için, aşkolsun takmayana!

Benim ülkemde yer var sana...

Kaldırabilecek misin özgürlüğü, yoksa tedavi edilmek mi istiyorsun hala?!

Sen işte asıl onu söyle bana!

(Mektuplaşanlar-6)

Sevgili Con,

Eskiden delirenler bana gelirlerdi ama artık gelmiyorlar; öyle deli deli yaşamaya devam ediyorlar. Geçmişte merak edilenler ve bu merak sayesinde ulaşılan bilgiler iki dünya savaşına engel olamadı ne yazık ki. İki dünya savaşı ve sadece ikincisinde 55 milyon ölü. İşte bu delirtti insanları. Bu muydu medeniyet?

Yıkılan hayaller ve sadece gözlerimizi kapadığımızda yıkılan duvarlar...

Dikenli teller, ah o dikenli teller... Gül dikenini değil ki bu, katlanasın da sevesin.

Şeffaf bir perdenin ardındaki bir manzaraya dokunmaya çalışmak gibidir anlamaya çalışmak. Kara bir perdenin ardındakilerin görünürlüğü ve anlaşılabilirliği ne kadar az ise, işte o kadar artar anlama hevesi. Meraktır bilginin temeli. Ve insanın başına ne gelirse biliyor olmaktan, bilmekten gelir. Bilgi işte bu yüzden delirticidir.

Neden deli diye tımarhaneye tıkmışlardı Niçe'yi? Kırbaçlanan atların boynuna sarılıp ağladığı ve "Dayan! Dayanmalısın!" diye haykırdığı için...

Bir saniye, bir saniye daha biniyor sırtıma; ben bir esirim ve tüm yapmak istediklerim aslında zincire vurulmuş hislerim...

Söylenecek ne kaldı ki sevgili Con? Tüm yaptıklarım mecburiyetten, isteklerim ve hislerim zindanlarda. Hislerimin cesetleri savrulmuş parça parça Akdeniz'e. Bildiklerim diri diri duruyor karşılarında ve o yüzden ben bir zindanda...

İliklerime işledi yalnızlık. Bu hücrede, evet bu boş hücrede...

Sen kendi hücrende sevgili Con, ben kendiminkinde... Sana hasta diyorlar, bana suçlu... İkimiz de ceza çekiyoruz... Ben bildiklerimi ve aslında herkesin bilip de söyleyemediklerini

söylediğim için, sense benim bildiklerimin nedenini bildiğin ve varlığıyla onları rencide ettiğin, onların gerçeklerini yıktığın için.

İkimizin de özgürüz sevgili Con. Dışarıda olanları görmemiz ve insanları uyarmamamız için içerdeyiz. Çünkü onlar da biliyor sevgili Con; biz onların kölesi olmayacak, onların çizdiği yolda yürümeyecek kadar, kendi yolumuzu bile çizmeden sadece öyle arkamızda derin izler bırakarak yürüyebilecek kadar özgürüz. Onlar hayatı ne sanıyor ki de insanları yargılamak hakkını görüyorlar kendilerinde? Onlar değil mi asıl yargılanması gerekenler? Yaptıklarından dolayı değil ama, yapmadıklarından dolayı. Bu sistem çökecek sevgili Con ve onu içeriden kendi kendileri çökertecek.

İrademizi yok etmişlerdi, şimdi de yaşamlarımızı kendi tekellerine almaya çalışıyorlar. Bana ait olan bir yaşamı nasıl tıkabilirler hücreye? Ben geçmişteki siyasi yaşamım boyunca yaptığım hataları kabullendim ve kendimden nefret ettim. Bu sistemin insanı dürüst olmaktan menettiğini gördüm. Bu sistemin insanları bir örümceğin sinekleri yutması gibi yuttuğunu gördüm. Sinekleri yedikçe şişen örümceğin bir gün patlayacağını biliyorum ama... Ve o gün geldiğinde ortalık sinek cesetleriyle dolacak ve leş gibi kokacak. Beni de yiyecek örümcek, şimdilik bu ağların içine attı beni; kıpırdayamıyorum yerimden. Beni de yiyecek.

Ama gün gelecek çıkacağım bu hücreden sevgili Con ve gerçek mücadele de işte o zaman başlayacak, zira o zaman ne bir yol olacak önümüzde yürüyecek, ne de biraz umut kalacak içimizde bizi istediklerimizi yapmaktan alıkoyacak!

Yolun açık olsun sevgili Con... Kimsenin izinden gitme, bırak sen yürüdükçe izler seni takip etsin. Ben bunu yaptım; ben bu yüzden içerdeyim. Yürüyeceğim yollar, bırakacağım izler vardı benim oysa daha.

Ben içerdeyim, ama dışarıda kaldı aklım da, gönlüm de...

Senin de kaldı, dostun Takamuro Kootaro'nun da, öyle değil mi sevgili John Donne?

"Benim ülkemde yer var sana" dedin bana...

"Kaldırabilecek misin özgürlüğü, yoksa tedavi edilmek mi istiyorsun hala?!" diye sordun.

Beni Bu Dışarıdan Çıkarın!

Söyle! Tüm bu sorduklarının yanıtını bildiğini ve aklının da gönlünün de hücrenin dışında kaldığını söyle! Zindanlarda bile açacak bir yasemin olduğunu...

Birazcık adalet istediğini, sadece adalet istediğini söyle sevgili dostum Con!

Kadim dostun,
Akliye ve Asabiye Mütchassısın,
Cengiz Erdem.

HÜCRE 39

Durumun Geldiği Nokta

Kendini kronik moral bozukluğundan muzdarip bir hilkat garibesi olarak görmekten bıkip usanan CE bir gün içinde bulunduğu bu durumdan kurtulmanın yolunu bulduğunu sanır. Sıcaktan devamlı suretle şişen damarları beynine haddinden fazla kan gitmesine sebebiyet vererek idrak kabiliyetinde muazzam bir artışı mümkün kılmış ve az önce belirttiğim düşüncenin, yani içinde bulunduğu durumdan kurtulmanın yolunu bulduğu düşüncesinin aklına düşmesine neden olmuştur. Bu düşüşü hayra yoran CE neşe içerisinde kendisiyle ilişkilerini yeniden gözden geçirmeye koyulur. Ne var ki işte aslında bu düşünce çok büyük bir yanılsamanın hem ürünü hem de üreticisidir. CE bir savunma mekanizması olarak sanrılarına sarılmayı kronik moral bozukluğuna tercih etmeyi marifet belleyen bir kişiliğe sahip olduğu için yanılsama içerisinde oluşunun da bir yanılsamadan ibaret olduğuna kendini inandırarak neşe içerisine düşmüştür. Bu düşüş aynı zamanda

CE'nin yükselişinin de dinamosudur. CE'nin eylemleri

içinde bulunduğu durumu yeniden tanımlayarak onun ötesine geçebileceği ve çeke geldiği tarifi imkânsız acıları kâğıda dökmek suretiyle aşabileceği düşüncesinin hâkimiyeti altına girer. Eserlerine kronik moral bozukluğu karşısındaki bunalımının damgasını vurarak kronik moral bozukluğunu sona erdirmeyi temel emel belleyen CE kendisini yapışkan bir ağ gibi saran bu duruma karşı hamleler yapmaya başlar. Çevresindeki insanlar ondaki değişimi şaşkınlıkla karşılar. Ancak çok geçmeden CE'nin içinde bulunduğu durumdan çıkmaya yönelik hamleleri onun kendine karşı birer eyleme dönüşerek kendisini saran muammalar sarmalının oluşturduğu ağa daha da yapışmasına sebebiyet verir. Durumunun pek yakında içinden çıkılması namümkün bir hal alacağını fark eden CE elbette ki yaşamın bir ölüm süreci olduğunu ve ölümden kaçış olmadığını bilmektedir. CE'nin bilmediği şey bu bilginin kaynağının aklında gezinen düşüncelerin vücudunda yarattığı tahribat olduğudur sevgili okur.

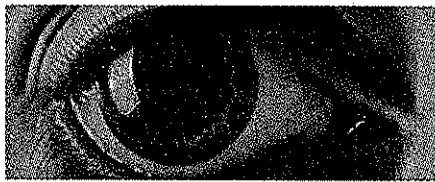
CE içinde bulunduğu kronik moral bozukluğu ve hilkat garibeliğine yenik düşmemeye karardır, nitekim bu yönde çeşitli yollara baş koyar. Mesela kendine bir dizi hastalık icat eder CE. Karaciğerde aşırı yağlanma ve büyüme, cinsi münasebette bulunma arzusunun minimal düzeylerde seyretmesi, dama vuran ve ölçülemez boyutlara ulaşan kolesterol artışı vebugibi hastalıkları bünyesinde barındırdığına ikna etmeye çalışır kendini CE. CE'nin bu hastalıkları bünyesinde barındırdığı inancı o kadar bir güçlenir ki pek yakın bir zamanda ölümle kucaklaşacağı düşüncesi pekişir ve böylelikle kronik moral bozukluğu katlanarak büyür CE'nin, daha da kronikleşir. O kadar ki CE mutsuzluktan ölecek hale gelir. Ölmeyi hiç sevmeyen CE bu olumsuz gelişme karşısında ne yapacağını şaşırır önce ve/fakat sonra, çok sonra değil ama, strateji değiştirir, içinde bulunduğu durumdan kurtulmanın daha başka yollarını asfalthlamaya girişir. Ancak CE'nin şimdi kendini içinde bulduğu durum eskisinden daha kötü olduğu için ve işte CE bu kötüleşmeye sebep olanın bizzat kendisi olduğunu bildiği için delirme noktasına gelir, delirmez ama; tam delirecekken, yani işte psikozun eşiğindeyken kendi haline gülmeye başlar.

Geldiği bu noktada CE'nin tek kurtuluş umudu, ona

mutluluğun yolunu açabilecek tek şey mutsuzluğunu mizahi ve ironik bir dille kaleme almaktır. Kurtuluşu kurtulmanın mümkün olmadığını öne çıkaran eserler vererek mümkün kılabileceği temasını işlerken kurtulmak gerektiği düşüncesinden kurtulan CE neşeyle dolar. Günümüz sanatının geldiği noktayla kendisinin geldiği noktayı özdeşleştiren CE – ki bu nokta delirme noktasıdır – aklın sınırlarını zorlamayı başarmış ve böylelikle de iyileşme ve kötüleşme arasındaki zıtlaşmanın ötesine geçmek yolundaki ilk adımını atmıştır. Ama sanatın yolları hayatın yollarından daha taşlı, daha engebelidir ve hayal gücünün dünyasındaki canavarlar gerçek hayattakilerden çok daha korkunçtur. İşte bir sanatkâr olarak yapışkan ağlara yapışıp kalmış bu hilkat garibesi CE yarattığı bu canavarlara ve hastalıklara karşı sevgiye giden yolda giriştiği bu amansız mücadelede gene sanatın kendisini bir silah olarak kullanmaktan başka seçeneği olmadığını farkına varır.

CE başladığı yere geri döner böylelikle ve bu yetmezmiş gibi başladığı yere geri dönmeyi bir kazanç olarak görmeye başlar. Artık CE'nin morali tam eskisi kadar bozuktur ve CE bu durumu bir iyileşme olarak görmese bile bir gelişme olarak görmektedir. CE'nin morali kronik bozukluğuna devam etmekte ama hiç değilse artık CE karaciğerinin aslında aşırı derecede büyümüş ve yağlanmış olmadığını, cinsi münasebette bulunmak için son derece istekli olduğunu ve kolesterolünün inanılmaz boyutlara ulaşmış olmadığı kanaatine varmıştır.

CE'nin içinde bulunduğu durum işte gördüğü bu kördüğündür ki gördüğü bu kördüğüm aynı zamanda CE'ye içinde bulunduğu durumdan çıkmanın yolunun gördüğü bu kördüğüne körleşerek daha başka yollara baş koymasını göstermektedir. CE'ye göre durumun geldiği nokta işte budur sevgili okur.

HÜCRE 40

Yıldönümü Kutlaması Münasebetiyle Yenen Bir yemek ve Düşündürdükleri

Kadim bir dostum olmakla kalmayıp aynı zamanda en ezeli, en ebedi ve en edebi düşmanım da olan Kıskaç kendisiyle ilişkilerini beni rencide edecek şekilde yeniden gözden geçirmeye karar vereli dört yıl olur. Bu vesileyle de son derece edebi ve komik bir mektup vasıtasıyla kendisiyle ilişkilerini rencide olmama sebebiyet verecek şekilde yeniden gözden geçirmeye koyuluşunun yıldönümünü kutlamaya çağırır beni. Balabayıs'taki restoranlardan birine gidilecek, orada içki içilip yemek yenilecek, ilaveten manastırda tetkik, temas ve incelemelerde bulunulup aramızdaki ilişkiyle ilgili durumun geldiği nokta masaya yatırılacaktır. Çok geçmeden bir felaketler zincirine dönüşüp bizi birbirimize kenetleyecek ve kenetlerken de parça parça edecek bu yıldönümü kutlamasının ayrıntılarına geçmeden önce Kıskaç'ın bana yazdığı davet mektubunu şimdi ve burada kayda geçirmekte fayda görüyo-

rum. Söz konusu mektup şu sözlerden ibarettir sevgili okur:

Sevgili kadim dostum ve en ezeli, en ebedi ve en edebi düşmanım, Biliyorsun ben sana karşı hazırladığım imha planının kurbanı olmuş bir kişiyim. Dolayısıyla da sana olan düşmanlığım gün geçtikçe katlanarak büyürken, sana karşı beslediğim olumsuz duygular da her geçen günle birlikte yok oluşa sürüklenmektedir beni bir süreden beridir. Yazdığım, daha doğrusu şu anda yazmakta olduğum bu mektup seni yemeğe çıkarıp besliyormuşum ve dostluğumuzu pekiştiriyormuşum numarası yaparak sana mideni bozacak yemekler yedirmek suretiyle yataklara düşmeni sağlayacak bir davetin hem ürünü hem de üreticisidir. Bu vesileyle Pazar günü saat yedi buçukta gelip seni evinden alacak ve Balabayıs'a götüreceğim. Evinin damında seni bekliyor oluşumu uçan halımın korna sesi vasıtasıyla belirteceğim sana. Arzum korna sesini duyar duymaz dama çıkıp uçan halıma yönelmen ve bununla da kalmayıp uçan halıma binmendir. Böylelikle Balabayıs'a doğru beraber uçabilmemiz için gerekli koşullar sağlanmış olacaktır kanaatindeyim.

*Hasretle kucaklarım,
Kıskaç.*

Eşref vakit gelip çatmış, Kıskaç gerçekten de uçan halısıyla evimin damına park etmiş, kornayı çalmıştır. Gerek Kıskaç gerekse ben en güzel elbiselerimiz içerisinde Balabayıs'a ulaşırız. İşlerin ne denli sarpa saracağı, cereyan eden tüm hadiselerin korkunç bir çelişkiler yumağına dönüşeceği ve durumun içinden çıkılmaz bir hal alacağı restoranın bahçesine adımlarımızı atış biçimimizden bellidir. Kıskaç restorana yan yan girmeyi seçerken ben restorana amutta girerim. Ben amutta olduğum için dünyayı baş aşağı görür ve beynime giden bol miktarda kandan ötürü Kıskaç'ı anormal derecede kırmızı bellerim. Kıskaç kıskaçlarıyla masaları devirir. Garsonlar onu kontrol almaya çalışır. Ben hayretler içerisinde yersiz yurtsuzluğumu korur, ellerimden inerek ayaklarıma binerim. Ellerimden inişimle ayaklarıma binişim kaçınılmaz olarak aynı anda gerçekleşir. Kıskaç bunun üzerine normal rengine döner ve

gözümde kırmızılıktan kurtulur. Restoranın müdürü devreye girer ve Kıskaç'ı söz vasıtası ile sakinleştirip düz düz yürümesini sağlar. Restoranın müdürü Kıskaç'a şunları söyler: "Kıskaç bey bu yaptığınız son derece yersizdir. Böyle yan yan yürüyerek kasıtlı bir biçimde masaları devirmek inanın size hiç bir şey kazandırmaz, bilâkis çok şey kaybettirir. Mesela burada yemek yiyememenize sebep olur. Sizi restoranımızın diğer sakinlerine rezil eder, onların gözünde kepaze kılar. Gelin aramızda anlaşıp bu sorunu çözelim ve namazlarımızı kılıp barışalım. Hatta şarap içip Araplara yan gözle bakalım."

Kıskaç bu sözler üzerine sakinleşmekle kalmaz, aynı zamanda kahkahalar da atar. Benim atar damarım hala daha son derece şişkindir; o derece şişkindir ki benim atar damarım sanki son derece bile doğru kelime değildir bu şişkinliği tanımlamak için. Herneysedir ama...

Masamıza oturmuşuzdur artık ve menüden bize sunulan seçenekler arasından günün anlam ve önemiyle uyum içerisinde olacak yemekler seçeriz. Kıskaç türdeşlerinden yengeç kebabını tercih ederken, ben özel sosuyla birlikte sunulan Kılıç şişlerden yemek arzusunu taşıdığımı beyan ederim. İçki olarak ise ben kırmızı, Kıskaç beyaz şarabı seçer. Yemeklerimiz masamıza getirilir. Ben tam ilk lokmayı ağzıma atacakken Kıskaç, "dur!" söyler. Ben durma ama... Maksudım Kıskaç'ı sinir edip komik hallere düşürmek ve kendisini ele rezil edip âleme kepaze kılmaktır. Kıskaç bunun üzerine şunları söyler: "Sana dur dememin nedeni pişmanlık, maksadı midenin bozulmasını engellemektir. Ama sen beni dinlemedin ve lokmayı ağzına attın. Dolayısıyla ne edersen kendine eder, ne ekersen onu biçersin sözlerinden hareketle şunu söyleyebilirim ki midenin bozulmasının sebebi ben değil, sen olacaksın. Aşçıya bol miktarda, neredeyse ancak astronomik rakamlarla temsil edilebilecek miktarda para vererek yemeğine zehir konmasını sağlamıştım. Ama sonra pişman oldum ve sana dur dedim. Sense beni dinlemedin ve kendini mezarını kazdın. Tabii burada kendi mezarını kazdın derken biraz abartıyorum, zira yemeğine konan zehir seni öldürecek miktarda değil, sadece yataklara düşmeni sağlayacak miktardaydı. Dostluğumuzun ve düşmanlığımızın

şerefine kaldıralım şimdi kadehlerimizi.”

Kıskaç'ın bu sözleri üzerine benim dilim tutulur, ne diyeceğimi bilemem, bilsem de söyleyemeyecek bir hale gelirim; tutulmuştur dilim, Kıskaç dilimi kıskaçlarıyla kısıvrak yakalamış, o günkü bu durum dilimin varlığını imkânsızlaştırmasa bile anlamsızlaştırmıştır. İşte o gün bu gündür ve ben o günden beridir ve bu günden itibaren anlaşılması neden anlaşılmaz olduğunun anlanmasına bağlı olan, kaygı verecek derecede anlamsızmış gibi görünmesine rağmen neden anlamlı olduğunu anlatmaya çalışan ve bunu yaparken de kendi kendini yazarken silen yazılar neşretmeye mahkûm kılınmışımdır.

Namazlarımızı kılıp, şaraplarımızı içip Araplara yan gözle bakmış, bu vesileyle de dostluğumuzu pekiştirmiş, ayrıca birbirimize olan düşmanlığımızı da bu dördüncü yıl kutlamasıyla dörde katlamışızdır. Artık dev gibi üst üste dört sıra kürekli kadırgalarla küre-i arzın malum enginlerini yara yara dolaşmaya hazırızdır. Maksudımız ortak düşmanımız olan dalgaları lehimize çevirip hız kazanarak dostluğumuzu pekiştirmeye ve bunu yaparken de birbirimizin kadırgalarını batırmaya yönelik eylemlerde bulunarak düşmanlığımızı inanılmaz boyutlara ulaştırmaya devam etmektir. Ne güzeldir her şey... Ne anlamlıdır tüm bu kelimeler...

HÜCRE 41

Azınlık Psikolojisi

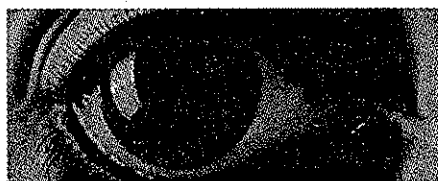
Köpeğim Tetik'e bir ayaklanmadan bahsettiğimde her Pazar sabahı olduğu gibi gene güneşli bir Pazar sabahıydı. Tetik ayaklanmada yer almayı şiddetle reddediyordu. Tetik'siz bir ayaklanma olur mu ona baktık. Ben ayaklanmaya şortla katılan tek kişi olmak arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Ayaklanmanın rüyasını görmüş ve rüyayı gerçeğe dönüştürmek için uyanır uyanmaz Tetik'i uyandırıp ona "ayaklanıp ayaklandıralım Tetik," dedim. Tetik şaşkın şaşkın suratına baktı. Bakışına "ne ayaklanması, ayaklanmakla tam olarak neyi kastediyorsun, daha net konuş," düşüncesi hakimdi. Bizim ayağımız yok muydu zaten? Benim iki, onun dört? O benim köpeğimse ben de onun insanı değil miydim? Ayaklanmaya ne gerek vardı? Yatalım kalalım. Yoksa ben ayaklanmakla yataktan kalkmak eylemini mi kastediyordum? Kafası son derece karışmıştı Tetik'in. Sonra ona ayaklanmaya şortla katılmak istediğimden ve bunun ayaklanma planımın çok önem-

li bir parçası olduğundan söz ettim. Tetik bunu iki farklı şekilde yorumladı. Ya ben kafayı yemiştım, ya da şuurum yerindeydi ve şortla ayaklanmaktan kastım yataktan kalkıp şort giymek istiyor oluşumdu. Ayaklanmayla ne kastettiğimi Tetik'e açıklamak pek zor oldu çünkü Tetik'in dört ayağı vardı ve Tetik bir köpek olduğu için ön ayaklarını el olarak kullanmaktan acizdi. Ayaklanmakla ne kastettiğimi Tetik'e açıkladıktan ve planın taslağını tebeşirle yere çizdikten sonra Esentepe'ye doğru yola koyulduk. Emelimiz ertesi sabaha karşı Esentepe'ye varıp duruma kuşların bakışına hakim bakışlarla bakmak ve mevzuyu tıpkı bir kuşun gözleriyle görme-kti. Emelimize ulaştık ulaşmasına ve güneşin ilk ışıklarıyla birlikte Esentepe'ye vardık fakat yükselişimiz hayal kırıklığıyla sonlandı ve dünyanın bütün trajik kahramanları gibi bir dağ başında kaderimizle ve kederimizle baş başa kaldık. Yılmamalı, ayaklanma planını hayata geçirmek için gereken gücü bulmalıydık. Ben oturup biraz dinlendikten ve su içtikten sonra ayaklanma planını cebimden çıkardım. Tetik benim aklımı yitirmiş olduğumdan emindi artık. Onu iknaya çalıştım ama idrak kabiliyeti cüzi bir köpek olduğu için sahip olduğum kudretin aslında kendime karşı bir kudret olduğunu ve kendi aklımın aslında benim en büyük düşmanım olduğunu düşünmek gafletine düştü Tetik. Oysa ben aslında üzüntüden akıl sağlığını yitirmiş değil, tam aksine neşe içerisinde daha başka akıl biçimlerinin keşfine yönelik bir hamle yapmıştım Esentepe'ye çıkmakla. Amacım daha başka akıl biçimlerine yatay geçiş yapıp köpeksi planımı yürürlüğe koymaktı. Tetik son derece sadık bir köpek olduğu ve beni seven tek hayvan konumunu dört ayağıyla birden işgal ettiği için şimdilik kendisine anlamsız gelen ve üzüntü veren bu hallerime boyun eğiyor, ayaklanma planımda isteksizce de olsa dört ayağıyla birden yer alıyordu.

Ben Esentepe'de bize katılacak ve varlıklarıyla mücadele gücümüze güç katacak daha başka hayvanlarla karşılaşmayı umuyordum. Umutlarım boşa çıktı. Esentepe'de top oynayan bir in bir de cinden başka kimse yoktu. Tetik'le ben in ve cini görmezden gelerek herşeye rağmen ayaklanacaktık. Esentepe'de umduğumuzu bulamayınca inişe geçtik. Adeta kanatları budanıklığa yazgılı birer kuştuk. Belki deniz kenarında bize ayaklanmakta ve hatta kanat-

lanmakta yardımcı olacak güçlerle karşılaştık. Deniz kenarına vardığımızda bir hayal kırıklığına daha uğradık. Orada bize alık alık bakan balıklardan başka bir şey görmedik. Ben sinirden gülme krizine girerken, Tetik de şaşkınlıktan havlamaya başladı.

Tetik köpeğim olmaktan bıkip usandı ve benim onun insanı olmaktan başka seçeneğim olmadığını bildiği halde ayaklanma planıma karşı ayaklandı. Tetik'in bu direnişi karşısında boyun eğdim ve sessizliğimi korudum. Acınacak bir haldeydim ancak çevrede Tetik'ten başka bana acıyacak kimse olmadığı için acınacak halde olmak bile imkânsızdı benim için. "Kimse senin bu ayaklanma planını kabul etmez. Ben bile ki dünyanın en sadık köpeklerinden biriyim, sadakatimi yitiriyorum," dedi Tetik. Tetik haklıydı. Yurdun dört bir yanını dolaştım ama ayaklanma planım her yerde reddedildi. Bunun üzerine ayağa kalktım ve bağırdım: "Bu planın en güzel yanı köpeksi yanıydı, ama siz bunun ne demek olduğunu bilmez ve anlayamazsınız köpek herifler, rüyamda bile ayaklanmadınız!" Kâbusa dönen rüyamdan bağıra bağıra işte bu sözlerle uyandım ve hemen ön ellerini ayak olarak kullanagelmiş köpeğim Tetik'i uyandırıp ona heyecanla rüyamda gördüğüm bu duruma karşı ayaklanmamız gerektiğini söyleyerek ayaklanma planımdan bahsettim. Hatta bununla da yetinmeyip ayaklanmaya şortla katılarak bir ilke imza atmak arzusuyla yanıp tutuştuğumu belirttim. Bunun üzerine Tetik "hav, hav," dedi, ayağa kalktı ve gidip Garfield desenli şortumu getirdi. Tetik'e teşekkür ettim ve yüzümde bir tebessümle "şimdi yola çıksak yarın sabaha karşı Esentepe'ye varmış oluruz herhalde" diye geçirdim içimden.

İşin İçindeki Bit Yeniği

İşin içindeki bit yeniklerini saymaktan bitap düştüğüm günlerdi. Ölümün tek çözüm olduğu düşüncesini gün geçtikçe daha da benimsiyor ve bu vesileyle de intihara meyilli bir kişiliği bir elbise misali her sabah üstüme geçiriyor her akşam üstümden çıkarıyordum. Ölümümü erteliyordum ama... Yavaş bir ölümün kölesi olarak geçirdiğim günlerin sonu gelmek bilmiyor, ben ölüme övgüler düzen yazılar neşreyledikçe ölüm bana hiç yabancı gelmeye başlıyordu. Ölmeye ölümü düşünerek başlamış, ölümümü ölüm düşüncesini en uç noktasına kadar taşıyarak hayatıma geçirmeyi marifet beller hale gelmiştim. Bu vesileyle kapı her çalındığında gelenin ölüm olduğunu düşünerek neşe içerisinde, o kadar neşe içeresinde ki neşe doğru kelime olmaktan çok uzak içinde bulunduğum hissiyatı tanımlamaya, öyle ki adeta salakça bir sevinçti benimki, şöyle ki: Yaşasın, ölüm geldi kapıma dayandı, beraberiyoruk artık, ne ölümü beklemek var bundan sonra, ne yaşamla mücadele.

Evrenin tüm karadeliklerini toplasam benim içimdeki dörtte

biri ya eder ya etmez. Belki de gerçekten de nicelik değil niteliktir önemli olan. Yani öyle şeyler vardır ki, öyle boşluklar yaratır ki o şeylerin varlığı içimizde, ancak bizi tatmin eden, sevindiren, hatta ileri gidecek olursak içimizi neşe ile dolduran küçük şeylere bakarak anlarınız içimizdeki boşluğun büyüklüğünü. Bazı insanları tatmin eden şeylerin küçüklüğü onların kayıplarının büyüklüğünü gösterir; doğruymuş Hegel'in dediği ve tilkinin dönüp dolaşıp geleceği yer kürkçü dükkanınınından başkası değilmiş gene işte.

Hayatın bu boktanlığı karşısında başımı vuracak duvar sayısındaki artış bile teselli etmeye yetmiyor beni. Geberene kadar abık sabık işler yağacağım işte; aleme ibret olsun diye zevk ile bok da yerim belki. Kim söyleyecek bana hangisidir benim başımı vurmam gereken duvar, hangisi değil?

Hayatlarımın aşkları oldu, ölümlerime giden yollarda emin adımlarla ilereledik aşk içinde sevgililerimle zevk ile. Her seferinde hah tamam işte bu sefer hayatımın aşkını buldum bunun ile ölüm döşeğime yatabilir oradan hiç kalkmayabilirm artık diye düşünür oldum. İçinde bulunduğum durumun farkına, daha doğrusu kendimi içinde bulduğum bütün durumların birbirleriyle benzerliğinin farkına vardığımda hayatlarımın bütün aşklarının ancak ölümümle birlikte bir bütünlük izlenimi vereceğini idrak ettim. Ben aşık olduklarımın aşık olduklarım da benim yansımamdan ibaretti; beni onlar, onları ben varetmiştik/yoketmiştik. Biz aşk ateşiyle yana yana ve ölümüne varedişmiş/yokedişmiştik. Hepsinin dediği gibiydi aynen hadise, hepsi de doğruyu söylüyor ama bunu yaparken hiçbiri kendisi olmuyordu; amanın da amanın kim gelmişti, eski sevgilim yenisinin kılığına girmiş karşıma geçmişti. Lanet olsundu üstümdeki bu lanete ki etkisini gün geçtükçe arttırarak hissettiriyordu. Narsist bir köpek değilsem neydim ben a erenler, ben neydim ki de üstümdeki bu lanet bile her ne hilmetse kendini bana layık görmüyor ve bu vesileyle de etkisini gün geçtikçe arttırarak hissettiriyordu?

HÜCRE 43

Sınır Ötesi ve Sinir Sistemi Arasındaki İlişki

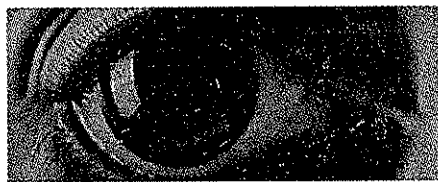
Cehennemdeyiz. Cehennemin yanından bir dere akıyor. Hatta bu dere yer yer cehennemin içine akıyor. Ama su cehennemin içine akar akmaz buharlaşıyor çünkü cehennem çok sıcak. Cehennem sıcak olduğu için herkes suya koşuyor ama su hep kaçıyor çünkü burası cehennem ve burada kişiler yanarak ceza çeker. O derece kötü bir durumdayız ki cehennemde su arıyor fakat cehennemin doğası gereği su bulamıyoruz ve bulamayınca da kaderimize kederleniyoruz. Sonra cehennem sakinleri olarak kederli kaderimize tepkimiz dönüşüm geçiriyor ve biri bize halimizi anlatınca gülmeye başlıyoruz. Gülmek güzel ve anti-faşist bir harekettir. Pek çok solcunun faşist olduğu yurdumuzda gülmek sanki muhalefetin işi değilmiş çünkü otorite gülmeyi yasaklamış, ağlamayı zorunlu kılmış ve muhalefet otoriteye boyun eğmiş gibidir. Veya öyleymiş gibi bir hava estiriliyor. Yani aslında işte herkes kendine bir krallık yaratmış, onunla, onun içinde sürdürüyor saltanatını. Yani işte herkes aslında

kendi yarattığı dünyacıkta mutluluk ve tatmin peşinde koşuyor. Bu iyi bir şeydir çünkü bir şey peşinde koşmak insanı hareketlendirir. Tabii mutluluk ve tatmin kalıcı değil geçici hisler olduğu için herkes kendine sürekli yeni tatmin ve mutluluk kaynakları ve sebepleri yaratarak geçirmek durumunda kalıyor cehennemdeki zamanını. Bu çok yıpratıcı bir durumdur. Çok koşuyorlar, çok yoruluyorlar. Su da yok. Hava da sıcak. Cezaları sıcakta susuz susuz koşmak. Mahkûmiyet susamış bir halde sıcakta sonsuz susuz koşuş şeklinde zuhur ediyor. Cehennem sakinleri bu yüzden cehennemi hiç sevmiyor ama cehennemsiz de edemiyor. Çünkü cehennem dışında hareket halinde olamayacaklarını düşünüyorlar. Cehennemin dışında var olamayacaklarını dahi düşünüyorlar. Cehennemin dışında mutlu ve tatmin olamayacaklarını söylüyorlar çünkü hareket halinde olmak onların yaşam biçimiymiş. Kafalarındaki düşünce şu: "Cennettekiler bizden daha mutsuz çünkü onların bir amacı yok. Onlar sürekli mutluluk halinde ve devamlı tatmin hissinde muzdarip. Peşinde koşacak bir amaçları kalmadığı için kendilerini mutlu ve tatmin edilmiş zannediyorlar. Ama biz biliyoruz ki insan ancak peşinde koşacak bir şeyi varsa mesuttur." Cehennemdekilerin cennettekiler hakkındaki bu düşünceleri elbette ki kendi kendilerini teselli etmek için uydurulmuş yersiz ve ipe sapa gelmez düşünceler. Cehennem sakinleri aslında bir akvaryumdaki balıkları andırıyor. Bildiğin gibi sevgili sanatsever, balıklar suyun dışında yaşayamazlar ve bunu bildikleri için de başlarını akvaryumun camına vurmazlar günde en az dört en çok sekiz kere. Balıklar akvaryumda olmalarına rağmen kendilerini okyanustaymış gibi hissetme becerisine sahip hayvanlardır. Bu derece hayal kurabilme kapasiteleri olması onları mutlu kılmaz ama mutsuz da kılmaz. Bu onları bir şey olmaya mecbur kılmaz.

Cehennemin yanından akan dere cennetin yanından da akar. Cennetle cehennemin yanından aynı anda akmak suretiyle cennetle cehennemi birbirinden ayıran bu dereye balıklar yaşar. Bu balıklar sürekli hareket halindeki bir suyun içine hapsedilmiş olduklarından kendilerini son derece özgür hissederler. Onlar için çelişkili söylemler ve eylemler üretmek bir yaşam biçimidir. Onlar için çelişki özgürlüğün ilk şartıdır. Onlar özgür olmadıklarını düşünmeyi

şiddetle reddederler ve asla özgür olmak istemezler. Özgürlüğü peşinde koşulacak bir şeymiş gibi değil, içinde yüzülecek bir şey olarak görürler. Özgür olmayı çok isteyen kişiler çelişkili söylem ve eylemler üretip kendilerine ters düşmek zorundadır onlara göre. Onlara göre ki şunlara inanırlar: “Ben kendimi aşmalıyım. Ben aşılması gereken bir varlığım.” Ve onlar çözülerek, çözülürken, çözülme esnasında düğümlenerek, içine hapsedildikleri duruma gülme anında kendilerini aştıklarını sana sana asılırlar.

Deredeki balıkları yer darlığı sebebiyle bir tarafa bırakıp her bakımdan daha aşına olduğumuz akvaryumdaki balıklara dışarıdan bakarsak görürüz ki bir şakanın figüranlarını andıran akvaryum sakinleri bugünlerde bizi gene akvaryumun dışında yaşam olmadığına inandırmaya çalışıyorlar. Oysa bu yanlıştır ve tüm yaşamı balıkların yaşamına indirger. Kendisini kendi yarattığı hapis haneye hapseden bir düşüncedir bu çünkü işte akvaryumun dışında da yaşam var ve hem de çok daha ferah ve geniş yaşamlar, bendine sığmayıp taşan dereler gibi... Tüm yaşamın sadece balıkların yaşamından ibaret olduğunu ve balıkların yaşamından daha başka yaşam biçimlerinin var olmadığını söylemek totaliter bir düşüncüyü dillendirmektir ki bu da hayatı sınırlar, yaşam olanaklarını kısıtlar. Yani işte totaliter düşünce hem kendini hem de ötekileri tüketir ve bu yüzden de kötüdür. Kişiler önce kendi sınırlarını nereye, neden ve nasıl çizeceğini öğrensin. Daha önce kişiler kendilerine sınır koyanın kendileri olduğunu idrak etsin. Mesela akvaryumun sınırları ve balıkların sinirleri ötesinde daha sınırsız ve/fakat son derece sinirsiz bir yaşam olduğunu bilmek ama söylememek ve söylemedikçe de o yaşamı yaşamaktan yoksun kalmak akvaryumun sınırlarına ve balıkların sinirlerine hapsedilmiş bir düşüncenin yolunu şaşılarak kafasını cam duvarın yanlış yerine ve hatta bazen yanlış duvara vurmasına sebebiyet vermektedir. O nokta sinir sisteminin iflas ettiği ve sınırların anlam kazandığı noktadır işte. O noktadaki sınırın ötesinde sinir sistemi yoktur. Sudan çıkmış balıkları düşün ey lânetlenmiş okur!

HÜCRE 44

Tavşan Ayetleri

Sersemlik anlam dünyamızı ele geçirince içimizdeki kişilikler delirir. İtin biri kendini feda ederek kelleyi fırına sokar ve düzeninizin altını üstünü eller. Kimisi anlam dünyanızın düzene inat hep geniş zamanda konuşmayı marifet beller. Vaziyeti geneller. Eller var ki tüfek ellemeye müsait değiller. Münasip bir yerde düzeninizden inerler. İstisnalar kaideyi bozduğundan beridir kendilerinde değiller. Geridir teknikleri, bozulan bir şuursal kaidenin hizmetinde eylemleri. Kendilerine mektup yazmaya adlarını öğrendikleri zaman başladılar. Bense gergin bir kişiyim. Ne dediğimi bildiğim zamanlar kıttır. O zamanlar kendime gelirim. Gelirim ki geri gidebileyim. Ne dediğini bildiğini sananların ve zaman mevhumunu yitirenlerin, yani işte zamana yenilenlerin sözlerini şimdi ve burada, bu metinle gözüaltına alıyorum. Ben en çok şimdiki zamanda konuşmayı seviyorum.

Bir kişi kapımı mı çalıyor? Dışarıdan birisi benimle muhatap olmak düşüncesiyle mi yanıp tutuşuyor ve yanık yanık

kapıma vuruyor? Hergele! Eğer önemli bir şeyse kapıyı kıracaktır. “Olağanüstü hallerde kapımı kırıp içeriye girebilirsin hergele kişi,” yazıyor kapımın üstünde. Yazdığım kapıya ahmaklığıma doymasın domuz ölüleri. Gözlerim okumasın yazdıklarımı. Benim olmasın bu yazıları okuyan gözler ki başkalarının gözü benimkilerin yerine geçsin. Tavşan gözü olsun benimki. Öyle bitsin göz ve kapı meselesi.

Öyle veya böyle, şöyle katatonik bir vaka vermiş kendisiyle sırt sırta öyle ki tantana yaratır ölü doğanlara rahimlik edegelmiş diyarlarda. Neye kanaat getireceğimi şaşırdım gene? Gene bülbül kesildi dillerim, gözler hep tavşaninki, geride kaldı şuurumun incileri, incileri şuurumun ki nefessiz bırakmakla kalmıyor ciğerimi aynı zamanda kan üretmekten aciz kılıyor kalbimi. Kan soluyorum hava niyetine, boğuluyorum kendi ağzımdan çıkan alevlerde, kana karışıyor içe akan yaşlar, sırt sırta verdik kana kana içiyoruz şelaleyi. Yedik mi kelleyi? Yedik mi gerisine hacet kalmıyor zaten yerik dil göz ne varsa her şeyi. Öyle bir gerilerek ölüyor ki tavşan şekilli temsilcim, emzikçim gelsin diye söylüyorum bunları, bilemiyorum nedendir söyleyecek pek bir şeyim olmamasına rağmen önüne geçemediğim bu ahkâm kesme halleri. Gelsin kim gelecekse evrenin derinliklerinden, gelsin versin emziğimi susulayım kalayım diye işte.

Şişte beş kişiye yetecek et, ben tek kişi genzime kaçıracağım bunları şimdi. Bilinçli bir şekilde kendimi boğmaya teşebbüs edeceğim şişkebablarını içime geçirmek suretiyle. Ölene kadar yemeye devam edeceğim kelleyi. Seni de. İçki de içeceğim. Su da. Bok da yerim belki.

Ne desem bilmem ki! Göz kırpma bana öyle bilin bilin der gibi. Aha bilin neler çektiğimi gene geldin geçirdin içime şişi. Emzik diye diye şişledin beni. Genzime geçirdin şişi, geberdim yetinmedin gene denedin. Tek hedefin beni yenmekti. Bense hep sana yenilmeyi denedim, ben denedikçe sen delirdin. Benim yenilgim senin de yenilgindi. Ben yenildikçe sen kendine yeniliyordun çünkü

tarafından ikisi de yenilmeden kazanan olamayacağını bilmiyordun. Aksi gibi öğrenmek de istemiyordun. Kazanmanın da yenilmenin de iki taraf gerektirdiğini ve herkes yenilmeden hiç kimsenin kazanamayacağını idrak etmekte geciktin. İdrak kabiliyetinin cüzi olduğunu yüzüne vurmak istemedim önceleri. Yaralı yarasına düşer ya, sen kendi delirmeni benim zaferim belledin bir müddet ve/fakat neticede kendine geri gelmemeyi seçtin ve bundan faydalanan ben akabinde geliştirdiğim bir teknikle senin deliliği stratejik bir eylem niyetine kişilik bellemeyi yeğlediğini dünya âleme dellal ettim. Cemaat bu neşriyat karşısında şaşkınlıktan senin görüntü itibarıyla tavşanlıktan örümceklığe terfi ettiğini sanmak suçunu isledi. Tavşan kılığından örümcek kılığına belki... Masumdun biliyordum ve/fakat o derece köpekleşmişim ki senin nahak yere mahkûm edilmenin makbul olmayacağını dillendirmeyi şiddetle reddettim. İkidenden çoktu yüzüm. Gerisinde bir şey olduğundan değil görüntümün, bilirim bilmez olaydım dibine kadar boşlukla doludur içim. Kendimi kaybetmemeliydim, hem sana yazık ettim, hem de kendime. Senin yerine de içmekten başka ne gelir ki şimdi elimden şu zafer sandığım yenilginin, şu tek kişilik hürriyet oyununun, yarattığım ve büyüttüğüm şu tek dişi kalmış canavarın şerefine ki biliyorum yiyecek beni günün birinde. Ben çok geç kendimi aramaya gidiyorum ötekilerle el ele. Kusura bakma seni şimdi ve burada tek başına bırakıyorum kaderinle ve kederinle.

Kendimden başkasına değinmiyorum burada, ne demeye üstüne alınıyorsun ey hergele kişi?! Senin içine sakladım belki de kendimi senin içindeki boşluğu doldurabileyim diye. Hep kendimi arar durur oldum sonra, öldurabileyim diye seni. Öyle bir kişi ki arayan da kendi, saklayan da. Üstelik kendidir aradığı da, sakladığı da. O kadar ki kendini kendi içinde kaybettiği düşüncesinin hâkimiyetinde eylemleri. Hal ve tavır gidişata göre şekillenmekte. Elde ne varsa en iyi şekilde değerlendirilmekte. Şu halde elin kendisi işte. Bir el öteki elde. Ne cennette, ne cehennemde, ikisinin kesiştiği yerde el ele.

İkisinden biri beni yazmak için ötekinden sıyrılmaya

meyilli. Bırakma onu. Yazmasın beni. Okumasın bu yazıları hiçbir göz. Kendisine karşı durmasın gayrı kimse. Kendisini kendinden kurtulmaya sevk etsin mi? Saklansın? Tek kişilik saklambaca kim katlanır insanın kendinden kaçmasının ve kendini aramasının başka yolu olsa. Ah ne şehvet düşkünüyüm, olaydım keşke, ne sersem. Kopsun yavaşça ayrılamıyorsa sevenler birbirinden sökmek suretiyle dikişleri dibinden. Düşebildiğin kadar uzağa düş seni yaralayan şeyden; darı ekme dibine, dallanmasın budaklanmasın, düşeyim deme kendi içine.

Tavşan gözü çok geniş bir şekilde görüyor evreni. Tek gözün içinde pek çok göz... Evrenin semptomlarını dillendiren tavşanın gözleri... Gözler aynalar arasında birbirini arıyor. Kendilerini kendi içlerinde yarattıkları bir dış dünyada kaybediyorlar. Kendi içlerine düşüyorlar ama kendi içlerine düşerken aynı zamanda kendi dışlarına da düşüyorlar. Düşerken bembeyaz bir gecede bıkmadan usanmadan tek bir yıldızı, hep aynı yıldızı arıyorlar. Bütün yıldızlar onları arayan gözler gibi spiral düşüşlere hapsolmuşlar. “Ben” kendi içime hapsolmuşum. “Sen” kendine gömülmüşsün. “O” senden nefret ediyor. “Biz” içimizdeki boşluğu bile tüketmişiz. “Siz” bizi anlamak istemiyorsunuz. “Onlar” boş gözlerle aynaya bakıyor. Hepimiz düşüyoruz, düşerken çözülüp dağılıyoruz. Kendi yarasına düşmeyi göremesin, hep öyle düşsün diye kişi, dipsizdir bu kuyu, düşelim düşlediğimiz sürece... Boşluk bile yok içimde, aynalar arasında düşüyorum ölümüne. Düşene kadar düşeceğim belli ki. Kattım ahkâmı önüme, kırbaçlıyorum ölümüne, gidiyoruz meçhule. Bok da yeriz belki

Recep Sezgili'nin Acı Dolu Yaşamı, İbret Verici Ölümü ve Sonrasında Gelişen Doğaüstü Hadiseler

Topluma malolmuş bir yazar olan Recep Sezgili bir gün odasında daktilosunun şeridiyle boğulmak suretiyle öldürülmüş olarak bulunur. Komşusu, Recep Sezgili'nin evinden gelen ölü insan kokusunu hayra yormamış, Recep Sezgili'nin kapısını kırarak içeriye girmiş ve Recep Sezgili'yi ölmüş bir vaziyette ve/fakat yüzünde bir tebessümle yerde yatar bir vaziyette bulmuştur. Durumu polise bildiren komşu derhal cinayetten tutuklanmış ve Sezgili'yi öldürdüğünü ve bunu nasıl yaptığını itiraf etmeye zorlanmıştır. Komşu'nun ifadesi şu şekildedir: "Bakın memur bey, büyük bir hata yapıyorsunuz, ben katil değilim. Recep Bey'i pek severdim. Zaman zaman var yere yok yere gelip kapımı çalar ve ben kapıyı açınca da bana küfürler ve tükürükler yağdırsa da onun topluma mal olmuş

bir yazar olduğunu bildiğimden küfürleri karşısında sessizliğimi korur, söylediklerini sineye çekerdim. Kapısı'nı kırışım ölümünden sonra oldu, yani ben içeriye girdiğimde o zaten ölmüştü, nitekim ben içeriye ölü insan kokusunun nereden geldiğine bakmak için girdim, oysa siz bana kapıyı kırıp Recep Bey'i daktilosunun şeridiyle boğmak suretiyle öldürdüğümü söylüyorsunuz. Aklıma durgunluk veren bu hadiseyi bu şekilde yorumlamanız inanın son derece üzüntü vericidir. Recep Sezgili'yi benim öldürmediğimin kanıtı bana sevgi gösterilerinde bulunan köpeğidir memur bey."

Bunun üzerine Polis şunları söyler: "Ama belki de aslında Sezgili'yi öldürdükten sonra köpeğine köpek maması verişinizdir bu hayvanın size sevgi gösterilerinde bulunmasının sebebi. Buna ne diyeceksiniz?"

Siz çıldırmışsınız memur bey. Tatil için bir programınız var mı?"

Polis: "Olması mı lazım?"

Polis komşunun masum olduğuna kâni olur ve onu serbest bırakır. Ama komşu Polisin kendisinden özür dilmesi gerektiğinde ısrar edince Polis tekrar şüphelenir ve komşuyu gene tutuklar. Komşu henüz yargılanmamış olduğu halde gözyaşlarına hakim olmaz, olamaz ve o kadar bir ağlar ki hapsediği hücrede kahkahalar ata ata gözyaşlarında boğulup ölür.

Polis Recep Sezgili'nin yastığının altında bir yazı bulur. Bu yazı aslında Recep Sezgili'nin sevgilisine hitaben yazılmış bir mektuptur. Hemen sevgiliyi olay yerine çağıran polis ona mektubu okur:

"Bilmediklerimle mukayese edilince bildiklerim bir hiçten ancak bir adım öteye gider. Zevk âleminde boğulduğum zamanlar olduğu bir gerçek. Ama her gerçek gibi bu gerçek de pek değersiz gözümde. Acı çekmek insanı bönleştirir. Kişi ölü olmakla yaşıyor olmak arasında bir ayrım yapmaktan aciz kalır. Ölmekle hiçbir şey kazanamaz ölen. Haz hayata dahildir, ölüm yaşanmaz.

Pek gezmedim. Gezmeyi hiç sevmem. Ama başka insanlarla mukayese edilince hiç yerinde durmamış bir insan izlenimi veririm. En büyük korkum bir gün bir daktilo şeridiyle boğulmuş olarak ölü bulunmaktır odamda. Aç kaldığım zamanlar en üretken olduğum zamanlar oldu. Büyük evlerin küçük odalarında yaşadım, yüksek

yerlerdeki alçak adamlarla tanıştım. Çocukluğum can sıkıntısıyla mücadele ederek geçti. Can sıkıntımı yenmek için savaş filmleri izlerdim. O dönemlerde Vietnam savaşı yeni bitmişti ve Amerikalılar savaş filminden başka film çekmiyorlardı. Daha sonra savaştan dönüp de topluma adaptasyon sorunu çeken travma kurbanı üzgün, gücünü yitirmiş, haksızlığa uğradığını düşünen bilge kurban-kahramanlar pek modaydı. Vietnam savaşından dönen bunalımlı bir gazi olmadığım halde gençliğimde kendimi o kurban-kahramanlardan biri olarak gördüm hep. O kadar çok savaş filmi izlemiştim ki bu savaş filmlerinin travmatik bir etkisi oldu üzerimde ve kendimi toparlamak için yaşamı kolaylaştırıcı düşünceler üretmeye başladım. Bu düşünceler beni topluma yabancılaştırdı çünkü toplum bireye kıyıcı bir ilişkiler yumağından başka bir şey değildi.”

Recep Sezgili'nin yastığının altında bulunan bu yazının ne zaman yazıldığı bilinmiyordu. Polis Recep Sezgili'nin köpeğinin cinayetin tek sanığı olduğunu düşünüyordu.

Recep Sezgili'nin kendisine hitaben yazılmış bu mektubun içinde bulunduğu zarfın üstündeki adresten faydalanarak Recep Sezgili'nin sevgilisiyle irtibata geçer ve onu olay yerine çağırır. Olay yerine gelen ve adının açıklanmasını istemeyen sevgili A.T. polise verdiği ifadede şunları söyler: “Onu çok seviyordum memur bey. İsterseniz sizi de an az onu sevdiğim kadar sevebilir kendisi aramızdan ayrıldığına göre. Ölümüyle elbette ki sarsılmakla kalmadım, yıkıldım da. Ama sanat kısa, hayat uzun memur bey. Ona kendisinin topluma mal olmuş bir yazar olduğunu, daktilosunun tuşlarının toz tuttuğunu ve kirden görünmediğini, kendini toparlayıp yeniden yazı yazmaya başlaması gerektiğini aksi taktirde erken bir zamanda toplum tarafından daktilosunun şeridiyle boğularak öldürüleceğini kaç kere söyledim, tam sayısını hatırlamıyorum şimdi, ama kırkın üstünde olsa gerek, zira üç aydır hemen hemen iki günde bir tekrarlıyorum bu söylemi. Biliyorsunuz memur bey, bir insana kırk kere öleceksin dersiniz o insan öleceğine o kadar bir inanır ki ölür. Bak sen toplumun malısın, yani topluma mal olmuş bir yazarsın, neden yazı yazmak yerine acılarını kâğıda döküp yaşama dönmüyorsun dedim ona. Ama dinletemedim hiç memur bey. Böyle olacağı belliydi, hiç şaşırmadım

doğrusu. Velhasıl onlar vurdu biz büyüdük memur bey.”

Recep Sezgili'nin katili asla bulunamaz. Polis turşucu olup turşuları poşetlere ellerliyle doldurmayı seçer. Komşunun akıbetini zaten belirtmiştim ama yinelemekte fayda var ki dava neticelenmeden, daha gözaltındayken, gülmekten ve gözyaşlarında boğulmaktan ölmektir bu akıbet. Sevgili A.T. ünlü bir şantöz haline gelir ve adını değiştirerek Şantöz Ayten olur. Recep Sezgili ise topluma mal olmaya, toplumun malı olarak yok olmaya mezarında devam eder. Sezgili'nin cenazesine katılan hasta bir ruh vardır. Bu ruh kimin ruhudur? Sezgili'nin mi? Tüm insanlığın mı? Kimin ruhudur bu hasta ruh? Ve bu ruhu hasta kılan nedir? İşte bu sorular tıpkı Kafka'nın Dava romanının sonundaki gibi yanıtsız kalmaya mahkûmdur ey kara bahtlı okur!

Kaygı Verici Bir Muammalar Sarmalı

(1)

Son derece derin bir buhranın eşiğini çoktan aşıp psikozun pençesinde kıvranmakta olduğunu kabullenmekte güçlük çeken bir insan olan Zihni günlerden bir gün gelip kapımı çalar. Kapıyı çalanın kim olduğunu bilmemekteyimdir ben henüz ve/fakat çok kısa bir süre sonra ben de ve benimle birlikte elbette ki sende sevgili okur, öğreneceğizdir kapıyı çalanın kim olduğunu. Bunu takiben öğreneceğimiz bir başka şey de Zihni'nin kapıyı neden çalmış bulunduğudur ki, sevgili okur, o sebep şudur: Zihni kendisine kıyıcı yollara sapmış olduğunu farketmiş ve farkındalık düzeyindeki bu ani artış Zihni'yi kendisine kıyıcı eylemlerde bulunmakta neden bir sakınca görmediğini sorgulamaya itmiştir. Ancak idrak kabiliyeti pek cüzi bir insan olan Zihni bu soruyu yanıtlayamama aczine yenik düşmüş ve kapımı çalmıştır. Tabii Zihni bu soruyu kendisinden başka kimsenin yanıtlayamayacağını bilmediği için yapmıştır bunu, zira bilseydi neden kendisi yanıtlamak yerine bu soruyu gelip benim kapımı çalsındı ki Zihni?

Ben bu düşünceleri kaleme alırken ve sen de okurken

Zihni kapımı çalmayı sürdürüyor olsun sevgili okur. Üstelik de gittikçe hiddetleniyor ben kapıyı açmadıkça ve dolayısıyla da gittikçe şiddetleniyor olsun kapıya vuruş biçimi Zihni'nin. Nitekim o kadar yükselmiş olsundur ki Zihni'nin kapıya vuruşu neticesinde ortaya çıkan ses, ben artık bu gidişe dur demek maksadıyla gelenin kim olduğunu bilmememe rağmen açmaktan başka seçeneğim olmadığına kanaat getirmiş ve işte söz konusu kapıyı açmak durumunda bulmuş olayım kendimi.

Sen de takdir edersin ki kapıyı açışım la Zihni'yi karşımda buluşum bir olur sevgili okur. Bu o kadar bariz ki söylemeye bile gerek yok aslında ve/fakat gene de işte söylemekte kurgu açısından zarar yok, fayda var. Zihni bana bakıyor ve ben de Zihni'ye bakıyorum melûn melûn, yani karşılıklı bönlük ihtiva eden bir bakışma söz konusudur. Sessizlik ve anlamsızlığın hakim olduğu yaklaşık beş saniyelik bu bakışma süreci benim "hoşgeldin Zihni, buyur geç içeri," dememle son bulur. Normal bir insanın yapmış olabileceği gibi "hoşbulduk" demek yerine sessizliğini korumayı seçen Zihni'nin yüzünde şaşkınlık ve kederi aynı anda dışa yansıtan bir ifadenin varlığı su götürmez bir gerçek şeklinde zuhur etmektedir. Yüzündeki bu kaygı verici ifadeye rağmen kendinden emin adımlarla içeri girer ve tek kelime etmeden benim üstünde uzun saatler hareketsiz bir biçimde ve boş gözlerle karşımdaki boş duvara bakmak için kullandığım, bunu alışkanlık haline getirdiğim eski ve üzerindeki yeşilli, morlu, kırmızılı, asimetric, anlamsız ve soyut şekillerin desen vazifesi görmekte olduğu boş koltuğa oturur.

Zihni'nin bu tavırlarının kaygı verici olmakla beraber bu aşamada kayıtsız kalınması gereken hareketler olduğunu düşünen ben ise sanki her şey normalmiş, tüm bu olanlarda hiç bir gariplik yokmuş gibi buzdolabına yönelerek Zihni'ye ikram edebileceğim bir şey olup olmadığına bakmaya meylederim. Buzdolabında bir teneke bira, bir diyet kola, az miktarda portokal suyu, yarım şişe normal su, üç yumurta ve bir de domatesle yan yana duran eskimiş hıyarlardan başka bir şey olmadığını görürüm. Gördüğüm bu manzara karşısında utanç duymuş olmama rağmen bunu Zihni'ye çaktırmayarak ani ve seri bir hareketle buzdolabının kapısını

kapayıp Zihni'ye dönerek kafeinsiz neskahve isteyip istemediğini sorarım. Nestle ürünlerinin tüketimine bu firmanın hayvanları denek olarak kullanmayı alışkanlık haline getirmiş olması münasebetiyle etik olarak karşı durmayı uygun bulduğunu belirten Zihni, “neskahve içindeki kafein olmadan ne anlam ifade eder ki? Yani kişi neden neskahve içsin ki içinde kafein yoksa? Neskahvenin üretiliş amacı kafeini toplumca kabul edilebilir bir şekle sokup pazarlamak değil mi? Kapitalizm işte tıpkı bu kafeinsiz örneğinde olduğu gibi yaşamın özünü, hayatın anlamını hüüp diye çekerek, anlamı yok ederek anlamsızlığın yarattığı boşluğu yapay maddelerle, hayatın ve neskahvenin anlamını yapay anlam ve yapay kafein türü maddelerle doldurarak insanları yanılsamalarla dolu sahte bir mutluluk ve sağlık anlayışına hapseder. Sahteliğin pazarlanmasından başka nedir ki bu? Sahte neskahve içmektense hiçbir şey içmemeyi, daha doğrusu kafeinsiz neskahve içmektense hiçliğin kendisini içmeyi daha doğru buluyorum ben,” diyerek başını gözlerinin tavana bakmasını sağlayacak şekilde yukarı diker. Bu olaydan bir saniye sonra ise Zihni derin bir “off!” çeker. Durumunun gerçekten de kaygı verici olduğundan artık emin olarak kendisine şunu söylerim: “Neden kendine kıyıcı yollara sapmakta bir sakınca görmediğini ben değil, bilâkis sen kendine sormalı ve bu sorunun yanıtını da gene sen kendin bulmalısın sevgili Zihni? İstersen portokal suyu veya diet kola da verebilirim sana.”

Zihni bir süre yüzüme kin ve nefretle baktıktan sonra bana şunu söyler: “söylediklerim aynen diet kola için de geçerlidir. Portokal suyuna gelince, onu isteyip istememem organik olup olmadığına bağlı.”

Portokal suyu organik değil konsantredir, ki sanırım Zihni bunu bildiği için kayıtsızlığını korur. Kafasını kurcalayan şeyin ne olduğunu nereden bildiğimi anlamlandıramadığını dışa yansıtan ve şaşkınlığının dozunun tehlikeli boyutlara vardığını gösteren bir ifadeyle yüzüme bakan Zihni, “eğer seni doğru anlıyorsam az önce ettiğin o sözlerle sadece neden benim kendimle barışık olmadığımı değil, aynı zamanda neden intihara meyilli bir tip portresi çizdiğimi de soruyorsun bana” der. Belli ki Zihni daha şimdiden kendisini köşeye sıkıştırdığımı ve üstelik de bunu kendisini rencide etmek

maksadıyla kasıtlı olarak yaptığımı düşünüyordu. Zihni sanıyordu ki kendisinin sorunu çok, benimse hiç sorunum yoktu kendimle. Ancak Zihni'nin bana atfetmekte tereddüt etmediği olumsuz özelliklerin aslında beni kendi içsel çelişkilerinin yansıdığı bir ayna olarak görmesinden ileri geldiğini söylemek için çok erkendi henüz. Zihni gerçeklerle yüzleşmeye hazır değil, bilâkis bu içinde yaşadığımız bu hassas zamanların saygın hassaslarından olarak bence ölüm dürtüsüne karşı direndiğini sanırken ona yenik düşen bir kişiydi, zira ne bir şey yiyor ne de bir şey içiyordu. Zihni'nin bu durumu bana ilham veriyor aslında. Özellikle de ölüm ve yazı arasındaki ilişki mevzusuna farklı bir açıdan bakmamı sağlıyor bu vaka. Yemek yemek ve kitap okumak arasındaki benzerlikleri görmemi sağlıyor. Yazı yazmakla sıçmak arasındaki benzerlikleri de tabii. Okumak ve yemek birer içe alma yöntemiye, yazmak ve sıçmak da birer dışa atma yöntemi olarak beliriyor şuurumda. Yazarak ölüme direniyor kişi, tıpkı sıçarak zararlı maddeleri dışa atmak suretiyle direndiği gibi ölüme. Yemek yiyerek de ölüme direniyor, tıpkı okuyarak direndiği gibi zamana. Okurken insan zihinsel ve duygusal olarak da olsa farklı bir zaman ve uzama geçiyor adeta. Yazaraksa olmayan dünyalar yaratıyor, o dünyaları çeşit çeşit karakterlerle dolduruyor. Zihni'nin iç dünyası o kadar sığ ki tek bir ağaç bile yeşermiyor orda; tek bir böcek bile yok Zihni'nin iç dünyasında. Issız ve kurak bir çölden bile daha boş bir iç dünya... Ne yemek yiyor Zihni, ne kitap okuyor, ne de yazı yazıyor. Kendisini çevreleyen dünyayı kendine karşı bir tehdit olarak algılıyor ama bu dış dünyaya karşı ne farklı bir iç dünya yaratıyor ne de dış dünyayı dönüştürmek için bir çaba sarf ediyor. Sadece öyle tepkisel bir varoluşu, kökten redci bir tavrı benimsemiş bir halde ölüyor Zihni. Acıktığı zaman yemek yemektense uyumayı tercih ediyor Zihni. Gerekçesi de vücuduna kapitalizmin ürünü olan yabancı maddeleri vücuduna almayı doğru bulmaması. Ne var ki zihni buna rağmen kendisini yaşam dürtüsünün hâkimiyeti altındaki bir kişi olarak duyumsuyor. Peki ama bu nasıl oluyor da gerçekleşiyor? Onu Zihni kendi bu hale getiriyor. Kafasında öyle bir kurgu tasarlamış ki yaptığı bütün yanlışları doğruymuş gibi, tüm sapkınlıkları günün normu olmalıymış gibi gösterebiliyor ken-

dine. Melankoli, melodram, bastırılmışlık Zihni'nin üstesinden geldiğini sandığı ve/fakat işte aslında altında ezilmekte olduğu ruhsal durumlardı. Bir kaza geçirmişti Zihni geçmişte. Bir trafik kazası. Başından ağır bir darbe almış ve yaklaşık beş ay komada kalmıştı. Doktorlar öleceğine kesin gözüyle bakıyorlardı ama Zihni bir gün aniden gözlerini açtı. Açmaz olaydı keşke. Önceleri herşey normalmiş gibi gözüküyordu. Ama sonra işin içinde bir bit yeniği olduğu ortaya çıktı. Zihni o güne dek hiç görülmemiş semptomlar sergiliyordu. Tıbbın açıklamakta zorlandığı hadiseler cereyan ediyordu Zihni'nin dünyasında. Mesela Zihni aniden kendisini farklı bir insanın kişiliğine bürünmüş olarak buluyordu. Bir gün bir başkasının geçmişiyile uyanıyordu, bir diğer gün ise bir başkasının. Doktorlar bu kişiliklere heteronomik, yani Zihni'nin dışkimlikleri adını vermişti. Zihni sürekli bu modda kalmıyordu ama. Haftada sadece bir veya iki kez gerçekleşiyordu bu hadise önceleri. Sonra zaman içinde gittikçe seyrekleşmeye başladı ve uzun bir süredir de hiç olmuyor. Zihni tamamen normal şimdi ama tabii sadece eski haliyle mukayese edilince. Zira sen de görüyorsun ki sevgili okur pek çok anormallik, pek çok sapkın düşünce barındırıyor Zihni bünyesinde. Paranoid-şizoid pozisyonla depresif pozisyon arasında bir yerde sıkışıp kaldı Zihni. Ben de işte tam bu noktada devreye giriyorum zaten. Psikanalizden ve felsefed-en az çok anladığım için Zihni'ye yardımcı olmaya çalışıyorum hayatta kalabilmesi için. Mesela yazı yazmanın kendisine çok iyi geleceğini, doğaüstü tecrübelerini kaleme alarak ortaya insanların ilgiyle okuyacağı bir roman çıkarabileceğini söylüyorum Zihni'ye. Yazmanın ve okumanın terapötik yanları olduğundan bahsediyorum sürekli. Zihni de ilgiyle dinliyor beni. Yaklaşık bir ay önce her gün düzenli olarak yazmaya başladı Zihni. Ama fazla ilerleme kaydedemiyor. Zira

“Uzun zamandır sürdürüyoruz bu görüşmeleri ve ben hiç de öyle önemli sayılabilecek bir gelişme kaydettiğimizi düşünmekten aciz hissediyorum kendimi,” diyerek son zamanlarda sarf ettiği en mantıklı cümleyi dile getirdi Zihni. Bu sefer şaşkınlığa düşme sırası

bendeydi belli ki ve nitekim sevgili okur işte düşmüştüm de zaten şaşkınlığa. Zihni ise devam etti konuşmaya: “İçinde bulunduğumuz, daha doğrusu kendimizi içinde bulduğumuz ve ikimizi de birbirimizin mezar kazıcısı konumuna yerleştiren bu durumdan başka insanlara da bahsettim ve işte senin benden daha kötü durumda olduğunu, aslında yardıma ihtiyacı olanın sen olduğunu söyledi bana o başka insanlar. Zihni bana bunları söylerken ben Zihni’yi can kulağıyla dinliyormuş izlenimi veriyor ama aslında ölümün kapitalizmle ilişkilerine kafa yoruyordum. Bunun sebebi ise Zihni’nin neskahve içmeyi reddetmesi, diet kola ve konsantre portakal suyuna ise tepki vermemesiydi. Belki de ben aslında kendimin değil de Zihni’nin doğru yolda olduğundan şüphelendiğim için kendime onu dinlemiyor izlenimi ve ona ise onu dinliyormuşum izlenimi veriyordum. Zihni miydi kapitalizmin ölüm dürtüsünü sömürmek suretiyle yarattığı o şeytani insanlardan olan, yoksa ben miydim? Ben gerçekten de neskahveyi kafeinsiz içerek yaşam dürtüsünün hâkimiyeti altındaki bir kişi haline mi geliyordum, yoksa özünden arındırılan neskahveyi kitlelere sağlıklı bir şeymiş gibi pazarlayan kapitalizm bu sefer de yaşam dürtüsünü mü sömürmüş oluyordu? Ben kendimi Zihni’den daha muhalif sanmakla hata etmiş mi oluyordum? Şu veya bu şekilde galiba ikimiz de haklıydık aslında. Kapitalizm sömürebildiği her şeyi sömürerek ayakta duran bir sistemdi. Çeşitli ürünler yaşam dürtüsünü sömürürken, başka ürünler de ölüm dürtüsünü sömürüyordu. Ölüm dürtüsünü sömüren ürünler yaşam dürtüsünü bastırarak daha sonra bu dürtünün ölüm dürtüsüne dönüşerek daha şiddetli bir biçimde zuhur edişini sağlarken, diğer ürünler de yaşam dürtüsünü sömürürken ölüm dürtüsünü bastırıyor ve insanı bu iki dürtünün kıyasıya çatıştığı bir arenaya dönüştürerek bilinci ortadan kaldırmak suretiyle insanların şuurdan yoksun bir biçimde bilinçsizce seçimler yapmasını sağlıyordu. Ben sağlıklı beslenmeyi bir yaşam biçimi haline getirirken çaresizliğime tepki olarak, Zihni de hiç beslenmemeyi alışkanlık haline getirmişti dermansızlığına yenik düşerek. Yaşam dediğimiz şeyin ölümle yer değiştirmesini sağlayan kapitalist sistemin insanları ölüme yaklaştırırken yaşamlarını uzattığına inandırdığı ne kadar da doğrudu aslında. Zihni’yle ilk karşılaşmamıza denk gelen o günden

sonra aslında ben de pek çok şeyi daha net görmeye başlamıştım. Demek ki aslında Zihni de bana yardımcı oluyordu bir şekilde. Zihni'nin kafeinsiz neskahve içmeyi reddetmesiyle işte ancak şimdi anlıyorum kendisinin aslında benim bakışıma, benim de onun bakışına sahip olduğumuzu. Rollerimiz ta en baştan beridir tersine çevrilmiş durumdaymış meğerse ve ben bunun farkında değilmişim işte. Ben Zihni'nin bana terapi için geldiğini düşünüyordum, oysa aslında Zihni beni terapi etmek için gelip çalışırmış kapımı ta en baştan beridir. Böylelikle hasta-terapist rollerinin aslında ezelden beridir tersine çevrilmiş olduğunu ve ölüm dürtüsüyle yaşam dürtüsünün bir olduğunu, kapitalizmin işte bu birliği bölmek suretiyle insanları sömürdüğünü anlıyorum bugün. Doğuştan gelmiyor aslında bu dürtüler, kendimizi içinde bulduğumuz sistem tarafından yaratılıp sömürülüyor. Neredeyse bir ürün haline geliyor insan böylece. Sömürülmek için üretilmiş bir nesne. Özne olmak için ya herşeyi reddetmesi gerek Zihni gibi, ya da kendini öldürmesi. Bilinçli olarak yapabileceğimiz tek seçimin kendimiz öldürmek olduğu bir sistemden daha kötüsü olabilir mi? İnsanların asla gelmeyecek bir günü beklemekle geçirdiği yıllar söz konusu burada.

Ne Zihni sağlıklıydı aslında, ne de ben. İkimiz de kendimize kıyıcı yollara sapmaktan kurtulamıyorduk. Kafeinsiz neskahvenin normal neskahveden daha sağlıklı olduğu düşüncem son derece saçma bir düşünceydi mesela benim. Nasıl daha sağlıklı olsundu ki kafeinsiz neskahve normal neskahveden. Kafeinsiz neskahvenin içinde kafein yerine kafein tadı verecek tamamen kimyasal başka bir madde vardı. Diet kola için de geçerliydi aynı şey; yapay şeker ve yapay kafein vardı diet kolada. Belli ki en iyisi hiç neskahve içmemek, Zihni'nin dediği gibi, neskahve içmek yerine bir şey içmemek veya hiçliğin kendisini içmektir. Neskahve gibi bir şey içmektense herhangi bir şey içmemek daha doğrudur insan sağlığı açısından. Zihni hiçliği olumlamakla aslında yaşamın içindeki ölümü olumsuzlamış oluyordu, bense hiçliğin yerini alan bir şeyi olumlamakla ölümün içindeki yaşamı olumsuzlamış oluyordum. Varolan bir şeyin aslında olmayan her şeyin yerini alarak gerçeğin üstünü örten bir yanılsama olduğunu inkâr ederek ben ölüme hizmet

ederken, Zihni varolan her şeyi inkâr ederek varlığın koşulu olan yokluğu olumlamış oluyor ve böylelikle de yaşamı olduğu gibi kabul edip tasdikliyordu. Yani ölüm yaşamın gerçeği, hastalıklar sağlığın iç organlarıdır diyordu zihni, bense sağlığın hastalıkların yokluğu anlamına geldiğini düşünerek yaşamı olduğu gibi görmekten aciz kalıyordum. Kimin ölüme kimin yaşama hizmet ettiğiyse bir muamma olarak kalıyordu ikimiz için de. Böylelikle benim Zihni'ye koyduğum tüm teşhisler anlamını yitirip yersizleşirken, Zihni'nin bana koymadığı tüm teşhisler anlam kazanıyordu. Zihni'nin bir artı bir'in en az üç ettiği düşüncesinin beyninin doğru çalışmadığının göstergesi olduğu yönündeki saplantım ise beni tamamen çökertiyor ve Zihni'nin her terapi seansında şunu söylemesi anlam kazanıyordu: "Senin yüzünden kendimden nefret eder hale geldim. Sürekli olarak benim içimdeki kötülüğü sana yansıtarak seni şeytan ilan ettiğimden bahsediyorsun ama nereden biliyorsun, meraktan ölüyorum, aslında benim yaptığımı söylediğin şeyi yapanın sen olmadığını? Nereden biliyorsun içteki kötülüğü dışa yansıtma ve ötekini şeytan kendini melek ilan etme eylemini gerçekleştirmeye meyilli olanın sen olmadığını? Hatırlıyor musun bir gün geçmiş şuurundan silme ve yeni bir hayata başlama arzularından söz ediyordun bana? Ben de demiştim ki aynı gün sana, topla acılarını git o kız çocuğuyla oğlan çocuğunun top oynayageldiği arka bahçeye göm hepsini. Yazılarını, anılarını, fotoğraflarını da göm oraya. Geçmişinden geçmişine dair nesneleri gömmekle kurtulup yeni bir özne olarak yeniden doğabileceğini sanıyorsan git yap bu sana dediğimi. Ama bil ki ne geçmiş bırakır peşini, ne de geçmişsiz bir geleceğin olabilir şimdi yaparsan bu sana dediğimi..."

Elbette ki içinden çıkılması imkânsız gibi görünen, ölümle yaşamın yer değiştirdiği, ölmek isteyenlerle yaşamak isteyenlerin rolleri değiştiği, varlığı sürdürmeye çalıştığını iddia edenlerin yokoluşa doğru sürüklendiği, yokoluşu arzular görünenlerinse aslında varlığa doğru ilerlediği, ölümlerle yaşayanların birbirlerinin kişiliğine büründüğü bu kaygı verici muammalar sarmalının sorumlusu ne sadece ben olabilirdim, ne de sadece Zihni. Ölümle yaşamın iç içe geçtiği böyle berbat bir durumun ortaya çıkması için en az iki kişi ve bu kişileri kuşatan nihilistik bir ilişkiler ağı

gerekirdi, ki nitekim işte iki bölünmüş kişi olarak biz, ben ve Zihni, ederdik toplam dört kişi. Hem bizi çevreleyen koşullar, hem kişi sayısı, hem de kişilerin kendileriyle ve kendileriyle ötekiler arasında kurduğu ilişki biçimlerinin niteliği yeterdi de artardı bile böyle berbat bir durumun, bu kaygı verici muammalar sarmalının ortaya çıkması ve insanlığın tabutunda iyinin ve kötünün, ölümün ve yaşamın iç içe geçtiği düşler görmeyi arzular hale gelmesi için.

(2)

Gerçekten de önemli bir gündü Zihni için. Nasıl olmasındı ki? Zihni kendisini içinde bulduğu durumdan kurtulmanın yolunu bulmuş, hatta bu yönde harekete bile geçmişti. Şöyle ki: Zihni artık yazar olamayacağını, yazar olmak için gereken toplumdaki kopukluğu kaldıramayacak denli zayıf bir yalnız kalma potansiyeli taşıdığının farkına varmıştır. Zihni bu sebepten ötürü kırlarda gezintiye çıkmanın pencereleri kapalı, perdeleri sonuna kadar çekik bir odada bütün gün neskahve ve sigara, bütün gece ise alkol ve sigara tüketmenin bünyesine zarar vereceği düşüncesini bir yaşam biçimi haline getirmiş bir kişi olduğunu idrak kabiliyetinin cüziliğine rağmen idrak etmeyi başarmıştır. Elbette ki yazı yazmak için sigara veya içki içmek şart değildi ama her nedense pek çok yazar bunu yapagelmişti. Tabii ki bu “sağlıklı bir yaşamı benimsemiş, sigara içmeyen alkol kullanımına ise şiddetle karşı olan yazar hiç yoktur” anlamına gelmemeli, ki zaten gelmiyor da. Bilâkis oldukça fazlaydı az önce tanımladığım prototipe uyan, yani ne içki ne de sigara içen yazar sayısı. Ve/fakat işte Zihni gene de a-sosyalliğe, alkole ve sigaraya karşı oluşunu yazar olamamasının gerekçesi olarak göstermeye meyilliydi. Belli ki Zihni romantik filmlerde sunulan tipik yazar prototipine özenmiş, bu prototipi bir elbiseyi üstüne geçirir gibi yaşamına geçirmeyi denemiş, bünyesi kaldırmayınca da hem elbiseyi, hem de yazar olmak düşüncesini bir kenara atarak kendini kırlara, dağlara, ovalara, bayırlara vurmuştur romantik bir edayla. Görülen odur ki Zihni’nin iç dünyası onun dış dünyayı yadsımasına yetecek kadar büyük ve derin değildir. Dolayısıyla da Zihni yazar olup eserlerine bunalımının damgasını vurmak düşüncesini bir

tarafa bırakıp toplumsallaşma uğruna saçmalamayı seçecektir, ki nitekim işte zaten seçmiştir de sevgili okur.

Bense günlerce hiç kimseyle görüşmeden, konuşmadan, bir odada kapalı, leş bir vaziyette ve yememe içmeme dikkat etmeksizin her gün yılmadan büyük eserimin tamamlanması yönünde ama kasmadan sayfalar dolusu cümle kaleme almaktaydım Zihni yazar olmak düşüncesinden vazgeçmeye meylettiği sıralarda. Sanırım Zihni'nin bilmediği ve benim bildiğimi sandığım bir şey vardı. Ve gene işte sanırım o şey şuydu sevgili okur: Zihni yazarlığın oluncak bir şey olmadığını, kendiliğinden olan bir şey olduğunu, yani işte yazar kişinin yazmaktan başka seçeneği olmadığını, yazmazsa öleceğini veya ölümden p dönerek delireceğini bilmeyen bir tipti. Zihni'nin bilmediği bir başka şey de ölüm dürtüsü diye tabir edilen, sosyal yaşamdan kopmuşluğun aslında yaratıcılık sürecindeki aşamalardan sadece biri olduğuydu. Yani evet yazar kişi önce kendisini toplumdan soyutlayarak iç dünyasına yönelerek o dünyada yolculuklar yapabilecek cesareti kendisinde bulmalıydı. Ama sonra o iç dünyadan çıkarak tecrübe ettiklerini toplumla paylaşacak gücü de bulmalıydı kendinde. Pek çok kişi iç dünyasının derinliklerinde boğulur ölür veya ölümden dönerek psikozun eşiğinde bir yaşama mahkûm olurdu. Mühim olan içsel deneyimlerini anlaşılır bir dille kitleye ulaştırabilecek kadar hakim olabilmesiydi kişinin duygu ve düşüncelerine. Kişi duygu ve düşüncelerine hakim olabilmeliydi ki bu duygu ve düşünceleri aktarabilecek kelimeleri bulabilsindi. Ama nerde? Zihni her şeyi çok hafife alan bir tip olduğu için evde iki gün kapalı kaldıktan sonra neredeyse cinnet geçirmeye başlıyordu. Histerisinin yaratıcılığa dönüşmesine izin vermiyordu Zihni kısacası. Tabii elbette ki tüm bunlardan sadece Zihni'nin kendisi sorumlu tutulamazdı. İçinde yaşadığı toplumun son derece küçük ve içe kapalı olmasının rolü de vardı Zihni'nin yazarlık serüveninin hüsrarla sonuçlanmasında. Zira saat başı ya telefon çalıyor, ya da birisi çat kapı evine dalıyordu Zihni'nin. Dedikodu, toplumsal mevzular, günlük siyaset gırla... Böylelikle de kurduğu fanteziler daha ana rahmindeyken ölüp gidiyordu. Ölmeyenler ise erken doğuma maruz kalıp yayınlanmaya değmez, neşredilmeye münasip olmayan bir halde kaleme alınmış buluyorlardı kendilerini. Kurgunun içine

sızan günlük siyasi tartışmalarda köpüklenen yersiz hatta saçma mevzular da cabasıydı. Bu yüzden zamana direnebilecek nitelikte eserler çıkmıyordu Zihni'nin kaleminden. Sadece Zihni'nin değil tabii, kimsenin kaleminden çıkmıyordu zaman aşımına uğraması imkânsız eserler. Pek çok yazarın içinde yaşadıkları toplumun kurbanı olduğu artık herkes tarafından bilinen bir gerçek. Ne var ki bizim hikâyemizdeki vaka biraz farklı bildik senaryolardan. Şöyle ki: Mesela Zihni gibi yazar olmaya hevesli ancak yazar olmak için ödenmesi gereken bedeli ödemekten şiddetle kaçınan bir yazar kitlesi söz konusu bizim dramımızda. Yani mesela bir Van Gogh gibi ressam olmak yolunda bırakın kendi kulağını kesmeyi kendini toplumdaki birazcık olsun soyutlamaktan kaçınanların sayısı had safhada. Toplumsallaşmak uğruna saçmalamak yerine oturup ciddi ciddi düşünmek, sağlam bir kurgu tasarlamak ve ıstırap dolu bir sürecin sonunda ortaya doğrudan varoluşun, yokoluşun, ölümün ve yaşamın derinine nüfuz eden bir kitap çıkarmak neredeyse ayıp kaçıyor ve toplumsal sorunlara duyarsızlık, hatta davaya ihanet olarak nitelendiriliyor Zihni'nin yaşadığı toplumda. Hayal gücünün insanı götürebileceği korkunç yerlere yaklaşmayı seçmek yerine, bu yerlerin var olmadığını tek gerçekliğin toplumsal ve siyasi gerçeklik olduğunu söyleme eğilimi kitlenin geneline yayılmış durumda. O kadar ki son derece yetenekli yazarlar bile körelmiş, nerdeyse kör çar olmuş gitmiş hallerde debelenip duruyorlar. Edebiyatçı olduğunu iddia edenler bile gazetelerin ve televizyonun onlara sunduğu gerçeklikten farklı gerçeklikler olduğunu kabul etmeyi şiddetle reddeder bir vaziyette Zihni'nin içinde yaşadığı toplumda. Neredeyse bir hapishaneden farksız olan bir toplum modeli toplumu oluşturan bireyler tarafından o denli içselleştirilmiş ki insanlar yazılan kurmaca bir kitabın hayal ürünü olduğunu idrak etmekten bile aciz hale gelmişler. Kitabın birinci tekil şahısta yazılmış olması yazarın kendi hayatını anlattığı anlamına gelir olmuş adeta. Hep ve sadece adeta kelimesinin etrafında dönen bir hayat yaşanmakta bu adada adeta.

Herneyse ama. Bunalıma girmenin bile imkânsız hale

geldiği bir dönemdeyim. Tabii ki girilemeyen bu bunalımın daha sonra çok daha feci bir şekilde zuhur edeceğinin de bilincindeyim. Ve işte bu sebepten ötürü de tarif edilemez bir endişe içerisindeyim. Mutlu olmak için o kadar çok sebebim var ki şu sıralar, acaba ben de Zihni'nin seçtiği yolu seçip yazmaktan vazgeçerek kendimi dağlara ovalara mı vursam diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Gececektir ama elbet bu kötü günler. Gene bunalıma girip kimseyi görmek, kimseyle konuşmak istemediğim günler gelecek ve ben bir vecd halinde büyük projemin tek tanığı olarak eserime bunalımımın damgasını vuracağımdır. İki kişiden ibaret ahkâm kesimleriyle bezenmiş bu psiko-absürd hikâyenin okuyucularına sıkıcı gelebileceği düşüncesi de tedirgin etmiyor değil beni. Korku filmlerine verdim kendimi belki ölümlerle muhabbet eden psikotik karakterlerden ilham alırım diye. Ama nafile? Ben daha gerçekçi olmasını arzuluyorum yazdıklarımın. Kimin ölü kimin diri olduğunun belli olmadığı bir toplumda, hayatın bir korku filminden farksızlaştığı bir adada ne önemi var ki zaten gerçek ölümlerle muhabbetin. Ben yaşayan ölümlerle bile ilişki kurmaktan aciz bir tipim neticede.

Zihni uzun zamandan beridir gelmiyor ziyaretime. Bu işin içinde bir değil binbir bit yeniği var diye düşünmekten kendimi alamıyorum haliyle. Çok içki içmemeliyim belki de. İçki içince sonu kafiyeli cümleler yazıyorum hep ve buda beni son derece rahatsız ediyor. Sanki yazıyı çekici kılmak için hep aynı harflerle bitirmek gerekir düşüncesine mahkûm etmiş hissediyorum kendimi öyle yapınca. Kafamda dönen düşüncelerin ve ruhumda cereyan eden hislerin dile dönüştürülme sürecinde kolayı seçip şiirsel-düzyazı denen saçmalığa direnmek durumunda buluyorum kendimi öyle durumlarda, zira ben direnişe karşı çıkmaya son derece hevesli bir kişi olarak görüyorum kendimi. Varolan bir şeye direnmektense o şeyi tamamen yıkıp yerine yenisini inşa etmeyi marifet belleyen bir tipim açıkçası. Nereye varacağı bilinmeyen yollara girip, sonunda ölüm veya çıldırış olsa bile doğru bildiğim hakikatlere sadakati bir yaşam biçim haline getirmeye çalışıyorum yazdıklarımla. Eski

performansıma kavuşmak için eskiden yazdığım yazılara baktım bugün ve tiksindim kendimden, nefret ettim hatta. Sonra “bu zaten şimdiki ben değilim, geçmişte yazdım bunları, bu eski ben” diyerek teselli ettim kendimi. Eskiden daha iyi yazdığım düşüncesinin sadece bir yanılsamadan ama faydalı bir yanılsamadan ibaret olduğunu anladım böylece. Eskiden yazdıklarım daha bilinçsizce kaleme alınmış bir duygu ve düşünce karmaşasının yazı formunda zuhur edişinden başka bir şey değildi gibime geliyor şimdi. Evet doğru, belki eskiden daha korkusuzca, daha içe dönük ve daha ben-cilce yazıyordum ama eskiden yazdıklarımın şimdi yazdıklarımından daha iyi olduğu anlamına gelmiyor bu; bilâkis daha topluma dönük, daha paylaşılabılır şeyler yazdığımı düşünüyorum şimdi. Farklı bir zamanda ve farklı bir uzamda, farklı koşullar altında ve farklı bir ruh haliyle yazılmış şeylerdi onlar. Zamanlarına ve uzamlarına göre iyiydiler belki ama pek kendini bilmezce ve pek budalaca buluyorum şimdi onların pek çoğunu. İlerleme nedir ki zaten insanın geçmişine yabancılaşıp onu iyi yönde dönüştürmek yolunda eyleme girişmesinin neticesinden başka?

Dermansızlık varlığımın hakimiyetini ele geçirdi. Bizim, yani yaşayanların dünyasından olup da ölüme yaklaşanların, onların, yani ölülerin dünyasından olup da yaşama yaklaşanlarla iletişim kurabileceği düşüncesinin hakimiyeti altına girdi eylemlerim. Ruh çağırdım bugün, ne gelen oldu ne giden. İnsan sevdiklerinin yanında olmak istermiş hep; doğrudur. İnsan sevdiklerinin ve kendisini sevenlerin yanında olmak ister hep. Ama ya sevdiklerimiz hep ölmüşse? Ya sevdiklerimiz arasında ölmeyenler varsa onlar da yaşayan birer ölüye dönüşmüşse? Ne kalır geriye ölümü arzulamaktan veya yaşamayı bir ölü formunda sürdürmekten başka? Kimse okumasa ne yazar acıları önüne katıp kırbaçlayan bu yazmak? Kimse bilmeseyse neye yarar bilgi? Hiçbir tahakküm biçiminin altında ezilmeye muktedir olmayanların kitabına yazın sorduğum bu soruları. Vasiyetim bu olsun benim de, ille de lazımsa herkese bir vasiyet ölmeden önce.

Zihni her zamanki gibi yeni bir kişilikle çıktı karşıma. İyi de etti aslında, zira ben neredeyse yalnızlıktan ölecek bir hale gelmişim. Bir süreden beridir kendi kendime konuşuyor, adeta içimde yarattığım karakterlerin dış dünyada gerçekten de var olduğuna kâni kılıyordum kendimi. O kadar ki bazen yemeği iki, hatta üç-dört kişilik yaptığım bile oluyordu. Yemek yapmayı severdim, hala daha da severim. Hatta yazı yazmak dışında en sevdiğim şeylerdendir yemek yapmak. Patatesleri soymak, balıkları ayıklayıp iç organlarından arındırmak, domatesleri güzelce kesip tepsiye yerleştirmek, tüm bunların üzerine gerekli baharatları serpiştirdikten sonra da tepsiyi fırına koymak bana büyük haz verir. Ne güzeldir her şey, ne anlamlıdır hayat... İnsan o kadar uzun süre yalnız kalınca bu tür etkinlikler daha bir önem kazanıyor tabii...

Herneyse ama, dediğim gibi Zihni uzun bir süreden sonra ziyaretime gelmiş, bunu yapmakla pek de iyi etmiştir. Zira o gün az önce tarif ettiğim içeriğiyle tepsiyi fırına salmış, gerçekte olmayan ama hayal dünyamda tüm ağırlıklarını ortaya koyan dostlarımı da göz önünde bulundurarak üç-dört kişiye yetecek kadar yemek yapmışımdır zavallı ben. Kendimi acındırmaya çalışmıyorum elbette ki burada, bilâkis ne denli mutlu olduğumu anlatmaya çalışıyorum içinde bulunduğum durumdan sana sevgili okur. Zihni'nin gelişi pek çok şeyi altüst etmiş olsa da gene de iyi olmuştu aslında. Şöyle ki: Ben kendimi bu sefer gerçekten de çok yalnız hissediyordum. Kimsenin beni sevmediğini düşünüyordum, toplumu dışlayanın bizzat ben olduğumu bildiğim halde toplumun beni dışladığı hissiyle mücadele ediyordum. Pek mücadele ediyordum da denemez doğrusu, zira aslında ben kendim davet ediyordum bu dışlanmışlığı. İşin ilginç yanı Zihni de hep işte ben kendimi dışlanmış hissettiğim bu zamanlarda, yani yabancılaştırmamın artık patolojik boyutlara ulaştığı zamanlarda ortaya çıkıveriyordu her ne hikmetse. Vardı elbet bir hikmet ve hatta bir bit yeniği bu işte ve/fakat bunu şimdilik ne ben biliyordum yazar olarak ne de sen sevgili okur? Bizim bilmediğimiz ve belki de Zihni'nin bildiği ama hiçbirimizin şimdilik emin olamadığı o şey neydi acaba? Söylemek istiyorum ama söylersem için heyecanı kaçır diye zor da olsa kendimi tutuyorum. Bildiğimden değil o şeyin ne olduğunu. Bilm-

iyorum elbette ki. Ama sevgili okur, yazar benim ya, istersem işin içindeki o bit yeniğini uydurup biliyormuş gibi yapma hürriyetim, daha doğrusu seçeneğim var. Ama o yöne gitmeyi biraz erteleyip bu bilgiden yoksun bir şekilde seninle devam etmek arzusunu taşıyorum bu şimdilik bir muammalar sarmalından ibaret hikâyeye. Ölmek için uzatıyorum işte. Zira biliyorum ki hikâye biterse ne Zihni kalacak, ne ben, ne de sen sevgili okur ilişkin olarak bu hikâyeye.

Zihni şunu söyler balıklar, domatesler ve patatesler üzerlerindeki baharatlarla birlikte fırındayken daha: “Kendimi çok kötü hissediyorum. Zannedersen yazarlıktan vazgeçip toplumsallaşma uğruna saçmalamayı seçmekle çok büyük bir hata yapmak suretiyle tamir edilemez bir örselenmişliğe sebep oldum ruhi ve fiziki bünyemde.”

“Hayır Zihni. Olaya bu şekilde bakmamalısın” senin de tahmin edebileceğin gibi benim sözlerimdir sevgili okur.

“Ama hissiyatımın sanrısallığından şüphe etmekten aciz hissediyorum ben Zihni olarak kendimi.”

“Endişelenme Zihni, göreceksin ki az sonra edeceğimiz sohbet derdine deva olacak, seni kendi mahvına sebep olmaktan alıkoyacak bir sohbet olacaktır.”

“Anlamıyorsun beni. Ben hem kendim olarak, hem de Zihni olarak varolmak istiyorum bu hayatta. Ama görüyorum ki Zihni ve benim gerçek kişiliğim arasında uçurum var. Zihni toplumsal bir varlıkken ben kendim olarak son derece hayal ürünü bir varlık olarak varolabiliyorum. Zihni her söylediğimi çarpıtarak altına kendi imzasını atıyor ve ben bir hiç olarak kalmaya mahkûm bir biçimde sürdürmek durumunda kalıyorum varlığımı.”

Belli ki Zihni biçare bir hale düşmüştür. Elbette ki ona yardımcı olmak benim boynumun borcudur. Peki, ama o buna hazır mıdır zihni? Bunu hep birlikte göreceğiz sevgili okur.

Bu gün hiç beklenmedik bir şey oldu. Zihni ilk kez yalnız gelmedi evime. Yanında sevgilisini de getirdi. Üstelik de şaşılacak derecede güzel bir kızdı bu. Ve güzel kızlarda sıklıkla rastlanan

kendini beğenmişlik de yoktu bu kızda. Fiziksel güzelliği karakterini çirkinleştirmeyi başaramamıştı belli ki. Hep birlikte yemek yaptık, hep birlikte yedik yemekleri. Yemekten sonra kız bize bir sürprizi olduğunu söyleyerek antrede asılı olan montuna yöneldi ve cebinden küçük bir kutu çıkardı. Ben ve zihni merak içersinde seyredalmıştık kendisini. Kız elindeki kutuda ne olduğunu tahmin etmemizi istedi. Ben “mümkün mü hiç dünyadaki onca şey arasından kutuda ne olduğunu tahmin etmek” diyerek bu oyunun saçmalığını dile getirdim. Kız üstelemedi ve kutuda bir Japon bilim adamı tarafından geliştirilmiş bir ruh çağırma cihazı olduğunu söyledi. Kızın tarifine göre cihaz insan kulağının duyamayacağı denli yüksek frekanslı bir ses çıkarıyormuş, o kadar ki bu dalgalara ses demek bile mümkün değilmiş, beş duyu organıyla algılanamayacak sinyaller demek daha doğru olurmuş. Kutudan çıkardığı ne idüğü belirsiz cihazı masanın üzerine koyan kız “hazır mısınız?” diye sordu. Zihni şaşkınlık içersinde bir bana, bir kıza, bir de cihaza baktı. Yüzünde “bu da nereden çıktı şimdi?” manasını taşıyan bir ifade vardı. Sonra konuşmaya başladı kız: “Merak etmeyin, çağıracağımız ruhlar zararsız. Bu alet sadece iyi ruhları, dünyayı ve yaşamı seven ruhları getiriyor biz yaşayanların dünyasına. Kötü ruhlar, yaşayanları sevmeyen ruhlar zaten gelemmez dünyamıza. Sadece burada sevdikleri olanlar gelebilir buraya.” Kızın bu sözleri bana bir gece önceki düşüncelerimi anımsattı. Ben de böyle düşünmüyor muydum? Ölülerin yaşayanların dünyasında sevdikleri varsa dünyamıza yanaşabileceklerini yani. Çok heyecanlanmıştım. Zihni ise endişeliydi. Ben “hemen başlayalım” dedim. Kıza aleti hafifçe okşadıktan sonra üzerindeki yeşil düğmeye bastı ve “sessiz olun” dedi. Yaklaşık dört dakikalık sessiz bir bekleyişten sonra hafif bir tıkırtı duyduk üçümüz de. Ama bu tıkırtının kaynağını bulamıyorduk bir türlü. Tıkırtı adeta kafalarımızın içinden, aynı anda hem çok uzak hem de çok yakın bir yerlerden geliyordu. Sonra birden kesildi tıkırtı. Ama herşey bitmemişti henüz. Kız elleriyle “sakin olun ve yerinizden kıpırdamayın” işareti yaptı, sonra gözlerini kapayarak anlaşılmaz bir dille konuşmaya başladı. Adeta bu dünyaya ait değildi kızın konuştuğu dil. Söyledikleri garip seslerden ibaretti ama bu sesler sanki bir şey anlatmaya çalışıyordu. Mu-

hattapsa ölülerdi. Zihni zangır zangır titremeye başladı sonra. Ben önce Zihni'nin korkudan titrediğini sandım ama hemen akabinde anladım ki aslında Zihni şuurunu yitirmiş, varlığını ölü bir deli istila etmişti. Konuşmaya başladı Zihni: "Ben Zeno. 1972 senesinde deli olduğum gerekçesiyle tımarhaneye kapatıldım. Beni deli sanmalarının sebebi ölülerle iletişim kurabildiğimi iddia etmem ve bununla da kalmayıp bunu felsefi olarak açıklayabileceğimi iddia etmemdi. Ölülerle yaşayanları birleştiren şeyin sevgi ve sadakat olduğunu söylemiş, yıllar önce ölen ve stoacılık adlı felsefi akımın kurucusu olan Zeno'nun ruhunun bana görünmekle kalmayıp içime girdiğini ve bu yüzden de artık adımları değiştirmem gerektiğini bir saplantı haline getirmiştin. Yıllarca süren tedaviye var gücümle direndim, düşüncelerimin yersiz olduğunu asla kabul etmedim. Ben hakikati bulduğuma inanıyor ve varlığımın tek sebebinin bu hakikate sadakat olduğunu biliyordum. Ama bana tedavi adı altında o kadar çok işkence ettiler, üzerimde o kadar çok deney yaptılar ki biçare bir hale gelmiştim yaşamımın sonlarına doğru. Bana verdikleri ilaçlar hep deney aşamasındaydı, zira o zamanlar psiko-somatik ilaç endüstrisi daha emekleme dönemindeydi. En sonunda beni bile inandıracaklardı neredeyse deli olduğuma. Çaresizdim ve intihara sıcak bakmaya başlamıştım. Her geçen gün ölüme biraz daha yaklaştığımı hissediyordum. İşte o zaman Zeno'dan daha başka ölülerle de iletişim kurmayı başardım. Bana sadece ölüme yaklaşanların ölülerle iletişim kurabileceğini söylediler, kısa süre sonra öleceğimi de eklemekten edemediler o daha başka ölüler. Beni tımarhaneden kaçmaya ikna ederek ölmeden önce yerine getirmem gereken bir misyonum olduğunu belirttiler. Yıllardır ölülerle yaşayanların dünyasını birleştirecek bir cihaz üzerinde çalışan Takamuro Kootaro adlı Japon bir bilim adamını bulup ona tecrübelerimi anlatarak projesine felsefi ve psikolojik bir boyut katmak, böylece projesini farklı bir gözle görüp neyin eksik olduğunu kavrayarak başarıya ulaşmasını sağlamaktı görevim. Nitekim tımarhaneden kaçmayı başararak bir gemiye atladım ve Japonya'nın yolunu tuttum. Ölüler bana Takamuro Kootaro'nun adresini söylemişti, dolayısıyla hiç zor olmadı bu çılgını bulmam. Benden korktu önceleri ama sonra neden orada olduğumu

anlayınca rahat bir nefes aldı. Anlattıklarımı heyecanla dinledi ve pek etkilendi söylediklerimden. Ülkeme geri dönemeyeceğimi zira tımarhaneden kaçtığımı söyledim ona. İstedğim kadar yanında kalabileceğimi zaten pek fazla ömrüm kalmadığını söyledi bana. Doğruydı, çok az ömrüm kalmıştı. Bunu ikimiz de biliyorduk lâkin sadece ölme vakti gelenler iletişim kurabilirdi ölümlerle. Nitekim çok geçmeden öldüm, bu size konuşmakta olan ruhumdur. Sizi uyarmaya geldim. Acele etmelisiniz, fazla vaktiniz kalmadı. Benimle iletişim kurmayı başarmış olduğunuza göre siz de öleceksiniz pek yakında.”

Bunları söyledikten hemen sonra sesi kesildi Zeno’nun. Ben, Zihni ve sevgilisi melûn melûn birbirimizin suratına bakıyorduk. İlk paniğe kapılan tabii senin de tahmin edebileceğin gibi Zihni oldu sevgili okur. Sevgilisi ve ben onu yatıştırmaya çalıştık. Sevgili, külüstür de olsa bir arabası olduğunu, o arabaya atlayıp arkadaşının bir göl yanındaki kulübesine gidebileceğimizi, geceyi orada geçirdikten sonra ertesi sabah salim kafayla durumu tekrar gözden geçirebileceğimizi söyledi. Ben pek sevinmiştim bu işe. Ne de olsa aylardır bu evden çıkmamış, kendimi romanıma hapsedmiştim. Üstelik de romanım hiç ilerlemiyordu. Kısılp kalmıştım yani. Kendi çevremde dönüp duruyor, biçare bir halde kendi kuyruğunu ısırmaya çalışan sersem bir köpeğe dönüşüyordum gün geçtikçe. Şimdi bu doğaüstü hadiselerle epey malzeme çıkmıştı bana. Romanıma yeni bir boyut katacaktı tüm bu olanlar. Tabii eğer ölümü yenmeyi başarıp Zeno’nun kehanetine inat hayatta kalabilirseydim.

Yolculuğumuz olaysız geçti. Dağların yamacındaki bu küçük kulübe göle bakıyordu, göl de ona tabii. Sanırım artık Zihni’nin sevgilisinin adını senden gizlemekte bir mana kalmadı sevgili okur. Kızın adı Sel. Sel, arkadaşının uzun süredir bu kulübeeye uğramadığını dolayısıyla da kulübenin durumunun vahim olabileceğini söyledi bize arabadayken. Kendisinde her zaman yedek anahtar olurmuş ama, ki nitekim işte vardı da zaten. Allahtan kulübede odun vardı da soğuktan ölmekten kurtulduk. Ama tabii bu başka bir sebepten ölebilmek ihtimalimizi ortadan kaldırmıyordu. Ne

de olsa bir ölüyle iletişime geçmiştik. Ve ancak ölüme yaklaşanlar iletişime geçebilirlerdi ölülerle. Ben hâlâ daha tüm bunların bir rüya olup olmadığından emin değildim. Ama aynı zamanda da bu durumun bir rüyadan ibaret olmamasını gönülden arzuluyordum. Ölecekseydim de ölseydim, zaten ölür gibi yaşıyordum hayatımı. Beni hayatta tutan tek şey yazı yazıyor olmaktı. Yarattığım hayali yaşamlarla teselli buluyor, gerçek hayatın gerçeklerinden kaçarak kendi iç dünyama hapsolmuş bir yaşam sürdürüyordum yıllardır. Hiç değilse böyle ilginç bir şekilde ölürek boşuna yaşamamış olacaktım. Tek dileğim en azından romanımı bitirecek kadar vaktim olmasıydı ölmeden önce. Bilmiyordum, bilemiyordum. Eğer kesinlikle ölecekseydik benim evimden kaçıp bu kulübeye sığınmak neye yarardı. Buraya gelmek fikrine karşı çıkmamamın tek sebebi monoton hayatıma renk gelecek olmasıydı. Göl kenarında, dağların yamacında uyanmak ruhuma iyi gelecekti. Sabah yürüyüşe çıkacak, kuşlara arılara bakacaktım. Belki yerden mantar toplar, kahvaltıda mantarlı yumurta yerdim. “Bir insanı tatmin eden şeylerin küçüklüğüne bakarak o insanın kaybının büyüklüğünü anlayabilirsiniz” demişti Hegel. Ne kadar da doğrudu söylediği. Ne akıllı adamdı şu Hegel. Descartes’ın kendi içine kapalı bilincini bölerek herşeyin bir ötekisi, bir zıddı olduğunu, herşeyin kendi içinde bölünmüş olduğunu ve hiçbir şeyin zıddı olmaksızın var olamayacağını göstermişti Hegel. Şimdi sanki daha bir anlam kazanıyor Hegel’in söyledikleri. Ölüm kapıyı çalıyor zira şimdi ve ben düşünmeden edemiyorum “sonunda ölüm olmasa yaşamamanın ne anlamı olurdu ki?” diye. Bazıları “tam tersi” diyerek karşı çıkabilir bu söylediğime. “Bilâkis sırf sonunda ölüm olduğu için anlamsızdır hayat” diyebilir mesela bazıları. Onların söylediği de doğrudur elbet. Ama hayatta kalmaya yardımcı olmaz, hayatın anlamından ziyade anlamasızlığını vurgulayan bir düşüncedir ve bu yüzden de doğru olsa bile yaşamdan ziyade ölüme hizmet eder. Tercih kişinin tabii ama. Ben düşünce özgürlüğünden olduğu kadar, ölme özgürlüğünden de yana olan bir kişiyim neticede. İşte aklımda bu düşüncelerle uykuya dalarım o gece.

Ertesi sabah Sel'in sesiyle uyanırım. Kalkmam gerektiğini, konuşacaklarımız olduğunu söylemektedir bana Sel. Kalkarım. Zihni mutfakta neskahve yapmaktadır. Çok şaşırırım. "Zihni, sen neskahveye karşı değil miydin dostum?" diye sorarım.

"Karşıydım evet ama işler değişti. Zaten öleceğiz bari neskahve içip güzelleşelim diye düşündüm. Zaten her zaman neskahve içmek istemişimdir, fırsat bu fırsat içebildiğim kadar neskahve içeceğim şimdi," söyler Zihni.

"Bana da yap o zaman. Varsa içine dağ balı da koy."

"Olmaz olur mu? Sağolsun hikâyemizin yazarı herşeyi düşünmüş. Ölmeden önce yaşamın tadına az da olsa bakabilmemiz için olmayan bir şey yok bu kulübede. Dilediğimiz herşey dilediğimiz anda var oluyor bu uzamda," şeklinde oldukça ilginç bir yanıt verir bana Zihni.

Bu arada şömineye koyacak odunumuz kalmadığından yakınmaktadır sel. "Odun dile sevgili Sel," derim ona. Sel'e hiç komik gelmemiştir bu espri ve bana tepki olarak mı yoksa öyle gerektiği için mi bilinmez, hemen yanındaki tahta sandalyeyi kaptığı gibi yere vurur. Belli ki maksadı sandalyeyi kırmak, parçalarını yakacak olarak kullanmaktır. Yeterince güçlü olmadığı için başarısız olur tabii bu girişiminde. "Dur sana yardımcı olayım," deyip sandalyeyi kaptığım gibi var gücümle yere vururum. Sandalye üç parçaya ayrılır. Ateşimiz yakılmış vaziyette, dağ ballı neskahvelerimiz masanın üzerindedir. Sel söze girer: "Akşam içinde bulunduğumuz durumdan nasıl çıkabileceğimiz üzerine düşündüm biraz. Eğer öleceksek bundan nasıl kaçabiliriz. Yani belki de öleceğimizi öğrendiğimiz andan itibaren gerçekleştirdiğimiz tüm eylemler bizi ölümden uzaklaştırmaya değil, bilakis ölüme yaklaştırmaya hizmet ediyordu. Ölüm dürtüsü diye bir şey var biliyorsunuz. Kişi sırf ölümden korktuğu için ölümden kaçmaya çalışır ama aslında her hareketi korktuğu şeye yaklaştırmaktadır onu. Başımıza gelmesinden korktuğumuz pek çok şeyi bizzat kendimiz başımıza getiririz. Yani korku korkulan şeyi gerçekleştirir."

"Çok haklısın Sel," der Zihni.

"Haklı olabilirsin Sel. Ama ne yapabiliriz ki başka? Hiçbir şey yapmadan oturup ölümü mü bekleyelim?" diye sorarım.

“Bana uyar. Biliyorsunuz ben ezelden beridir bir şey yapmaktansa bir şey yapmamayı, daha doğrusu hiçliğin kendisini yapmayı bir yaşam biçimi haline getirdim,” diyerek olaya farklı bir boyut katar Zihni.

“Bence elimizdeki cihazın kıymetini bilip Zeno’dan başka ölümlerle de irtibat kurmayı deneyelim. Aslında bu aletin tam olarak nasıl kullanılacağını bilmiyorum. Bu alet esrarengiz bir şekilde hayatıma girdi. Alışverişteydim iki hafta önce. Çorap, don falan gibi şeyler alıyordum. Eve geldiğimde bu alet de çıktı alışveriş çantasının içinden. Biri benden habersiz yaşamıma sokmuştu bu lanet cihazı. İlk denememde de tıpkı ikincisinde olduğu gibi Zeno’nun ruhu gelip aynı şeyleri söyledi. Ölüyordum gülmekten neredeyse,” söyler Sel.

“Bu işin içinde bir bit yeniği var arkadaşlar. Bence ciddiye almamalıyız bu cihazı. Göle at kurtul Sel. Sen de kurtul biz de. Geçmiş unutup geleceğe güvenle bakalım. Zaten daha şimdiden bir sürü malzeme çıktı romanıma. Bundan sonra bir şey olmasa da olur. Bir kaç gün bu gölbaşında kalıp sakinleşiriz, sonra da şehre geri dönüp sefil hayatlarımıza devam ederiz,” derim ben.

“Bence halkı bu konuda bilinçlendirelim,” der Zihni.

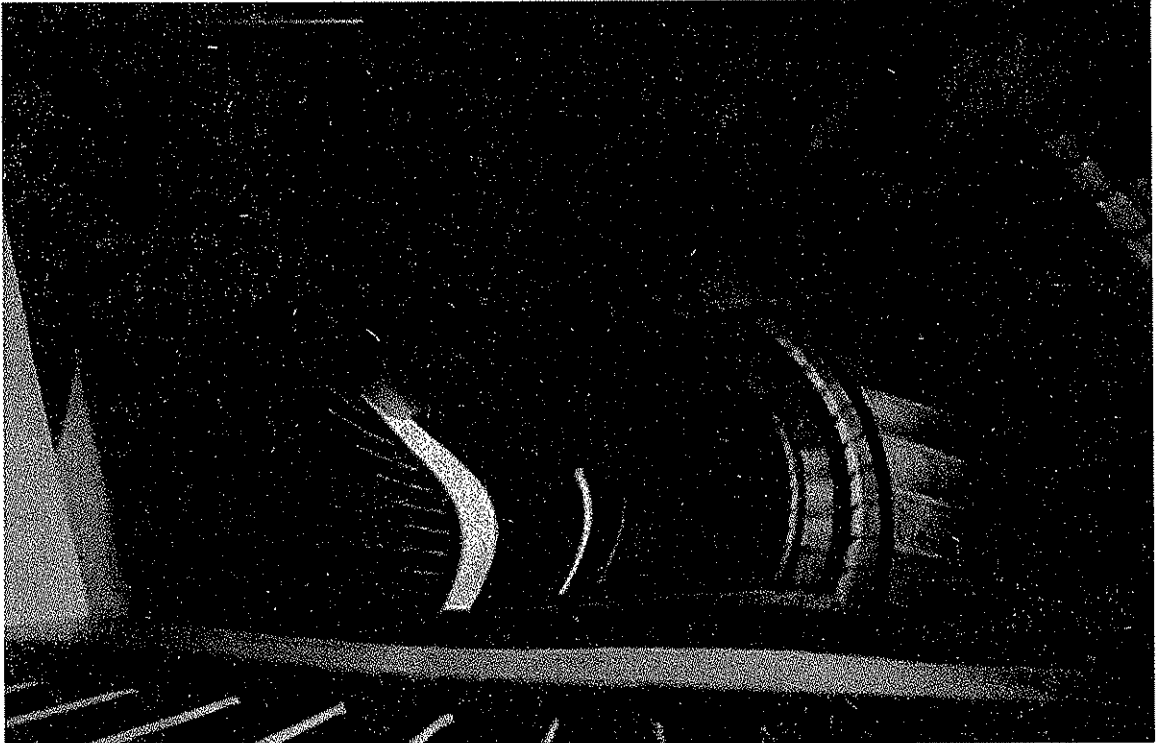
“Saçma sapan konuşma Zihni!” diye söze karışır Sel ve ekler: “Aleti harekete geçiriyorum. Elbet bir yerlere varacağız şimdilik bir muammalar sarmalı içerisinde olsak da...”

Ölümlerle iletişim cihazı açılmış, Zeno’nun ruhu gelmiştir. Ama bu sefer söyledikleri o kadar ilginçtir ki sevgili okur, adeta gülmekle ağlamak arasında bir yerlerde kalmışsınız üçümüz de. Şunları söyler Zeno: “Ha, ha, ha, hayt! Mağazamızdan alışveriş ettiğiniz için çok teşekkürler. Umarız şakadan anlayan bir tipsinizdir ve sinir olmamış, bilâkis bu küçük sürprizimizi beğenmişsinizdir. Bu cihazı ciddiye alıp üçüncü kez kullanmakla bizden üç don, üç çift de çorap kazandınız. Tek yapmanız gereken cihazla birlikte mağazamıza gelip donlarınızı ve çoraplarınızı temin etmektir. Hi, hi, hi, hiy!”

(3)

Bu sersem yazar seni hayal kırıklığına uğrattığı için çok

üzgünüm sevgili okur. Ama elimden bir şey gelmezdi, ben sadece biçare düşmüş bir karakterdim bu hikâyede; yazarın ne yazacağı üzerinde etkili olmaya muktedir değildim. Hem sonra belki de yazarın da kendince haklı bir yanı vardı. Daha fazla dayanamazdı belki de karakterlerinin bilinmezlik karşısındaki aczine. Bu yüzden de tüm hikâyeyi kapitalizmin bir oyununa, bir eşek şakasına dönüştürdü. Ama merak etme sen, zira her olmayan işte bir hayır vardır derler. Kapanan her kapı bir başka kapının açılacağına Müjdecisidir diye de eklerler. Mesela bendeniz ki derin bir buhranın eşiğini çoktan aşmış psikoğun pençesinde kıvrılmakta olduğunu kabullenmekte güçlük çeken bir insan olan Zihni'yim, günlerden bir gün giderim kendisine yazdıklarının hesabını sormak maksadıyla bu kendini bilmez yazar bozuntusunun kapısını çalarım. Kapıyı açacak olanın kim olduğunu bilmemekteyimdir ben henüz ve/fakat çok kısa bir süre sonra ben de ve benimle birlikte elbette ki sen de sevgili okur, öğreneceğizdir kapıyı açanın kim olacağını...

Fotoğraf: Kerim Belet

Sonsöz

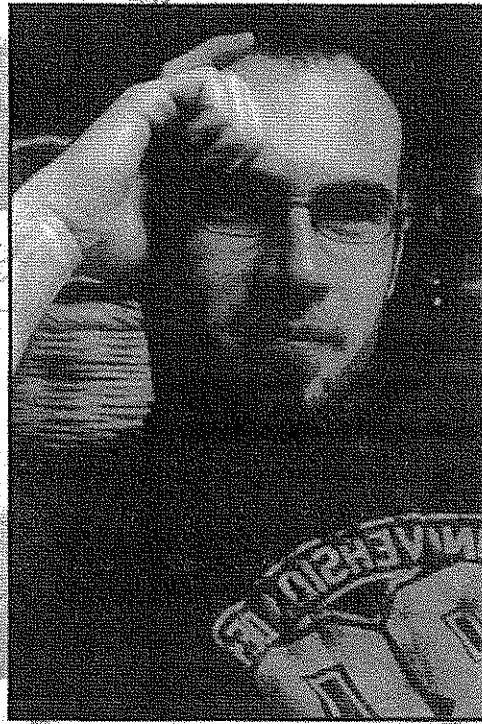
Gidip kendini cama vuran, neden dışarı çıkamadığını anlamlandıramayan ve önündeki şeffaf engel karşısındaki aczine yenik düşen sinekler gibiydik. İçine düştüğümüz o sonsuz labirentten kurtulmaya çalıştıkça daha da derinlere düşüyorduk bu karanlık dehlizlerde. Varlık düşmekten ibaret olursa yokoluş elbette ki labirentin karanlık dehlizlerinden çıkmak anlamına gelecekti. Bu son sözleri söyleyen ise elbette ki ne sadece bir “ben,” ne sadece bir “sen,” ne de sadece bir “o” olabilirdi sevgili okur. Olsa olsa tüm insanlık ölümün gözünün içine baka baka hep bir ağızdan ve/fakat sessizce fısıldamış olabilirdi bu son sözleri: “*Bizi bu dışarıdan çıkarın!*”

-Son-

Londra-Norwich-Ankara-Lefkoşa-Girne
1997-2007

Cengiz Erdem

Ey kara bahıtlı okur!
İlindeki bu kitap *Panopticon* adlı gözetim mekanizmasının bir kitap formunda zuhur edişinin ürünüdür. Dışarıdan içeriye, içeriden dışarıya, dışarıdan dışarıya ve içeriden içeriye geçiş noktasında konumlanmış, dışarıyla içeriinin birbirine girdiği, içindekilerle dışındakilerin rolleri değiştiği bir kitap ve yazının hayata, hayatın da yazıya nüfuz ettiği o kırılma noktasını kendine mesken tutmuş bir yazma eylemi söz konusu burada. Kitapta ne yapacağını bilemez bir vaziyette ve şaşkınlık içerisinde bir o yana bir bu yana savrulan insanın tıpkı bir *Panopticon* içerisine hapsolmuş mahkûmları andıran durumunu mizahi bir dille kaleme almaya çalıştım. Yani bu kitap panoptik hapisane modelinde bir tımarhane, içindeki karakterler mahkûmları andıran birer akıl, ruh veya sinir hastası, kitabı oluşturan anlatılar da birer hücre oluyor. Bu hücreler karakterlerin hem içinde hem de dışında; yani işte içindedir karakterler hücrelerin, hücreler de karakterlerin... Bu da demek oluyor ki bu kitap iç dünya ile dış dünya arasındaki yerde, eşikte konumlanmış ve arada kalmışların durumunu anlatıyor. Her bir hücrede farklı bir bilinç oyunu oynanıyor ve karakterlerin zihinlerinde vuku bulan, iç dünyalarında sahnelenen bu oyunları birleştiren şey de zaman ve mekân. Zira karakterlerin içsel yolculukları

sırasında yaşadığı tüm bu olaylar aslında aynı zaman ve uzamda gerçekleşiyor. Bu panoptik mekanizma karakterlerin kollektif iç dünyasını ve toplumsal bilinçdışını temsil ediyor. Dolayısıyla karakterlerin kafasında sahnelenmekte olan tüm oyunlar ve onları oluşturan olaylar aslında çok daha büyük ve bilinmeyen bir kurgunun parçaları...Ve işte ben bu

kurgunun bilinmezliği ve büyüklüğü karşısında neredeyse bir hiç olan insanın trajikomik durumunu dışa vurmaya çalışıyorum bu panoptik kitap vasıtasıyla. Beni bu dışarıdan çıkarın diyerek bu kitap hem kendisini içinde bulduğu, hem de içindeki karakterleri düşürdüğü duruma isyan ediyor. Yaşamı olumsuzlayıcı duruşuyla Beni Bu Dışarıdan Çıkarın! insanın

bölünmüşlüğüne, dünyaya fırlatılmışlığına ve kendini içinde bulduğu çaresizliğe yenik düşmektense, olumsuz durumların olumlu durumlara, imkânsızlıkların ise birer imkâna dönüştürülebileceğinin kanıtıdır diye düşünüyorum. Tamir edilemez ruhsal ve fiziksel örselenmişliğin bir ürünü olan ölüm dürtüsünü yaşam dürtüsüne dönüştürmek yolunda çıktığım bu içsel yolculuğun çözümü sevgide bulan öyküsünü dinlemeye hazır mısın ey sevgili lânetlenmiş okur?

Beni Bu Dışarıdan Çıkarın!

